

Aşk Esiri

KATHRYN CASKIE

PEGASUS

KAKTUSUN

GERÇEK AŞK İÇİN VERİLECEK SAVAŞTA EN BÜYÜK DÜŞMAN KISKANÇLIKTIR

Leydi Ivy Sinclair ve kardeşleri Londra'da "Yedi Ölümcül Günah" adıyla tanınmaktadır. Ivy'nin günahıysa kıskançlıktır. Babası onu ve kardeşlerini evden atmış ve kendilerine çekidüzen vermezlerse mirastan pay alamayacaklarını söylemiştir. Ivy de babasının gözüne girebilmek için Lord Tinsdale'la evlenmeye karar verir.

Fakat Tinsdale son zamanlarda ilgisini başka bir kadına yöneltmiştir. Ivy onu geri kazanmak için bir plan yapar: Esrarengiz yeni Counterton Markisi'nin yerine geçecek olan aktör Dominic Sheridan'la anlaşır ve Tinsdale'ı kıskandırmak için harekete geçer.

Dominic Sheridan'ın ise yeni geldiği Londra'da gerçekten beğendiği tek şey olan Ivy'ye dair tutku dolu planları vardır. İki genç günahların en kötüsünü alt edip gerçek aşka ulaşabilecek midir?

"Caskie hikâyelerini, hayranlarını büyülemeyi garantileyen bir duygusallık ve mizah karışımıyla tatlandırıyor."

Romantic Times Book Reviews

KAKTUSUN
TELEGRAM

Aşk Esiri

KAKTÜS TEAM

Pegasus Yayınları: 957
Bestseller Roman: 413

Aşk Esiri
Kathryn Caskie
Özgün Adı: The Most Wicked of Sins

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlker Sönmez
Düzelti: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Tasarım: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2014
ISBN: 978-605-343-409-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Kathryn Caskie, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla The Bent Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Kathryn Caskie

AŞK ESİRİ

İngilizceden Çeviren:
Selin Gül Seçer

KAKTÜS TEAM

PEGASUS YAYINLARI

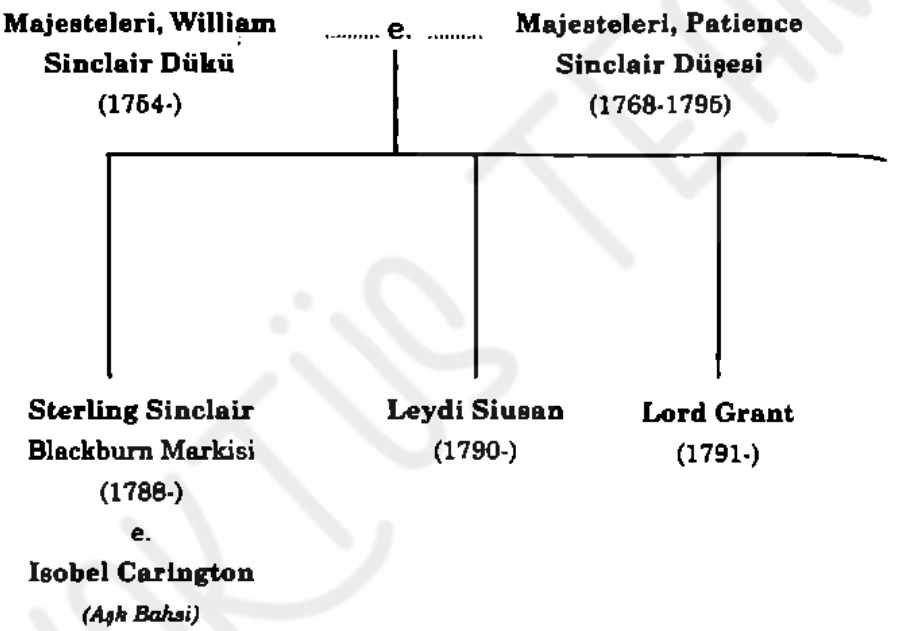
Kahramanım Dave'e

KAKTÜS TEAM

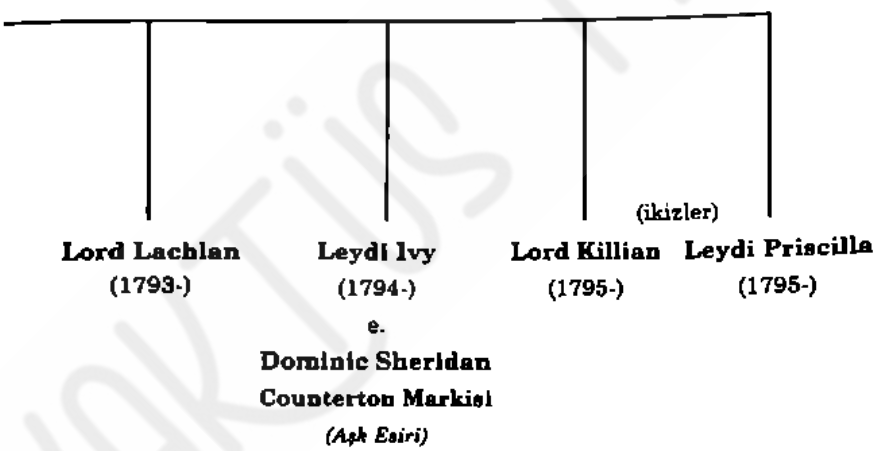
Teşekkür

Bu kitabı yazarken beni tüm kalbiyle destekleyen ve eğlenmemi sağlayan günahkârca akıllı ajans sahibim Jenny Bent'e; günahkârca anlayışlı editörüm Lucia Macro'ya; günahkârca zeki araştırma görevlim Franzeca Drouin'e; günahkârca düzenli asistanım Kim Castillo'ya en derin teşekkürlerimi sunarım.

KAKTÜS YAYIN

Majesteleri, William
Sinclair Dükü
(1764-)
..... e. .....
Majesteleri, Patience
Sinclair Düşesi
(1768-1795)
Sterling Sinclair
Blackburn Markisi
(1788-)
e.
Isobel Carington
(Aşk Bahsi)
Leydi Siusan
(1790-)
Lord Grant
(1791-)

Sinclair Ailesi Soyağacı

KAKTÜS TEAM

Giriş

30 Temmuz 1816

Sinclair Malikânesi

Grosvenor Meydanı No: 1, Londra.

O gün de diğer günler gibi başlamıştı.

Leydi Ivy Sinclair, Covent Garden'da gece geç saate kadar süren kutlamadan dolayı hâlâ yorgun olduğu için kahvaltıya ancak öğle vaktinde indi. *Times* gazetesini yemek masasının üzerine açıp haftalık dedikodu köşesindeki abartılı ve acımasız Sosyete sütununu okuyup kız kardeşleri Siusan ve Priscilla ile gülüşüyordu.

Evdeki iki hizmetçiden biri olan Poplin, Ivy'nin önüne gümüş bir tepsi koydu. Ivy, ailesine gelen hayal kırıklığı yaratacak kadar az sayıdaki davetiye ve mektuba baktı. Üzerine hafifçe petek balı sürülmüş bayat ekmeğinin kenarından ısırıp bir yandan da iki kez süzülmüş, açık çayından bir yudum alıyor ve daha ilginç bulduğu davetiyeleri sağ tarafa ayırıyordu.

Ivy'ye kalırsa bugün de mutlaka sıradan geçecekti. Biraz alelade bile olabilirdi.

Ta ki kırmızı mührü kırıp hayatını sonsuza kadar değiştirecek, İskoçya'dan gelen mektubu zarftan çıkarıncaya kadar.

Elbette o an bundan habersizdi fakat mektubun ilk cümlesi ona bir panik dalgası gibi çarpmıştı.

"Son zamanlarda, sen, Ivy, Sinclair adına diğer çocuklarımdan çok daha fazla utanç getirdin."

Aman Tanrım. Gözleri kocaman oldu. Her bir kelime, neredeyse büyük kâğıdı kaplayacak şekilde yazılmıştı. Ve Ivy, öfke ve bastırılarak yazılmış yazının babasına, Sinclair Dükü'ne ait olduğunu anladı.

Kâğıdı gözlerine daha da yaklaştırırken bir an gözyaşlarıyla görüşü bulanıklaştı, elleri buz gibi oldu.

"Hiçbir şey sana yetmeyecek mi? Hayatını komşuna büyük bir açlıkla bakarak, onun hayatına, sahip olduklarına gıpta ederek, onun kötülüğünü isteyerek mi geçireceksin?

Boğazında gittikçe artan o ağlama hissini bastırmak için çayını dudaklarına götürdü ama elleri öyle kötü titriyordu ki fincanını tekrar tabağına koymak zorunda kaldı.

"Artık senin bu şımarık hareketlerini kabul etmeyeceğim. Kendini derhal düzelt. Adaba ve saygınlığa uygun bir örnek ol. Lord Tinsdale'in hayranlığını ve standartlarını hak eden bir hanımefendi ol. Onun sadece eğlencesi olmak yerine bağlılığını hak et. Sinclair adının hak ettiği saygıyı kazan. Yoksa gelecek ay Londra'ya geldiğimde buna pişman olursun."

Ivy'nin ağzı açık kalmıştı, bastırmaya çalıştığı inilti birden dudaklarından dökülüverdi. Kısacası babası, tüm beklentilerini –bunları karşılamaması durumunda da sert cezaları olacağını– oldukça net bir şekilde dile getirmişti.

"Siusan." Ivy, başını ablasına doğru çevirdi. Sakin görünmeye, ses tonunu sakin tutmaya çalışmasına rağmen kelimeleri boğuk çıkmış ve bu durum kendisini korkutmuştu.

Siusan, dirseklerini masanın üzerine koymuş çenesini de avuçlarının içine almıştı. "Sana zaten söyledim. Cockburn çay davetine gitmeyelim. White Hall'daki pikniğe gidelim." Çok baygın bakıyordu ve uçuk mavi gözlerini güçlükle kapayıp açtı. Kalın kirpiklerine takılan bir tutam saçını çekerken iç çekişi, can sıkıntısını daha da açığa çıkardı.

"Ko-konu o değil." Ivy bakır rengindeki bir bukle saçını kulağının arkasına sıkıştırıp yutkundu. Böyle kazandığı bir saniyenin sinirlerini dizginleyeceğini umuyordu. "*Bu*," dedi ve mektubu tam Siusan'a veriyordu ki Sinclair kardeşlerinin en küçüğü, Priscilla, neşeyle ablasının elinden alıp okumaya başladı.

"Babamdan gelmiş!" Priscilla, ne olduğunun farkına vardığı anda hemen ayağa fırladı. Parlak, mavi gözleri, mektubu okurken çılgınca soldan sağa ilerliyordu.

Suisan'ın gözleri endişeyle kocaman açıldı, yavaşça ayağa kalktı. Uzanıp Ivy'nin elini sıkıca tuttu. "Ne yazıyor? Yüzündeki ifade... şey, çok kötü." Gözlerini kısarak baktı. "Gözlerin yaşarmış!"

Ivy konuşmaya başlamadan birkaç saniye dudaklarını emdi. Bütün kanı vücudundan çekilmiş de titreyen bacaklarına hücum etmiş gibiydi. Hemen ayağa kalktı, artık daha fazla oturamayacaktı. "Bana doğruyu söyle, Siusan. Lord Tinsdale'i bir ay içinde bana evlilik teklifi etmesi için ikna etmek sence mümkün mü?" Siusan'ın sandalyesinin arkasında bir ileri bir geri yürüyordu.

"*Bir ay* mı?" Genç kadın sandalyesinde doğrulup kardeşine döndü. "Ondan sıkıldığını sanıyordum."

Ivy olduğu yerde durup ablasına baktı, yaptığı yoruma gerçekten de şaşırmıştı. "Sıkılmak mı? Daha fazla yanılamazdın.

Dikkatimi tümüyle ona verdim ve o bunu hak ediyor. İyi bir adam, soylu ve saygı değer biri. Babam, Sterling'in düğününde ailesiyle tanıştığı zaman Tinsdale'nın asil mizacıyla ilgili düşüncelerini belirtmişti."

Siusan başını eğip kardeşinin yüz ifadesini inceledi. "Hımm."

"Bana cevap vermedin. Bir ay içinde ondan evlenme teklifi almam sence de mümkün mü?" diye sordu genç kadın, ablasının elini tutarak. "*Lütfen*. Bana cevap ver."

Siusan ellerini kardeşinden çekip, "Pekâlâ," dedi. "Tinsdale, senden biraz etkilenmiş olabilir, bunu anlarım fakat pek bağlanma noktasında değil. Bir ay mı, Ivy? Sen aklını mı kaçırdın?"

Priscilla, başını mektuptan yavaşça kaldırdı. "Hayır, Su, aklını kaçırmadı." Ablasının yanına geçip mektubu verdi. "Bir ay. Bu kadar zamanı var." Mektubu gösterdi. "Babamın söyledikleri açık. Okusana!"

Siusan, uzun kağıda bakıp çabucak okudu.

Ivy, ablasının sandalyesinin arkasındaki o küçük boşlukta dolanmaya başladı yine. "Hayatımın değişmesi için sadece bir ayım var, Su. Eğer bunu başaramazsam babam evimizden bizi zorla çıkarttığı, Londra'da yokluk içinde yaşamamıza neden olduğu o gece verdiği sözü kesinlikle tutacak." Gözleri yine yaşla doldu. "Ayrıca mirastan men edileceğim... ve fakirlerin kalacak yer karşılığında çalıştığı o mekânlardan birine düşeceğim."

Siusan ayağa kalkarken mektubu masanın üzerine bıraktı ve ardından kardeşine sıkıca sarıldı. "Canını sıkma, Ivy. Böyle bir şey hiçbir zaman olmayacak, sana söz veriyorum."

Genç kadın, ablasının omuzlarını tutup uzaklaştı. Göz yaşları içinde önce ablasına sonra da kardeşi Priscilla'ya baktı. "Nasıl böyle bir söz verebiliyorsun?"

Birbirlerine anlamlı gözlerle baktılar, ardından Siusan, kardeşi bakışlarını kaçırmasın diye çenesini avcunun içine alıp hafifçe yukarı kaldırdı. "Çünkü bunu engellemek için ne gerekiyorsa yapacağız, Ivy. Parmağında Tinsdale'ın yüzüğünü görmek için her şeyi yaparız," dedi.

"Her şeyi mi?"

Priscilla da başıyla onayladı. "Kesinlikle, Ivy. *Her şeyi.* Sana söz veriyoruz."

KAKTÜS TEAM

1. Bölüm

Yedi ölümcül günahtan sadece kıskançlık hiç eğlenceli değildir.

Joseph Epstein

Ağustos 1816

Almack's[1]

Londra

Leydi Ivy Sinclair'in yosun rengi gözlerinde altın sarısı benekler vardı ve açıkçası renk elaya daha yakındı fakat içinde yeşil gözlü bir canavarın büyüdüğünü[2] hissediyordu.

Balo salonuna daha yeni gelen ve etrafı tamamen sevgi dolu soylu erkeklerle sarılan İrlandalı güzele gözlerini kısarak bakarken eldivenli parmaklarıyla fildişi yelpazesini sıkıca

---

1 1765'ten 1871'e kadar hem kadınların hem de erkeklerin girmesine izin verilen bir kulüp. Yönetiminde Londra sosyetesinin en önemli kadınları vardı ve içeri girebilecek olanları bu komite belirliyordu. Sosyete ile "gerçek" sosyete arasındaki farkı bu kulübe girmek için verilen belgeler belirliyordu. (ed.n.)

2 Kıskançlık için kullanılan bir tabir. (ed.n.)

tutuyordu. Sadece bir hafta önce aynı erkekler ona karşı aşırı hayranlık gösterisinde bulunuyordu.

Bu kadının burada olmaması gerekiyordu. Özellikle de bu akşam! Her şeyi berbat edebilir.

Ivy, abanoz saçlı kadının etrafını kuşatan adamlara huysuz gözlerle baktı, ardından da balo salonundaki diğer insanları gözden geçirdi. Bunu göze alamazdı. Bayan Fiona Feeney'yi görmeden önce onu bulmak zorundaydı. *Of, nerede bu adam?*

Daha sonra yiyeceklerle dolu masanın etrafındaki konukların arasından çıktığını gördü. O an tüm endişesi silindi. İşte oradaydı, Vikont Tinsdale'i... ve ona doğru geliyordu.

Kalın, altın sarısı kaşları burnunun hemen üzerinde birleşiyor, çatık bir hal alıyordu. Limonata dolu iki kristal bardağı dengede tutmaya çalışarak ateşli bir tartışmanın ortasındaki iki iri yarı adamın arasından geçmeye çalıştı. Genç adamın dudaklarının kımıldadığını görebiliyordu ancak adamlar onu ya da o anki durumunu pek fark etmiş gibi durmuyordu.

Tam o esnada, uçları tüylü, kırmızı şapkalı, su kabağı görünümlü bir kadın Tinsdale'a doğru geri geri yürüdü. Genç adam, ileri doğru bir adım yalpalayınca bardakların birinden sıçrayan limonata doğruca yüzüne çarptı.

Ivy eldivenli ellerini ağzına götürdü ve Vikont'un sol göz kapağı kırpışırken gülümsemesini sakladı. Adam yanaklarından süzülen damlalardan kurtulmak için başını sağa sola sallarken dolgun, soluk dudaklarını büzdü. Kısa süreliğine arkasına döndü ve ortaya bir özür atarak yeniden ilerlemeye başladı.

Ivy hafifçe kıkırdadı. Bu adam gerçekten çok kibardı. Ve çok gülünç... hayır... daima mükemmel centilmen olma çabası *tapılasıydı*. Eğer kendine o fırsatı verirse ondan çok şey öğrenebilirdi. Zaten verecekti de.

Başka seçim şansı yoktu. Sonuç olarak babası Londra'ya gelmeden önce yirmi yedi günü kalmıştı. Bunu sadece düşününce bile sinirden dudakları kuruyordu. Tekrar Tinsdale'a odaklandı.

Şimdi iki bardağı da başının üzerine kaldırarak iki adamın arasında açılan boşluktan faydalanmaya çalıştı. Yine limonata dökülmesin diye dar kalçasını yana çevirdi.

Genç kadın gururla çenesini kaldırdı. Aynı anda onunla konuşmak için beliriveren üç adamı görmezden gelerek elbisesinin dantel kollarından birini çekiştiren Bayan Feeney'ye bir göz attı. Ivy'nin dudak kenarları bir zafer işaretiyle kıvrıldı. *Hah! Demek ki her erkek sana sandığın kadar hayran değil!*

Evet, Ivy artık sosyetenin rakipsiz göz bebeği olmadığının farkındaydı ama sosyete en az ilk balo dönemindeki bir genç hanım kadar maymun iştahlıydı.

Sosyetenin sonunda Bayan Fiona Feeney'den sıkılacağından emindi. Artık bu kadının esprilerini zekice ya da nazik yüz hatlarını kusursuz bulmayacaklardı. Bu sadece an meselesiydi.

Ivy aslında popülerliğine kafa yorarak boşa zaman harcıyordu. Ne önemi vardı ki?

Sosyete eninde sonunda yine ona gereken değeri verirdi. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bir kaşını kaldırdı. Sonuç olarak, her zaman için eğlenceli, zeki ve erkeklerin dikkatini çekecek kadar da güzeldi, hem de bunu Londra kadınlarının kıskançlığını bir nebze bile üzerine çekmeden başarabiliyordu.

Lord Tinsdale'ın yönündeki ani değişim Ivy'nin dikkatini çekti. *Hımm. Muhtemelen beni görmedi. Dert edecek bir şey yok. Galiba gözleri hâlâ limonata yüzünden yanıyor.*

Ama adam yanlış yönde ilerliyordu. Genç kadının karnına bir ağrı saplandı. Hafifçe ayak uçlarında yukarı kalktı.

Kimsenin, Tinsdale'ın ona dönmeyeceği konusunda endişelendiğini düşünsün istemiyordu.

Ah, beni göremiyor, hepsi bu, dedi kendi kendine. *Başka bir şey yok.*

Sinclair ailesinin bireylerinin aksine Tinsdale'ın dikkat çekici bir fiziği yoktu. Ama zaten çok da önemli değildi. Bunun dışında her şeyi kesinlikle mükemmeldi.

Vikont'un kusursuz soy ağacı, genç adamın makul, alçakgönüllü, nazik mizacıyla birleşiyor ve babasının Ivy için olası bir eşte istediği her şeyi karşılıyordu. Babası, kızını bu konuda Tinsdale ve ailesiyle Londra ziyaretinde tanışmaları sırasında bilgilendirmişti.

Ona ne yapması gerektiğini gayet net bir dille anlatmıştı. Vikont Tinsdale ile evlenecekti. Böylece babasına artık ne kadar sorumluluk sahibi ve saygıdeğer olduğunu gösterebilecekti, babası da onu sonunda affedecekti. Sadece iki ay önce ağabeyi Sterling'e yaptığı gibi onu da tekrar Sinclair ailesine alacaktı.

Morning Post'ta nişan ilanlarının yayımlandığını görmesi sadece an meselesiydi.

Ancak bunun en kısa zamanda olması gerekiyordu. Fakir hayatı yaşarken zengin bir vâris gibi görünmeyi uzun süre sürdüremezdi. Ne onun, ne de kovulan diğer kardeşlerinin bu oyunu devam ettirebilecek paraları yoktu. Zaman hızla tükeniyordu.

Gerçi artık önemi yoktu. Ivy, Tinsdale'a onu kabul edeceğine dair bıraktığı ipuçlarının sonunda amacına ulaştığından emindi. Hemen bu akşam teklif bekleyecek kadar toy değildi ama konuşmasını bitirdiğinde kocaman açılan gözlerine bakarak Tinsdale'ın onu sonunda anladığından emin olmuştu.

Evet, Tinsdale çok geçmeden Ivy'nin ağabeyine gidecek ve evlilik için onay alacaktı. Belki *bu akşam* bile olabilirdi bu.

Ah, şimdi nereye gidiyordu böyle?

Hay, lanet! Buradayım. Dudaklarından sinirli bir ses çıkıverdi. Ağır ipek elbiseli ve siyah ceketli adamlar ona doğru dönerken kelebek kanatları gibi sıcak havada sallanan düzinelerce farklı renk yelpaze yavaş yavaş durdu.

Ivy endişe etmesine rağmen adama seslenecek cesareti yoktu çünkü böyle bir davranışın, onu bayağı biri olarak göstereceğini gayet iyi biliyordu. O yüzden diğer konukların başları üzerinde yüzünü adama daha görünür kılabilmek için çenesini hafifçe yukarı kaldırdı.

Planı işe yaramış gibiydi. Göz göze geldiler... ama sadece bir anlığına. Bundan emindi. Fakat Tinsdale onu görmemiş gibi davranıyordu.

Çok şaşırtıcıydı. Hatta tuhaf olduğunu bile düşündü, ta ki adamın nereye gittiğini görünceye kadar.

Hayır. Ah, Tanrım, olamaz. Benim yerime onu seçmiş olamaz. Hayır, lütfen hayır. Evlenmemiz gerekiyor!

Ivy, çenesini indirdi, boğazında sert bir yumru hissetti.

Sosyete erkeklerinin arasındaki şöhretinin gasbedilmesi yeterince aşağılayıcı değilmiş gibi şimdi de kendi Tinsdale'ı Bayan Feeney'nin yörüngesine giriyordu. Sevgili *Bayan Feeney'ye* limonata bile ikram ediyordu. Tam bir âşık gibi davranıyordu.

O anda güzel yüzüne en acınası ifadeyi takınan ablası yanına geldi. "Gitmek istiyorum. Grant'i bulup gidelim mi? Korkarım Lachlan daha gitmez. Özellikle de etrafı delicesine âşık kadınlarla çevriliyken bir yere kımıldamaz."

Ivy'nin sıktığı dişlerinin arasından bir homurdanma sesi çıktı. "Ah, buna dayanamam, Siusan. Kolay kolay katlanamam." Parmak boğumuyla gözlerinin kenarını silip acısını çaresizce sineye çekti.

"Ben de katlanamam. Bu akşam sıcaklık gerçekten dayanılmaz halde."

Siusan, yoğun, nemli havada yelpazesini nafile bir çabayla salladı.

Ivy, ablasının ne söylediğini hiç duymadan ya da onu umursamadan derin bir nefes alıp zorla Bayan Feeney'nin olduğu yöne baktı. Şu an içinde bulunduğu durum, Siusan'ın sızlandığı şeyden çok daha berbattı. "Sana ne söyleyeceğim, Su. Bayan Feeney'yi misafir odasına çekip orada boğazlasam sence Leydi Jersey bunu duyar mı?" Ablasının dikkatini kapı girişine çevirerek İrlandalı güzele doğru başını salladı. "Bence geçerli gerekçem var: *Hırsızlık*."

"Ne? Ah, sen *ondan* bahsediyorsun." Siusan'ın gözleri şaşkınlıktan neredeyse yuvalarından çıkacaktı. "Ivy, Vikont'un teklifini kabul etme konusunda ciddiysen –*ki bunu yapması konusunda onu gerçekten ikna etmen gerekiyor*– Tanrı aşkına, bir veledin onu çalmasına izin vermek yerine o zaman bu konuda bir şeyler yap. Çok fazla zamanın yok."

"Ne yapmamı öneriyorsun?" Genç kadın ablasına doğru döndüyse de başı hâlâ merdivenlere açılan kapıya dönüktü. Bayan Feeney ve Tinsdale'ın görüş alanından çıkmasını istemiyordu.

"Bir fikrim yok. Bu cehennem sıcağında düşünmek imkânsız." Siusan'ın uzun kaşında bir ter damlası parlıyordu, elinden geldiği kadar derin bir nefes aldı. "İğrenç, gömleğim vücuduma yapışıyor." Kardeşinin bileğini tutup dikkatini çe-

kinceye kadar asıldı. "Gidip bunu temiz havada düşünelim. O zaman düşüncelerimiz daha net olacaktır."

Ivy balo salonundaki yiyeceklerle dolu masaya baktığında diğer erkeklerin arasında uzun boyuyla seçilen kardeşi Grant'i hemen gördü. Kardeşi de sanki ona bakıldığını hissetmiş gibi genç kadına döndü.

Ivy çenesini yukarı kaldırarak sessizce onu çağırdı, ardından Siusan'a döndü. "Sen git. Grant şimdi geliyor. Salondan çıkıp memnuniyetle sana eşlik edeceğinden eminim. Ben burada Lachlan'la kalacağım. Henüz çıkamam. Lord Tinsdale'ın kalbini hâlâ çalabileceğimden emin olmadan gidemem."

O esnada Grant yanlarına geldi. "Sonunda gitmek istediğiniz için ne kadar rahatladığımı anlatamam. Bir saatten fazladır bu yeleğin ve ceketin içinde çok terledim ve şimdiye kadar iyice piştiğimden eminim. Haydi, artık gidelim mi?"

Siusan, Grant'in yüzüne sıcak havadan estirerek yelpazesini salladı. "Ben gelemem."

Grant suratını ekşitti ve ablasının yelpazesini biraz uzaklaştırarak kısık bir sesle, "Neden gelemezsin?" diye sordu.

Siusan gergin bir şekilde iç çekti. "Çünkü Ivy, Vikont'un ilgisinden emin oluncaya kadar gitmeyecek. Ben de ona yardım edeceğime söz verdim." Ardından Lord Tinsdale'ın büyüleyici Bayan Fiona Feeney ile durduğu yönü, kapı girişini gösterdi.

"Çok saçma, Ivy," diye kızdı Grant. "Demek ki sonsuza kadar burada kalmamız gerekecek çünkü Tinsdale'ın artık sana ilgisi olmadığını gördüm. Kendini hepten o kadına kaptırmış."

Ivy endişeli bir tavırla bakır rengindeki saçının birazını eliyle kıvırdı. Grant haklıydı. Bayan Feeney ile nasıl aşık atabilirdi ki?

Kendi saçı bir sera portakalı rengindeyken İrlandalı güzelin saçı, geceyarısı vaktindeki gökyüzü gibiydi. Ivy çoğu İngiliz'den daha uzun boyluydu ve birçok erkeğin dikkatini çekebilecek kıvrımları olmasına rağmen Bayan Feeney gibi, bir erkeğin kucağına kusursuzca uymak üzere yaratılmış kırılgan kuş misali bir kadın değildi.

Hiç şansı yoktu.

"Haklısın." Gözleri yaşla doldu. "Tinsdale'ın ilgisi için onunla baş edemem. Peki şimdi ne yapacağım ben?"

Grant, iki kız kardeşine de kolunu uzattı. "Ah, dert etme. Kafana takman gerekmiyor. Tüm yapman gereken, *kadının* ilgisi için... Tinsdale ile yarışabilecek birini bulmak."

"Onun ilgisi için... yarışmak." Birden bir şok etkisi genç kadının tüm bedenini kapladı. Gözleri kocaman açıldı ve gözyaşları anında ortadan kayboldu.

Siusan, kardeşinin esprisine güldü ardından uzattığı koluna girdi ve artık odadan çıkmak için arkasını öndü.

Ivy yerinden bile kımıldamadı. Düşünceleri fazlasıyla hızla çalışıyordu.

İki kardeş durdu. Siusan sanki soracağı sorunun cevabını bilmiyormuş gibi iç çekti. "Gelmiyor musun?"

"Hayır, gelmiyorum." Ivy balo salonuna büyük bir ciddiyetle bakınmak için bir o tarafa bir bu tarafa dönerken saçlarını bir pelerin misali savurarak kendi etrafında döndü.

"Ivy, ne yapıyorsun?" Grant çoktan yenildiğini hissedercesine başını önüne eğdi. "Haydi, artık gidelim. *Lütfen.*"

"Lütfen, ikinize de yalvarıyorum, bensiz gidin." Genç kadın parmak uçlarına basıp hareketli siyah ceket denizine bakındı. "Sanırım bir süre daha burada kalacağım."

Siusan kardeşine sızlandı. "Bunu sen yaptın, Grant."

"Neyden bahsediyorsun?" diyerek karşı çıktı. "Ben bir şey yapmadım."

"Evet, yaptın. Bana cevabı verdin." Ivy elini kardeşinin omuzuna koyup yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Grant.

Genç kadın gülümsedi. "Eğer Bayan Feeney ile rekabet edemiyorsam o zaman Lord Tinsdale ile yarışacak mükemmel bir centilmen bulurum."

Üç gün sonra
Drury Lane, Royal Tiyatrosu

Leydi Ivy Sinclair, sessizce faytonun penceresini indirip zifiri karanlıkta kendini gelip geçenlerden gizlemek için koltuğa yaslandı. Fayton fenerleri karanlığı aydınlatıyor, yumuşak ışık halkaları Royal Tiyatrosu'nun sahne kapısına vuruyordu.

Haydi gel, orada olduğunu biliyorum. Kendini göster. Ivy, endişeyle kıpırdandı.

Oyun neredeyse bir saat önce bitmiş ve bu akşam son gösteri yapıldığı için oyuncular daha yeni yeni tiyatrodan çıkıyordu.

Gürültülü eğlencecilerden küçük bir grup, sahne kapısından çıkıp faytonun yanından geçti. Genç kadın öne doğru eğilip *onun* görünmesini bekleyerek oyuncuların her birini inceledi. *Kendi* Counterton Markı'sini görünce tanıyacağından emindi. Bu adamın bu akşam burada olacağını da aynı hisle biliyordu. Ablası Siusan sadece iki akşam önce iş için uygun adamı sahnede gözüne kestirmişti.

Adamın adını öğrenmeyi başaramamış ancak diğerlerinden daha çok göze çarpan biri olduğunu söylemişti. Boyu diğerlerinden daha uzun, omuzları da daha genişti. Onu anlatacak fazla detay vermemesine rağmen Ivy bu omuzların imkânsız ölçüde geniş, göğsü ve kolları kadar kaslı olduğundan emindi.

Aklına getirdiği bu yakışıklı adamın görüntüsüne gülümsedi. Marki'nin yakışıklı yüzüne düşen bir tutam havalı saçı, kehribar renginde ve dalgalıydı. Gözleri de mehtaplı bir deniz rengindeydi.

Ivy iç çekti. Bir kadının eldivenli elinden tutup onu dansa kaldırdığında kadının elini titretecek türde biriydi. Ayrıca baktığı kadın, kendisini tamamen adamın erkeksi kontrolünde hissederdi. Adamın bir kaşını kaldırmaktan ya da dudaklarını baştan çıkarırcasına ayırmaktan başka bir şey yapmasına gerek yoktu, kadın onu reddedemezdi. Böylesine mükemmel biri kendini nasıl da beğenilmiş ve tam hissederdi!

Evet, Ivy hiç karşılaşmamalarına rağmen onu gördüğünde tanıyacaktı fakat asıl etken onu öpmesi olacaktı.

Ivy iç çekti. Dudaklarının dokunuşu sert olmalıydı, bir kadının dizlerinin bağlarını çözecek, kollarının arasında yığılmasını sağlayacak türden, istekli bir öpücük.

Genç kadın yeniden iç çekip büyük bir istekle açık pencereye yaslandı. Sürücü atlara bir şeyler mırıldanıyordu fakat bir kahkaha patlaması birden sokaktan gelen sesleri boğdu. Tiyatrodan çıkan seyirci ve oyuncuların sayısı giderek artarken Ivy'nin kalp atışları hızlandı.

Sahne kapısı defalarca açıldı. İşte, geliyordu, bunu biliyordu... sadece an meselesiydi. Alt dudağını ısırıp bir umutla hafifçe çiğnemeye başladı.

Sahne kapısı tekrar kapandı ve korktuğu gibi, birkaç dakika öyle kaldı. Artık gittikçe sabırsızlanıyordu.

Zaman ilerlerken midesi iyice kasılmaya başladı. Ve bir müddet sonra gözlerinin içi batmaya başladı.

Hayır, hayır. Burada olması gerekiyor. Burada olmalı.

Kahretsin, başka tarafa bakacak zamanı yoktu! Oyun bu akşam bitmişti.

İrlandalı güzeli hâlâ evlenme ihtimalinin olduğu adamdan uzaklaştırmak için onu kabul edecek o mükemmel oyuncuyu, kusursuz kişiyi bulmak zorundaydı.

Değerli vakti akıp gidiyor, geleceği ellerinden buharlaşıp uçuyordu.

Genç kadının kalbi, göğsünden çıkacak gibi atıyordu, bir an bayılacağını sandı. Titreyen eliyle faytonun kapı kolunu tutup açtı. İpek elbisesini dizlerine kadar çekip kaldırıma indi ve sahne kapısına doğru koşmaya başladı.

Kapı açılırken aniden ileri atıldı. Birden başı acıyla zonkladı. Işık patlamaları görüşünü bulanıklaştırdı. Ve her şey simsiyah oluverdi.

"Kahretsin, bana cevap verin!" Kalın bir ses, bilincine işleyerek onu etrafını saran karanlıktan çıkardı. Kaldırıldığını hissedebiliyordu. Birileri doktor bulmakla ilgili bir şeyler söylemeye başladı, bağırıyordu.

Faytoncusu kapıyı açtıktan sonra yeniden koltuğu hissetti ve göz kapaklarını kaldırmayı başardı.

Gözlerini kırparak hemen üzerine eğilmiş iri bir adamın karanlık silüetine baktı. Bu kesinlikle faytoncu değildi.

"Ah, Tanrı'ya şükür, kendinize geldiniz. Kapıyla başınıza çarptığımda sizi öldürdüğümü sandım." Arkasına yaslandı, titreyen ışık sadece yüzüne yansıyordu.

Ivy karşısındaki adama şaşkınlıkla bakakaldı.

Bronz saçlarını faytonun loş ışığında siyah gibi görünen gözlerinden geriye çekti. Çenesinin tam ortasında bir gamzesi vardı ve sivri çenesi, bir tutam kirli sakalla belirginleşiyordu. Dolgun dudakları rahatlamış bir gülümsemeyle ayrılmıştı.

Ivy'nin midesinde bir çırpınma oldu.

Bu *oydu*. Görev için... uygun, mükemmel centilmen.

"Sensin," diye fısıldadı usulca.

"Özür dilerim, hanımefendi ama ne dediğinizi duyamadım." Adam ona doğru biraz eğildi. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Genç kadın başıyla onaylayıp eliyle yaklaşmasını işaret etti. Ivy koltukta boylu boyunca uzanırken, adam faytonun içine girip kadının yanına oturdu.

Ona biraz daha yaklaşmasını işaret etti.

Yapmak üzere olduğu şey gerçekten kötüydü ama bir yandan da bundan emin olması gerekiyordu. Doğru adam olduğunu bilmek zorundaydı. Ve bunu anlamanın sadece tek bir yolu vardı.

Adam kulakları kadının dudaklarının üzerine gelecek şekilde döndü. "Evet?"

"Sizi temin ederim ki çok iyiyim, beyefendi," dedi fısıldayarak. "Fakat aslında benim için yapabileceğiniz bir şey var."

Adamın cevap vermesini bile beklemedi. Parmaklarını gür saçlarının arasından geçirip yüzünü kendine çevirdi. Gözlerinin içine baktıktan sonra dudaklarını, dudaklarına bastırarak onu şaşkına çevirdi. Bileğini tuttuğunu hissettiyse de yine de adam hiç geri çekilmedi.

Bunun yerine kadının, öpücüğüne teslim olmasını sağlayarak dudaklarını sıkıca bastırdı. Sıcacıktı ve dudaklarından belli belirsiz konyak tadı geliyordu. Öpücüğüyle kadını ustaca ele geçirirken dudaklarını hafifçe ayırmıştı.

Ivy'nin kalbi hızla atıyor ve aniden nefessiz kalışı, atların kişnemesini, faytonların sesini ve fayton sürücülerini yola çağıran tiyatro müşterilerinin gürültüsünü duymasını engelliyordu.

Adamın dili usulca kadının üst dudağında kaymaya başladı. Bu, nasıl oluyorsa Ivy'nin aşağıylarda imkânsız şeyler hissetmesine neden oldu. Ivy'nin ağzını daha da açmasını sağlamadan önce onun zonklayan alt dudağını ısırdı ve diliyle onu keşfetti.

Ivy tereddüt ederek dilini adamın diline dokununcaya kadar ileri doğru hareket ettirdi. Dilleri birbirine değdiği anda adamın boğazının derinlerinden bir inleme sesi gelince genç kadının içini bir heyecan dalgası kapladı.

Genç kadın, adamın ona kattığı o ihtirasa teslim olmak istediğini hissediyordu.

Ve o anda adam sanki onun ne hissettiğini, ne istediğini anlamış gibi birden kendini çekiverdi.

Ivy, baygın gözlerle adama baktı.

"Korkarım ki Leydim, beni başka biriyle karıştırıyorsunuz," dedi ama kadının, yaptığı şey karşısında zerre kadar şaşkın ya da hayal kırıklığına uğramış bir hali yoktu.

"Hayır," dedi Ivy. "Karıştırmadım." Hafifçe kıpırdanıp dik oturdu. "Tam olarak düşündüğüm kişisiniz."

"Özür dilerim ama daha önce hiç karşılaşmadığımızı biliyorum. Eğer karşılaşmış olsaydık sizi hatırlayacağımdan eminim."

Ivy gülümsedi. Ne kadar da mükemmeldi böyle. Kesinlikle kusursuz. "Ben Leydi Ivy Sinclair."

Adam biraz daha dikkatle karşısındaki kadına baktı, sanki daha fazlasını söylemesini bekliyor gibiydi.

Ne kadar tuhaf. Sinclair adı geçince hiç tepki vermedi. Onun rezil Yedi Ölümcül Günah'tan biri olduğunu gerçekten bilmiyor olabilir miydi?

"Ben..." diyerek konuşmaya başladı adam ama Ivy onu susturmak için elini kaldırınca sorgulayıcı gözlerle kadına baktı.

Ivy sırtını düzeltti ve büyük bir ciddiyetle adamın gözlerine baktı. "Siz Counterton Markisi'siniz... ya da olacaksınız, tabii eğer teklifimi kabul ederseniz."

2. Bölüm

Kendilerine en az güvenenler, başkalarını en çok kıskananlardır.
William Hazlitt

Aynı akşam çok geç bir saat
Bay Felix Dupré'nin evi
23. Davies Caddesi

Nick, oldukça eski ama şaşırtıcı derecede rahat koltuğuna yaslandı ve konyak bardağını dudaklarına götürdü. Alkolün topraksı tadına rağmen o güzel kadının bal gibi tatlı öpücüğünün tadını hâlâ alabiliyordu. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirip tatlılığın zevkini aldı.

Dudakları zonkluyor ve sabah uyandığında kadının, dudaklarını hızla kendininkine çekmesinden dolayı morarıp morarmayacaklarını merak ediyordu.

Ne kadar da şaşırtıcı bir akşamdı böyle. Şakaklarını ovuşturup elini kalın saçlarının arasından geçirdi. Açıkçası her şey öyle beklenmedik olmuştu ki şimdi bu konuda ne dü-

şüneceğini bilmiyordu. Lincolnshire'ın sakinliğinden ayrılmış ve Londra'daki ilk gecesinin ardından hayatında hiç tanımadığı –ve Conterton Markisi'ni canlandırma rolünü teklif eden– bir kadın tarafından büyük bir ihtirasla öpülmüştü.

Kahretsin. Eğer bu kadın aklını yitirmemişse, ki Nick böyle bir şeye olasılık veriyordu, gerçekten çok cesur biriydi. Fakat genç adam bu konuda biraz daha düşününce henüz tam anlamıyla ikna olmadığını fark etti. Nasıl olabilirdi ki? Burası Londra'ydı; Averly değil.

Neredeyse bütün hayatını geçirdiği hareketsiz bir mezrada aşağılayıcı ve pervasız olarak tanımlanabilecek bir davranışın Londra'da olağan bir şey olarak kabul edilme olasılığını düşünmek zorundaydı.

Ama şu öpüşme, işte bundan kesinlikle emindi. Daha önce hiçbir öpücük bedenini ve ruhunu böylesine sarmamıştı. Muhteşem bir şeydi. Belki de tamamen bunun şaşkınlığını yaşıyordu. Ya da hayatında ilk kez o değil de bir kadın ilk adımı attığı için böyle hissediyordu.

Öpücüğe içgüdüsel tepkisi için neden ne olursa olsun, bu öpüşmeyi tekrarlama ihtimali bile, ilginç ve kesinlikle yasal olmayan *iş anlaşmasını* görüşmek üzere bu İskoç kadınla buluşması için yeterdi.

Ön kapıda anahtar şıngırtısı ve ardından küfürler eşliğinde bir düşme sesi, Nick'in istemeden de olsa çalışma odasının rahatlığından ayrılıp girişe çıkmasına neden oldu. Kapıya elini uzattıktan sonra kilidi çevirip paslı kapı kolunu aşağı indirdi.

Kuzeni Felix Dupré, anahtarını takmak için kapıya yaslanmış olacak ki kapı açıldığı an içeri düşüverdi.

"Ah, demek buradaydın, Nicky," dedi, kelimeleri ağzında geveleyerek. Kuzeninin nefesinden gelen romun o sert kokusu

tüm koridora yayıldı. "Galanın sonunda hiç görünmedin. Güzel bir partiyi kaçırdın, biliyorsun. Seni arkadaşlarla tanıştırmak istiyordum. Şeyi bilseler çok etkilenirlerdi, şeyi..." Felix ellerini alnına vurdu.

"Aramızdaki akrabalığı mı?"

"Annelerimiz kardeşti ya."

Felix gözleri içkiden bulanmış halde boş boş bakıyordu. "Pekâlâ, biz... Bana hatırlatacak mısın?"

"Kuzeniz." Nick duvara yaslanıp kuzenine baktı. Aslında Felix, Nick için bir kardeşten de öteydi. Kız kardeşi hastalandığında onu annesi büyütmüştü.

Felix, üç Dupré erkeğinin en genci ve kesinlikle en rahatıydı. Ağabeyleri, Frederick ve Phillip, kesinlikle babalarının gurur kaynağı iken –birisi emlakçılık işiyle uğraşıyor ve diğeri de Dupré ithalat işini genişletiyordu (ikisi de nasıl oluyorsa evlenip çocuk sahibi olmayı başarmıştı)– Felix oldukça renkli bir mizaca sahipti. Küçükken Phillip gibi hesap konularında hiç iyi olmamış ya da Frederick gibi sporda müthiş yetenek göstermemişti. Annesi hasta yatağında Felix'in şarkı söylemesini, dans etmesini, şiirlerini ve özel yeteneklerini cesaretlendirmek adına onu alkışlarken babası bunlardan iğrenir ve utanç duyardı.

Aslında Felix, Londra'ya giden bir posta arabasında kaçmasaydı hayatı boyunca kilisede eğitilmek üzere Iverness'in uzak bir bölgesine, yaşlı amcasının yanına gönderilecekti.

"Oyundan sonra seninle buluşamadığım için özür dilerim," dedi Nick. "Ama... olağanüstü bir teklif aldım. Üzgünüm, kuzen."

Felix bir süre meraklı gözlerle baktı ardından iç çekip aynanın altındaki toz kaplı masaya doğru ilerledi. Şapkasını, eldivenini ve anahtarlarını bıraktı. "İyi bir teklif. Ah, anlıyorum."

Kendinden geçmiş bir hareketle bir mendili temizleyip Nick'e uzattı ve daha o karşı çıkamadan dudaklarına hafifçe dokundurdu. "Dudağında biraz ruj kalmış." Daha sonra ruj lekeli mendili kuzeninin eline sıkıştırdı.

Nick, Felix'e baktıktan sonra dudaklarının kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Mendili alıp Felix'in ince dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Senin de öyle." Kuzenine kumaşın arka yüzünü gösterirken bir kaşını kaldırıp sırıttı.

"Gerçekten mi?" Felix hızla duvardaki aynaya yöneldi ve bu can sıkıcı lekeyi görmek için dar burnunu neredeyse aynaya dokunduracak kadar yaklaştı. "Hiç alakası yok, kuzen, bu sadece sahne boyası."

Nick güldü. "Ah, ben de öyle olduğunu düşünüyordum."

Felix aynaya yaslanıp kendi etrafında dönüverdi. "Arkadaşlarımın dışarıda beni böyle dolaştırdıklarına ve bir galaya katılmama izin verdiklerine inanamıyorum."

"Eminim fark etmemişlerdir. Pek görülebilecek bir şey değildi." Nick uykulu bir halde duvardan çekildi ve çalışma odasına, daha doğrusu toz kaplı rafları kitaplarla dolu olması gerekirken boş şarap şişleri ve gazete kâğıtlarıyla dolu yere giderken omuzunu kapı dikmesine çarptı.

Felix yüzünü iyice inceledikten sonra kulağının arkasındaki beyaz bir lekeyi de silip mendili masanın üzerine fırlattı ve kuzenin peşi sıra ilerledi.

Nick başını sert koltuğuna yaslayıp iç çekti. "Biliyorsun, Londra'yı sevmeyeceğimden emindim."

Kuzeni ellerini brendi dolu sürahinin üzerine gezdirdi, ardından sürahinin yanındaki koyu renkli şişeyi alıp kendine biraz şarap koydu. Nick'in karşısındaki sandalyenin kenarına oturup bardağını da sarı pantolonunun üzerine dayadı.

Evde neredeyse hiçbir konfor olmamasına rağmen Felix'in canlı mizacına uyum sağlayacak bir biçimde, tercihen de göz alıcı bir şekilde giyinmesi şaşırtıcı değildi.

"Londra'ya dair önyargıların olduğunu biliyorum." Felix nefes verdi ve odaya biraz daha şarap kokusu yayıldı. "Dün geldiğinden beri aynısını yirmi iki kez söyledin. Bozkırı tercih ediyorsun. Kireç taşlı tepeler senin dünyan ama Londra da benim dünyam."

O esnada aklına bir şey gelmiş olacak ki Felix, birden sessizleşti. Sanki bir ağlama isteğini bastırmaya çalışırmış gibi dudaklarını emdi. Çenesi titremeye başladı. "Nicky, 'Oynak Kader' oyunum için o kadar uzaktan buraya gelmenin beni ne kadar etkilediğini anlatamam. Seyahatinin çok uzun olduğunu biliyorum. Ama gerçekten teşekkür ederim, kuzen." Burnunu çekti.

"Ah, hadi dostum. Teşekkür edecek bir şey yok. Çok da zor değildi. Nasılsa er ya da geç Londra'ya gelmek zorundaydım. Hizmetçileri peşime takmak istemedim. Böylesi daha az zahmetli. Zaten etrafımda dört dönen hizmetçiler olmasına daha alışamadım." Genç adam sarhoş kuzenine içtenlikle gülümsedi. "Ayrıca sen de biliyorsun ki başrolde olduğun ilk oyunu kaçıramazdım."

Felix yutkundu. "Biliyorum, Nicky, biliyorum. Sana ne zaman ihtiyacım olsa hep yanımda oldun." İri, koyu renk gözleri çalışma odasının mum ışığında parlıyordu. "Sadece bir geceliğineydi... yaz mevsimi özel gösterimlerinin sonuncusuydu ama *başroldeydim* işte. Ve harikaydım, galadaki herkes bana oyundan sonra harika olduğumu söyledi ve bunu kabul etmeyecek kadar da kaba davranmadım."

"Performansın son derece unutulmazdı, Felix. Alkışlar kesinlikle insanın kulağını sağır edecek güçteydi." Genç adam usulca gülümsedi. "Annen seninle gurur duyardı."

"Biliyorum," dedi Felix. "Huzur içinde yatsın."

"Ve... eminim baban yeteneğini görseydi, o da..."

O anda Felix'in gözünde parıldayan o ışık kayboluverdi ve Nick, aslında ikisinin de olmasını istediği ama hiçbir zaman olmayan şeyi söyleyerek hata ettiğini anladı. Felix'in babası, oğlunun tiyatroya olan ilgisini hiçbir zaman onaylamayacağını açıkça dile getirmişti.

Felix yüzüne umursamazlık maskesini takmadan önce kısa bir süre sessizce şarabını yudumladı. "Aslında bu akşam en sevdiğim kuzenimin seyircilerin arasında olmasına minnettarım. Gerçi sanırım tek kuzenimsin. Yine de bu bana çok şey ifade ediyor."

Kendi kardeşinin ölümünü hatırlayınca konyak birden Nick'in boğazına kaçtı ve öksürmesine neden oldu.

"Ah, Tanrım, Nick. Özür dilerim. Ben-ben..." Ağzı açık kalmıştı ve nadir görülen bir şekilde oradan kelimeler dökülmüyordu.

Nick boğazını temizleyip yutkundu. Kuzenine baktığında gözlerindeki üzüntüyü görebiliyordu. "Bir yıldan fazla oldu. Özür dileyecek bir şey yok."

"Evet, şey." Felix uzanıp kuzeninin dizine dokundu. "O zaman bırak da en azından bavulunun yanında olmamasına ne kadar üzgün olduğumu belirteyim. Kıyafetlerim olmadan nasıl yaşardım, bilmiyorum."

"Nasıl bir hata olduğunu açıkçası hâlâ anlamış değilim. Ware'daki White Hart Oteli'nde yanımdaydı. Ben faytona bindi-

ğimde sürücünün çantayı içeri taşıdığından eminim ama şuan yanımda sadece ceketimin cebine tıkıştırdığım evraklarım var."

Felix omuz silkip halden anlarcasına iç geçirdi.

"Sanırım bavulum otelde kaldı." Açık bir endişeyle elini salladı. "Haber gönderdim ve bir ya da iki gün içinde bana ulaşacağından eminim."

Felix heyecanla bir elini kaldırıp kuzenini susturdu. "Gelecek pazartesi gidinceye kadar dolabımı seninle paylaşacağım. Hiç sorun değil. Ayrıca taşra kıyafetlerinle hurpani gibi geziyordun. Bu da Londra için pek uygun değil. Ve söylemeliyim ki böyle giyinirsen Londra'daki kadınlar sana başlarını çevirip bakmaz bile."

Nick parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi ardından ellerine baktı. Parlak rujun lekesi geçmişti. "Gerçekten mi? Hımm. Evet, haklı olabilirsin. Çünkü Leydi Ivy'nin kuzeyli aksanı vardı. Kesinlikle bir İskoç, Londra'dan değil. Bu akşam köylü kıyafetime takılmamasının nedeni de bu olmalı.

Felix hızla ayağa kalktı ve tam zamanında bardağını tutmayı başararak şarabın dökülmesini önledi. "Leydi Ivy mi?" Gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. "*Sinclair* mi? Şu Sinclair ailesinin Leydi Ivy'sinden bahsetmiyorsun, değil mi? Hayır, bu mümkün değil."

"Sinclair. Evet. Sanırım böyle söyledi. Ancak kabul etmeliyim ki ailesinin adının bana hiç tanıdık gelmemesi, onu oldukça şaşırttı." Nick konyağını bardağın içerisinde hafifçe sallayıp oluşan girdaba baktı.

Felix gözlerindeki bariz düşünce fırtınasıyla kuzenini izledi. Sonra bu düşüncelerden biri onu sandalyesinden kaldırırken, "Burada bekle," dedi. "Sakın kıpırdama." Çalışma odasından hızla çıktı ardından buruşmuş mendille döndü. "Sakın bana bu

rujun Leydi Ivy'ye ait olduğunu söyleme." Elini uzatıp mendili Nick'in gözünün önünde salladı.

Genç adam kaşlarını kaldırıp kırışmış mendile baktı. "Eh, birazı senin..."

Felix bıkkınlıkla inledi. İşaret parmağıyla kumaşın en alt köşesindeki lekeyi gösterdi. "Bu... pembe leke."

Nick alaylı bir tavırla mendile baktı. "Aslında faytonun içi oldukça karanlıktı, yani rujun rengini kesin söylemek imkânsız." Bir an durdu ve "Evet, Leydi Ivy'nin dudağındaki rujun rengi bu olmalı. Zaten bu akşam sadece bir kadınla öpüştüm," dedi.

Felix, kendini sandalyesine bırakıverdi. Gözlerini kocaman açmış, genç adama bakıyordu. "Aman Tanrım, bir faytonda... hem de karanlıkta... onu gerçekten öptün."

"Aslında o, *beni* öptü. Ben sadece memnuniyetle karşılık verdim."

Felix'in ağzı açık kalmıştı.

Kahretsin. Neden bu kadar heyecanlanıyor ki?

"Şehirde yeni olduğum için kaba davranmak istemedim," dedi Nick ve sırıttı.

"Kahretsin, dalga geçmiyorum Nicky. Durum gerçekten çok ciddi. Bundan sonra ölü sayılırsın," dedi Felix, oldukça gerçekçi bir tavırla. "*Ölü*, benden söylemesi."

Genç adam kuşkuyla kaşlarını çattı. Her zamanki gibi kuzeni bir şeyleri sadece abartıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne mi demek istiyorum? Bu kadın Sinclair ailesinden. Yani *Yedi Ölümcül Günah*'tan biri, hepsi bu."

Nick kaşlarını kaldırıp başını salladı.

"Tanrım, Nicky. Onları hiç duymadın mı? Hiç gazete de mi okumuyorsun? Londra, geldikleri günden beri bu patavatsız

ailenin dedikodularıyla çalkalanıyor. Yedi kardeş, öyle asi ve öyle hovardalarmış ki bir dük olan babaları onları İskoçya'dan sürüp kötü davranışlarını düzeltene kadar da dönmemelerini söylemiş."

"Öyle mi?" Nick eğlenmiş bir şekilde çenesini kaldırdı ve gelecek masalı bekledi.

Aklına yeni bir fikir gelmiş olacak ki kuzeni ayağa kalkıp rafın birindeki gazete yığınına yöneldi. "Burada bir yerde olacak. Daha ilkbaharda geldiler." Gazetelerin ikinci sayfalarını açarak başlıklara bakmaya başladı. Bir süre sonra *Bell's Weekly Messenger* gazetesinin bir sayısını kaldırdı. "Dedikodu köşelerinin sevgilisi Sinclair'lerden ilk kez bahsediliyor, işte burada." Gazeteyi mum ışığına tutarak okumaya başladı.

> *Londra'ya kısa bir süre önce gelen S. ailesiyle ilgili çok az şey bilinmesine rağmen yedisi de Edinburgh sosyetesinde çocukluklarından beri kötü bir üne sahip. Annelerinin ani ölümünün ardından yas tutan babalarının, çocuklarını kendilerine oldukça uyan Yedi Ölümcül Günah lakabını kazanacak kadar başıboş bıraktığı söyleniyor. Hangi kardeş hangi günahla özdeşlemiş? Bunu ancak zaman gösterecek, balo dönemi daha yeni başlıyor.*

"Leydi Ivy, Yedi Ölümcül Günah'tan biri mi yani?" dedi Nick sırıtarak. "Onunkisi hangi günah acaba? Umarım şehvettir."

Felix bir anda oldukça ciddi göründü. "Bunun bir önemi yok. Leydi Ivy de o aileden biri ve seni ilgilendirmesi gereken kısım da bu."

"Ah, lütfen Felix. Saçmalamayı kes artık." Nick kendini gülmekten alamıyordu. Kuzeni başına yıldırım düşmüş gibi davranıyodu.

"Lütfen, lütfen, bunu hafife alma," dedi Felix, yalvarırcasına. "Hafife alınacak bir kadın olmadığını söylediğimde gerçekten abartmıyordum."

Genç adam kabul etmek istemese de Felix, onu ne kadar çok uyarırsa, kadın Nick'in ilgisini o kadar çok çekiyordu. Neyin nesiydi bu kadın?

Felix gittikçe telaşlanıyordu. "Beni iyi dinle. Leydi Ivy tanıdığın diğer kadınlar gibi değil, Nick. Sinclair kardeşler ne beklendiği gibi davranır ne de düşünür."

"Ah ama çok güzel bir kadın." Genç kadın onu sıkıca çekip öpmeden önce gözlerindeki o yoğun ifadeyi düşünerek bir an gözlerini kapadı.

"Evet, evet. Eminim çok güzeldir... yedisinin de öyle olduğu söyleniyor ama ondan uzak durmalısın. Hiç değilse o iri yarı ve kaslı ağabeyleri yüzünden. Birinin, Lord Killian'ın sanırım, sırf kız kardeşine göz kırptı diye birini öldürdüğü söyleniyor."

Nick kuzeninin bu sözü karşısında kahkahayı bastı. Bu saçmalıkların hiçbirine inanmıyordu fakat Felix'in inandığından emindi. Kuzeni, dinleyecek birini bulduğunda her zaman için en küçük bir dedikoduyu paylaşmayı isteyecek kadar saf biri olmuştu.

"Felix, seni temin ederim, Leydi Ivy tehlikeli biri değil. Bu durum trajedi de sayılmaz." Soluklandı. "Yine de yemin ederim ki tavsiyeni göz önünde bulunduracağım... sadece şimdi değil."

"Ama sen mutlaka..."

Nick hemen kuzeninin lafını böldü. "Leydi Ivy ile *sıradışı* iş teklifini tartışmak için yarın akşam buluşacağız. Ve sevgili kuzenim, ne pahasına olursa olsun bunu kaçıramam."

Felix'in yüzü asıldı. "Bir iş teklifi mi? Ne gibi bir iş?"

Nick yavaşça nefes alıp verişiyle soruya cevap vermeyeceğini belirtti.

"Pekâlâ, bu iş teklifi... Londra ziyaretini uzatmanı gerektirecek bir şey mi?"

Genç adam, kuzeninin daha fazla bilgi alabilmek için yem attığını biliyordu. Fakat işe yaramayacaktı. "Hayır, hayır Felix. Seyahat planlarım kesinlikle değişmedi. Adamımın Londra'da her şeyi düzene soktuğundan emin olduktan sonra pazartesi günü ayrılacağım." Uzun kollarını uzatarak Felix'in omuzlarına hafifçe vurdu. "O zamana kadar da seninle kalacağım, sevgili kuzen." Ayağa kalkıp gerindi. "Fakat bavulum gelinceye kadar kıyafetlerini ödünç verme teklifini kabul edeceğim. Nasılsa ölçülerimiz birbirine yakın, değil mi?"

Felix ciddi gözlerle kuzenine baktı. "Yakın ama senin omuzların biraz daha geniş. Ayrıca ellerin ve ayakların da bir hayli büyük." Suratını ekşitip, "Dolabındaki geçici boşlukları doldurmamız gerektiğini kesinlikle sen de kabul edeceksin. Belki eldiven ve ayakkabı gerekebilir. Yarın sabaha ne dersin?" diye sordu. Genç adam, Nick tereddütle başını sallayıncaya kadar bekledi. Ardından neşeyle ellerini ovuşturdu. "Seni giydirmek için sabırsızlanıyorum... Senin konumundaki biri çiftçi gibi değil, kendisine uyan şekilde giyinmeli."

Nick kendini biraz mahcup hissederek, "Yarın akşamki yemek için uygun bir şeylere ihtiyacım olacak. Bana uyacak... ve yakışacak kıyafetlerin var mı?"

"Ah, evet, evet. Kesinlikle var." Hemen ayağa kalktı. "Nereye gidiyoruz?"

"*Biz* değil, Felix. Leydi Ivy ile gidiyorum."

"Eğer ondan uzak durmayacaksan o zaman en azından beni tanıştırman gerekiyor. Sinclair kardeşlerle ilgili her şeyi biliyorum." Hafifçe gülümsedi, dikkati dağılmıştı. "Bir düşünsene, Bay Felix Dupré gerçek bir Sinclair ile buluşuyor." Gözlerini Nick'e çevirdi. "Arkadaşlarım kıskançlıktan çatlayacak."

Vakit epey geç olmuştu ve eğer Nick biraz yüz verse, kuzeni gece boyunca Sinclair'leri konuşup duracaktı. Fakat böyle bir niyeti yoktu. Dönüp küçük bir şamdanı yakmak için mumu kaldırdı. Merdivenlere doğru ilerlerken, "Korkarım olmaz, Felix," dedi. "Bu kez değil."

Felix en alt basamağa gelip durdu ve tırabzanın başını tuttu. "Oldukça iyi bir öpücüktü galiba."

Nick ağır adımlarla basamakları çıkarken kendi kendine gülümsedi. "Oldukça iyi bir teklifti."

Felix kalan şarabını da yudumladıktan sonra, "Son şansın. Detayları paylaşmak ister misin?"

Nick, üst katın karanlığına adımını attı ve arkasını dönüp, "Bir centilmen böyle şeyleri anlatmaz," dedi.

3. Bölüm

İnsanoğlu, başka birinin mutluluğunu ve sahip olduklarını görünce, bunların kendindeki eksikliğini daha büyük bir öfkeyle hisseder.

Schopenhauer

Ertesi sabah şafak vakti

Berkeley Meydanı

Ivy, faytonun kapısından Berkeley Meydanı'nın en çok rağbet gören köşesindeki muhteşem eve baktı. Lavanta çiçekleri, evin ön kısmını çevreleyen süslü demir çitten dışarı sarkıyor, belli belirsiz o güzel kokuları faytonun açık pencerelerinden içeri süzülüyordu.

Genç kadın burun kıvırdı. Hayal kırıklığına uğradığını anlamaası için uşağına tek kelime etmesi gerekmiyordu. Aslında gerçekten güzeldi... ama genç kadın daha fazlasını beklemişti.

"Bu olduğuna emin misin, Poplin?" Daha iyi bakabilmek için başını pencereden biraz dışarı uzattı. "Sanırım sadece bir

aylığına yüz sterlin ödediğim şey bu." Dönüp Poplin'e baktı, cevap vermesini bekliyordu.

Güvenilmez hizmetinin karşılığı Sinclair Dükü'nün Grosvenor Meydanı'ndaki eve ödediği kiraya dâhil olan yaşlıca uşak başını salladı. "Araştırdığımda marangoz... şey.... kâhya, Bay Cheatlin, yeni marki Noel zamanından önce geleceği için evin içinde ve dışında onarımların başlatıldığını söyledi. Talibiniz, tabii gerçekten bir talip bulursanız," neredeyse duyulamayacak bir sesle eklemişti, "evi otuz gün içinde boşalttığı taktirde korkacak bir şey yok. Sonra evin içi yeni markiz için tamamen yenilenecek. *Otuz gün*. Tüm zamanınız bu kadar. Bir gün bile fazlası yok."

Ivy yüzünü ekşitti. Aslında babasının bunun hemen öncesindeki ziyaretiyle zaten otuz günden az bir vakti kalmıştı. Bunları düşününce başı zonklamaya başladı. Yine de yapabileceğini biliyordu. Hem de bir aydan kısa bir zamanda. Yapabilirdi.

Yapmak zorundaydı.

Genç kadın, kendinden emin görünmeyi umarak çenesini kaldırdı, öyleydi de zaten. "Bu kadar canını sıkma, Poplin. Her şeyi ayarladım. Doğrusunu istersen adamımı buldum bile." Gururla gülümsedi. "Dün akşam, Royal Tiyatrosu'nun orada."

Ivy bile Counterton Konağı'nı ele geçirmenin tam bir iyi tesadüf olduğunu kabul etmeliydi.

Ayrıca o an bunu bilmese de böyle bir durum, mükemmel planının kilit noktasıydı.

Bayan Feeney'yi Vikont'tan uzaklaştırmak için iki şeye ihtiyacı vardı: Londra'da pek tanınmayan, ona denk biri ile Mayfair'da bir ev. Counterton Konağı ikisini de sağlıyordu. Ölü bir markizin Berkeley Meydanı'ndaki şık evi ve onun Noel'e

kadar Londra'ya gelmeyecek vârisi Lord Counterton. Daha mükemmel ne olabilirdi ki?

Tabii rol için bulduğu oyuncu dışında.

"Affedersiniz, Leydi Ivy. *Dün akşam...* bir aktörü ayarladığınızı mı söylediniz?" Poplin'in ağzı açık kalmıştı ama sonra hemen dudaklarını kapayıverdi.

"Evet, öyle söyledim." Uşak başka tek kelime etmedi sadece genç kadına baktı. "Aman Tanrım, planımı sana anlattım o yüzden bu kadar şaşırmaman gerekir."

"Ben-ben başka birinin yerine geçerek hapse girmeyi göze alan bir beyefendi bulmanıza şaşırdığımı söylemeliyim, hanımım."

Tutuklanmak. Hımm... Muhtemelen bunu düşünmem gerekirdi. Fakat bu düşünce, genç kadının aklından hemen çıktı. "Bana inan, aktörü bu rolü alması konusunda ikna etmek için ne kadar para gerekiyorsa vermeyi planlıyorum. Sanırım tutuklanma riski de ücreti arttıracaktır ama kız kardeşlerim bana yardım edeceklerine söz verdiler. Hiç şüphem yok ki planımı başarıyla sonuçlandırmak için ne kadar paraya ihtiyacım olursa Sterling'in kazancından kendi paylarına düşenden borç vereceklerdir." Ivy, kız kardeşlerinin yardımının sadece birkaç altını elden çıkarmasına yeteceğine kendini inandırmaya çalışırken dalgın bir halde alt dudağının ucunu emiyordu.

İçini ansızın bir endişe kapladı. Ardından Poplin'e dikkatle baktı. Londra'ya geldikleri günden beri bu yaşlı adam, her zaman için aklındaki her şeyi ona ve kardeşlerine doğrudan söylüyordu. Her zaman canı gönülden karşılanmasa da verdiği bilgece tavsiyelerinin gerçekten bir lütuf olduğu sonunda ortaya çıkıyordu. Zaman geçtikçe hepsini olmasa bile, birkaç Sinclair'ın pervasızlıklarının neden olduğu pisliğe girmesini

engellemişti. Bu nedenle tüm Sinclair kardeşleri, erkekleri de kızları da, uygunsuz konuşmaları için onu cezalandırmaktan ziyade yorumlarını hep hoş görürlerdi. Poplin'in hizmet etme becerisi pek olmasa da tüm kardeşler yaşlı adamın tavsiyelerine güvenirdi. Ivy bu kez de durumun farklı olmadığına inanmak zorundaydı.

"Ah, sevgili Poplin, defalarca bunu kendin söyledin, evin elimden çıkmasına sadece bir ay kaldı. O yüzden neden bekleyeyim ki?" Genç kadın bakır rengindeki kaşlarını kaldırıp adamın cevap vermesini bekledi ama yaşlı adam hiçbir şey söylemedi. "Yine de bunun uzun sürmesi gerektiğini sanmıyorum," diye de ekledi. "Bir planım var ve Siusan bile bunun çok zekice olduğunu düşünüyor." Pencereden bir kez daha konağa baktı. "Pekâlâ, neden içeri girip çalışanlarla tanışmıyoruz?"

Poplin birden telaşlandı. "Çalışanlar... şey, Leydi Ivy, onlar biraz fazladan masraf yaratacak."

Genç kadın artık çileden çıktı. "Hizmetlerinin de dâhil olması gerekiyordu! Bu noktada oldukça açık konuştum. Bir Sinclair olabilirim ama cüzdanım neredeyse bomboş."

Fayton evin önünde durduğunda Poplin, kapıyı açması için sürücüyü beklemedi. Kaldırıma inip uşağın önüne geçti ve eldivenli elini Ivy'ye uzattı. Kısık sesle, "Hizmetleri, aşçılık, temizlik ve bahçıvanlık... evet, bunların hepsi fiyata dâhil. Ancak aktörünüz... müsaade edin başka bir şekilde ifade edeyim, Counterton Marki'niz konusunda çenelerini kapalı tutmaları ve gayretinizi desteklemeleri, her bir eleman için bir altına mal olacak... yani toplamda beş altın."

Bu yeni gelişme karşısında Ivy şaşırıp kalmıştı. Bayan Feeney'yi Tinsdale'dan uzaklaştıracak mükemmel birini bulmuştu ama bu, Poplin'in de söylediği gibi, planladığından çok

daha fazlasına mal olacaktı. Zaten şimdiye kadar kıyafetler, bir ev ve tam bir ekip için iki yüz beş sterlin ile beş şilin cebinden çıkmıştı bile. Soygundan farkı yoktu.

Poplin, Ivy'ye eşlik edip yumru gibi parmak boğumlarıyla kapıyı tıklattı.

"Kapı tokmağının değiştirilmesini ayarlar mısın?" diye sordu Ivy, eteğinin kenarıyla kapı mandalını parlatmak için hafifçe eğilerek. "Bütün her şey, Counterton Markisi ansızın eve gelmiş gibi hazırlanmalı. Londra'da tanınmıyor, o yüzden hiçbir sorun olmamalı."

Kapının açılmasını beklerken Poplin sessizce, "Leydi Ivy," dedi. "*Lord Sahtekâr*'ın gerçek kimliği ortaya çıkarsa ne olacak diye sorabilir miyim?"

"Ah, eninde sonunda... ortaya çıkacaktır. İşte benim de görevim, bu olasılığı mümkün olabildiğince geciktirmek." Ivy endişeli görünen yaşlı adama göz kırptı. "O zamana kadar eğer her şey yolunda giderse Bayan Feeney, Tinsdale ile evlenmekten vazgeçecek ve benim de parmağımda bir yüzük olacak. O zaman da birileri, bu konuda bir şeyler yapmak için çok geç kalmış olacak, değil mi? Planım sosyal bir zaferle sonuçlanacak. Her şeyi en küçük ayrıntısına kadar düşündüm. Nasıl kötüye gidebilir ki?"

Poplin sessizce homurdandı.

Kapı mandalının süngüsü indiğinde Ivy, diğer taraftaki homurdanmaları duyabiliyordu. Ama bir an sonra kapı sonuna kadar açıldı. Kirli pantolonu ve gömleğinin üzerindeki oğlak derisinden yapılma iş yeleğiyle uzun boylu, iri yarı bir adam girişi kapatarak tam karşılarında duruyordu. "Bu o mu, Leydi mi, Poplin?" dedi Ivy'ye bakarak.

Hiç kâhya gibi görünmüyor, diye düşündü genç kadın. Birden gerildi ve planındaki bu şüphe, düşüncelerini gölgelendirdi.

"Evet." Poplin bir adım geri çekildi. Adam sinirlerini bozmuş gibi görünüyordu.

"Parası var mı?" Sert bakışını bir an olsun Ivy'den çekmedi.

Bu esnada genç kadın da Bay Cheatlin'i inceliyordu. Hiç konuşmazsa kâhya rolünün hakkından gelebilirdi. Ivy'nin bu konuda Poplin'le konuşması gerekiyordu.

Poplin, "O..." diyerek tam konuşmaya başlamıştı ki Ivy araya girdi.

"Param var, güneş neredeyse doğdu o yüzden sakıncası yoksa içeri girmeliyim böylece sokaktan izlenmemiş olurum," dedi. Ama adam hiç çekilmeyince kenardan içeri giriverdi ardından da Poplin'e gelmesini işaret etti. "Sen de biliyorsun ki bir kâhya gibi görünmüyorsun. Bu konuda hiç yeteneğin var mı?"

"Çok." Gerçek cevabını vermeden önce kalın kaşlarını kadına doğru oynatıp pis pis sırıttı. "Babam uşaktı o yüzden neler gerektiği konusunda biraz bilgim var. Fakat belki merak ediyorsunuzdur diye söylüyorum, aslında bir marangoz ustasıyım ve yeni Counterton Lordu'nun evindeki yenilikleri denetlemek için tutuldum. Ama hiç endişelenmeyin, hanımefendi. Ben ve ekibim aradığınız –ve muhtemelen de ihtiyaç duyduğunuzu fark etmediğiniz– *yeteneklere* sahibiz. Altınlarınız avucumuzda parladığı sürece gereken her şeyi yaparız."

Ivy çantasının içini karıştırdı, beş altını tek tek sayıp Bay Cheatlin'in büyük avucuna bıraktı. Ardından şapkasını çıkarıp adama sertçe dayadı. "Pekâlâ, o halde başlayalım mı? Bazı belirli ihtiyaçlarım var." Oldukça haylaz bir ifadeyle gü-

lümsedi. "Fakat zaten siz ve ekibinizin her şeyi yapabileceği konusunda bana söz verdiniz, değil mi?"

Cheatlin şapkayı kadından alıp gülerek kapının hemen yanındaki askıya astı. "Onun bir İskoç olduğunu söyleyebilirdin," dedi Poplin'e. "Ama sanırım iyi anlaşacağız." Arkalarından kapıyı kapayıp kadına, evi dolaştırmak için onu takip etmelerini söyledi.

Poplin evin hanımının peşinden koridora doğru ilerlerken, "Tanrı hepimizin yardımcısı olsun," diye mırıldandı.

Bay Felix Dupré'nin evi
Aynı akşam

Leydi Ivy faytondan inmedi. Nick'in görebildiği kadarıyla kadın, pencereden eve doğru bakmaya bile tenezzül etmemişti.

Fakat onu bekliyordu. Bunu düşününce Nick kendi kendine güldü. Ayrıca onu planına dâhil etmek istiyorsa beklemekten başka şansı yoktu.

Genç adam bundan oldukça emindi ama kuzeni, bir dük kızının sokakta onu beklemesi fikri yüzünden yerde resmen acıyla kıvranıyordu.

"Lanet olsun, Nick." İki parmağıyla oturma odasına asılmış kalın perdeleri büyük bir dikkatle ayırıp dışarı bakıyordu. "Yanına gitsen olmaz mı? Bu teklifin çok gizli olduğunu söylemiştin. Öylece merdivenlerden çıkıp kapıyı çalamaz ama, değil mi?"

"Hayır ama geldiğini söylemesi için uşağını gönderebilir."

"Ama geldiğini biliyorsun." Felix sallandığı, sokaktan görülmesin diye perdeyi yavaşça kapadı.

"Bunu nereden bilecek?"

"Geldiğinden haberin olduğunu ve hemen yanına gideceğini söylemesi için bir uşak gönderebiliriz."

"Harika bir fikir, Felix." Nick girişteki puslu aynanın karşısında kolalı fularını bağlıyordu. Felix hızla yanından geçip köşeyi döndü. Genç adam, kuzeninin bu telaşlı hareketine hiç aldırış etmedi. "Ancak ona gönderecek bir uşak yok, aslında son baktığımda... bu evde tek bir çalışan bile yoktu." Felix hiç karşılık vermeyince Nick durdu. "Ben..."

"Seni gayet iyi duydum ama yanılıyorsun, kuzen." Duyduğu Felix'in sesiydi ama aynaya yansıyan, gri saçlı yaşlı bir adamdı.

Nick, hızla arkasını dönüp baktı. "Kahretsin, Felix. Ödümü patlattın!"

"Zekice ama, değil mi?" Parmak boğumlarına sıcak nefesinden verip sonra da bunları giydiği ağır, siyah cekete sürttü. "Önceden haftalık bir oyunda giymiştim bunu. "Kostüm sandıklarımın birindeydi. İki sezon önce bir uşak rolünü oynamıştım. Gerçekten de muhteşemdim." Felix kendi etrafında dönüp kapıyı açtı ve daha Nick ne yaptığını fark etmeden evden çıkıverdi.

Nick hızla oturma odasına geçip kuzeninin dakikalar önce yaptığı gibi perdelerin arasından baktı. Faytonun kapısı sonuna kadar açıktı ve Felix, eve doğru el kol hareketleri yaparak konuşuyordu. Daha sonra ince bir el, yarı açık pencere camını sıkıca tutup kapıyı kapadı.

Felix eve dönüp merdivenlerden çıkmaya başladığında Nick, hızla koridora çıktı ve öyle ani durdu ki az kalsın içeri giren kuzenine çarpıyordu.

"Böyle giyinip de onun yanına gittiğine inanamıyorum." Kaşlarını çatıp Felix'e baktı. "Ona sadece bir ders vermek istedim. Soylu da başkalarından üstün değil ve sadece geldi diye herkesin koşuşturmasını beklememeli."

Felix alaycı gözlerle kuzenine baktı. "Tanrı aşkına, seni öpmenin dışında böyle bir ders alması gerektiğini düşünmeni sağlayacak ne yaptı?"

Nick omuzlarını düzeltip gece için Felix'in ödünç verdiği mavi kaşmir ceketin az da olsa kısa gelen kollarını çekiştirdi. Gerçeği söylemek gerekirse, kadının bu davranışının düzeltilmesi gerektiği konusunda neden böyle bir karar verdiğini bilmiyordu. Sadece... böyle düşünmüştü ve şimdi bu önyargısı, onu oldukça huzursuz etmişti. "Böyle düşünmeme neden olan, beni öpme şekli. Hiç izin almadı ya da ne yapacağı konusunda bana bir ipucu vermedi. Sadece beni çekip öptü."

"İnsanı ipe götürecek türden bir suçmuş. Pekâlâ, bu yabani İskoç'u eğitmeyi kendine neden görev edindiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Halk güvenliği meselesi, değil mi?" Felix yüzüne en ciddi ifadesini takındıysa da artık kendini tutamıyordu. Resmen iki büklüm olup kahkahayı patlattı, bir yandan da gülmekten yere düşmemek için Nick'in koluna asılıyordu. Bir dakika sonra nihayet soluklandığında kapıyı gösterip, "Hemen yanına gideceğini söyledim," dedi.

"Teşekkür ederim, Felix." Genç adam kollarından kuzeninin ellerini çekip koridora yöneldi. "Şey... uşağın... gece beni beklemesine gerek yok. Sanırım geç dönerim."

Felix nefes alıp verişi tamamen normale dönünceye kadar ellerini dizlerine koyup bekledi. "Ah, hiç kuşkum yok. Onu gördüm, hem de yakından. Çok güzel biri, Nick. Ayrıca uşağıyla konuşmama rağmen bana doğrudan karşılık verdi. Ve belli ki gerçekten harika öpüşüyor." Felix bir kahkahayı tuttu ama bir saniye sonra yine nefes alamaz hale gelmişti.

Nick kapıyı açıp faytona doğru ilerlemeden önce aynaya bakıp son bir kez kravatını düzeltti.

Faytona yaklaştığında kapı içeriden açıldı. "Gelin. Lütfen acele edin. Sizinle görülmeyi istemiyorum. Yani henüz istemiyorum."

"İyi akşamlar, Leydi Ivy." Nick neşeyle gülümsedi. Ardından eğilip faytona geçti. Sürücü, Nick'in arkasından hemen kapıyı kapadı ve adam yerine geçtiğinde fayton hafifçe sallandı.

Kadının tam karşısına oturması gerekirken aklına dâhiyane bir fikir geldi, hem de tıpkı dün gece kadının yaptığı gibi ondan bir öpücük almasını sağlayacak bir fikirdi bu.

Kendi kendine, kadının bunu hak ettiğini söylüyordu ama aslında içten içe gerçeğin bu olmadığını biliyordu. Sadece onu yine öpmek istiyordu.

Nick hafifçe kadına doğru bir adım attı, ardından dengesini kaybetmiş gibi görünüp kollarını da sallayarak önce bir ayağının daha sonra da diğer ayağının üzerinde sendeledi. Başını faytonun tavanına çarpmamak için hafifçe eğildi ardından birden kadına doğru sallanarak düştü. "Ah..."

Leydi Ivy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlıktan nefesini tutmuş halde iyice geriye çekilerek sırtını koltuğa yasladı ardından Nick, dengesini sağlamak için kadının omuzlarının üzerinden koltuğa tutundu.

Fayton Nick'i kadının üzerine düşürerek tam zamanında sallanıp hareket etmeye başladı. Dudakları kadının dudaklarının üzerindeydi, öyle yakındı ki sıcak nefesini yüzünde hissedebiliyordu.

Ödülünü alma riskine girebilecek miydi?

Belki de yapması gerekiyordu. Kadını öpecekmiş gibi başını hafifçe eğerken gülümsedi. Ama o esnada şaşırtıcı bir şey oldu. Leydi Ivy, hiç düşünmeden gözlerini kapayıp dudaklarını hafifçe yukarı uzattı.

Bekliyordu.

İstiyordu.

Nick isteseydi onu öperdi. Ama öpmedi. Bunu yapabileceğini kadının bilmesini istedi, hepsi buydu. "Özür dilerim, Leydi Ivy. Daha önce oturmalıydım."

Göz kapakları birden açıldı ve faytonun loş ışığında bile Nick, kadının yanaklarının kızardığını görebiliyordu.

"Pekâlâ, oturun *lütfen*." Leydi Ivy utandığında bile sözlerine otoriter bir hava katmayı başarabiliyordu. "Yolculuğumuz çok uzun sürmeyecek. Yakınlarda gözlerden ırak bir yer ayarladım. İçeri girmeden önce kardeşim Grant bizi karşılayacak. Fakat buluşmamızı gizleme konusunda endişelenmenize gerek yok. Her şeyi biliyor. Sizin için sorun olmazsa yemeğimizi yerken... rolünüzü konuşacağız." Boğazı kurumuştu, zorla yutkundu.

Kadın konuşurken Nick hiç taviz vermeden, geri çekilmeden doğruca gözlerine bakıyordu. Tam o esnada fayton, Nick'in dudaklarını kadının dudaklarına çarpmasına neden olacak şekilde yoldaki bir çukura girdi.

Genç kadın hemen dudaklarının arasına elini koyup adamı geriye doğru itti.

"Affedersiniz, Leydim. Yol işte, bilirsiniz."

Leydi Ivy'nin hoşnutsuzluğu barizdi. Ama Nick gözlerinin kenarından ve kaşlarının hafifçe kıvrılmasından yalan söyleyip söylemediği konusunda emin olmadığını görebiliyordu.

Nick geri çekilip yerine oturdu, gülmemeye çalışıyordu. Leydi Ivy yelpazesini açarak kızaran yanaklarını sakladı ve yüzüne doğru sallamaya başladı. Yelpazeyi yavaşça salladı ve fayton sokakta ilerlerken tek kelime bile etmedi.

Evet, diye düşündü Nick. Bu akşam gerçekten çok eğlenceli olacak.

4. Bölüm

Kıskançlık, kendi hayatınızdaki lütuflar yerine başkalarının hayatlarındaki lütuflarla ilgilenme sanatıdır.

Harold Coffin

Sadece birkaç dakika sonra gidecekleri yere ulaştılar. Faytonun kapısı açıldı. Ivy ve Lord Counterton'ı St. James Royal Oteli'nin önünde indi. Söz verildiği gibi Ivy'nin kardeşi Grant orada bekliyordu.

"Desteğin için minnettarım, Grant," diye fısıldadı Ivy.

Grant, sanki ablasının yanağından öpecekmiş gibi yaklaşıp kulağına, "Bir yargıcın önüne çıkmadığım sürece emrindeyim, Ivy," dedi sessizce. Daha sonra doğrulup gülümsedi.

Genç kadın başını hafifçe Grant'e doğru eğen aktörüne döndü ve "Her zaman şakacıdır," dedi.

Şık bir çift, yanlarından geçerken üçüne de meraklı gözlerle baktı ama neyse ki Ivy'yi tanımıyorlardı. Aktörü, gergin bir biçimde Ivy'ye bakıyordu.

Her zaman onları çekiştirenler vardı ve genç kadın, Lord Counterton'ın Sinclair'leri nasıl tanıdığı konusunda makul bir hikâye düşünmemişti.

Ivy, tam konuşmak için ağzını açmıştı ki Grant, başıyla selam verdi. "Lord Counterton, sizi tekrar görmek ne güzel."

"İyi akşamlar, Lord Grant," dedi sahte lord hemen. "Evet, çok uzun zaman oldu."

Siusan'ın bir aktörle anlaşma planı gerçekten zekiceydi. Bu adam mükemmeldi. Doğuştan kabiliyetliydi. Genç kadın nefesini bıraktı. Sinirlerinin gevşemeye başladığını hissetti.

Sol koluna Grant'i, sağ koluna da aktörünü aldı ve onları otelin kapısına doğru götürmeye başladı. Yürürken Ivy fısıldayarak, "*Lord Counterton*, ne yazık ki, bize ayarladığım özel salona ulaşmak için ana yemek salonundan geçmemiz gerekecek." Planını görüşecekleri yer orasıydı. Ve bu, adamın soylu Sosyete içinde doğal ve rahatça hareket edebileceğinden emin olmak adına genç kadının ayarladığı ilk sınavdı. Ne kadar yakışıklı olursa olsun eğer kendinden daha üstün insanların arasına karışamazsa Ivy onu tutmazdı.

Genç kadın bu görüşmenin aslında onun ikinci sınavı olduğunu hatırlayınca bir anda adımlarını yavaşlattı. İlk sınav öpüşmesiydi. Adımlarını tekrar hızlandırırken yüzünde bir gülümseme vardı. *O öpüşme*. Eh, o sınav başarıyla geçilmişti.

Grant, kardeşine göz ucuyla bakıp neredeyse koşmaya başladığını anlasın diye kolundan hafifçe çekiştirdi. "Duyduğum kadarıyla Londra ağustos aylarında orman tavuğu sezonu olduğu için boşalıyormuş ama yoğun yağış yüzünden herkes geri dönmüş. Evden çıkmadığın zamanlarda taşrada yapacak bir şey olmuyor, sanırım."

"Doğru bir arkadaşla aslında taşrada çok çeşitli eğlenceler vardır," dedi Lord Counterton'ı.

"Tanrım, gerçekten buna inanıyor musunuz?" diye karşılık verdi genç kadın. Aslında inanmadığından emindi ya da belki de burayı çok iyi bilmiyordu. Bu yakışıklı adamın da kendi gibi her şeyin en iyisiyle büyütülmediğini düşündü.

"İnanıyorum. Taşra yaşamını *her* yönden Londra'daki yaşama oranla çok daha..." Birden durdu, duruşunu değiştirmeden önce dikkatle kadına baktı. "*Çoğu* yönden çok daha iyi bulurum."

Kadına bakışı gerçekten garipti. Çok rahatsızlık vericiydi çünkü Ivy bundan ne anlaması gerektiğini bilmiyordu.

"Haklı olabilirsiniz," dedi Grant, otelin girişine yaklaşırken. "Belki de bizim deneyimlerimiz sizinkilerden farklıdır. Büyük, eski bir taş yığınında oturmak, Edinburgh'teki en iyi yerlerde dans etmek ve yemek yemekle kıyaslanamaz."

Açık mavi renkte üniforma giymiş uşaklar kapıyı açıp onlar St. James's Royal Oteli'ne girinceye kadar bekledi.

Ivy şimdi söyleyeceği sözlerin önemini adamın anlayacağından emin olmak için içeri girerken başını kaldırıp ona baktı. Fakat tam o esnada o da başını çevirince göz göze geldiler. Bunun ardından Ivy ne kadar uğraşsa da ne söyleyeceğini bir türlü hatırlayamadı.

Tanrım, öylesine yakışıklı, insanın dizlerinin bağını çözecek kadar güzeldi ki genç kadının aklındaki her düşünce kaybolup gitti.

"Evet, Leydi Ivy?" Nick resepsiyon salonunun mermer zemininde durup Ivy'ye döndü, bekliyordu.

"Ben... ben..." ağzından başka hiçbir kelime çıkmadı. Yemek yenen bölümden çatal kaşık şıngırtıları ve konuşma sesleri r geliyordu ama Ivy'nin ağzından tek kelime çıkmıyordu. Kurumuş parmaklarıyla tespihini çekerek dua eden yaşlı bir kadın gibi dudaklarını sessizce hareket ettiriyordu.

"Leydi Ivy!" Yemek odası tarafından bir kadın sesi duyuldu. Ivy başını çevirdiğinde Lord ve Leydi Winthrop'un hızla yanlarına doğru geldiklerini gördü. Birden o çok önemli kelimeleri hatırladı.

Kimseyle konuşma!

Ama uyarıda bulunmak için artık çok geçti. Şu an tüm yapabileceği, sahte lord için oluşturduğu oldukça yarım yamalak bir geçmişle aradaki boşlukları doldurmaktı.

Erkekler birbirlerini başlarıyla selamlayarak, Ivy'ye reverans yapmasını hatırlattı. "Leydi Winthrop, sizi ve Lord Winthrop'u görmek ne kadar güzel." Leydi Winthrop'un yaşlı yüz hatları, mizacı kadar sertti ve aşırı derecede göze çarpıyordu. Ivy onun soylu biriyle evlenmeyi başarmasının, güzelliğiyle değil de ailesinin servetiyle alakalı olduğundan emindi.

Leydi Ivy, Lord Winthrop'a hafifçe elini uzattı ve adam da kadının elini ellerinin arasına alıp dudaklarına götürdü.

"Leydi Ivy." Birçok Sosyete beyefendisinin yaptığı gibi aynı imalı hareketle kadının görgü kurallarının tam sınırında tehlikeli bir şekilde dengede tuttuğu tavrını değerlendirmek için durdu. "Bu akşam oldukça göz alıcısınız."

Lord Counterton'ı adamın bu yorumunda yanındaki kadına karşı hafif bir asılma hissedince koruyucu bir tavırla biraz öne geçti.

O an Ivy paniğe kapıldı.

Grant hemen imdadına yetişiverdi. "Lord Counterman şehre yeni geldi. Değerli dostlarımız Leydi Winthrop ve Lord Winthrop ile tanıştığınızı sanmıyorum."

"Doğrusu tanışmadım," dedi aktör gülümseyerek.

Leydi Winthrop elini uzattı. "Tanışmadık, Lord Counterton, doğru. Ancak bizi hepten tanımıyor değilsiniz. Amcanız, sık sık evimize bizi ziyarete gelirdi." Kocasına baktı ve ardından genç adamla tekrar başını salladı. "Tatlım bu, Dominic Sheridan, eski Lord Counterton'ın vârisi."

İki adam tokalaşırken Lord Winthrop, oyuncunun elinin üzerine hafifçe vurdu. "Yeni Counterton Markisi, değil mi?" Daha sonra alçak sesle, "Hanımefendiler ve anneleri sizinle tanışmak için çok heyecanlanacak."

"Wilber!" Leydi Winthrop kocasına sert bir bakış attı ve ardından Ivy ile aktörünün arasına girdi. "Lord Counterton, sizi Londra'ya bu kadar erken beklemiyorduk. Berkeley Meydanı'ndaki evinize yıl sonunda taşınacağınızla ilgili söylentiler vardı."

"Planlarım kısa bir süre önce biraz değişti." Yeni Lord Counterton, yüzünde ayartıcı bir tebessümle gri saçlı kadına baktı. "Londra'nın bu denli güzel ve büyüleyici kadınlarla dolu olduğunu bilseydim gelişimi bir dakika bile ertelemezdim."

Grant hafifçe dönüp gizlice Ivy'ye bakarak gözlerini devirdi.

Leydi Winthrop bir genç kız gibi kıkırdadı ve ancak Ivy, Leydi Winthrop'un geniş kalçalarının hizasında dönerek orada olduğunu hatırlatınca sustu. Kadın, Ivy'ye şüpheli bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar Lord Counterton'a çevirdi. "Lordum, sorumu mazur görün ama Leydi Ivy ve Lord Grant ile bu kadar kısa zaman içinde nasıl tanıştınız? Sinclair ailesi de Londra'ya daha bu bahar ayında geldi."

Ivy bir şeyler söylemek için tam ağzını açmıştı ki kiralık sevgilisi konuşuverdi. "Babalarımız tanışıyordu."

"Babalarınız mı?" Lord Winthrop, Ivy'ye baktı.

"Evet. Ne yazık ki babam, ben daha küçükken öldü." Lord Counterton sanki gitmek üzerelermiş gibi kolunu genç kadına uzattı. Leydi Ivy tekrar adamın koluna girdi. "Londra'da uzaktan bile olsa kimseyi tanımıyordum o yüzden Sinclair ailesinden beni sosyeteyle tanıştırmalarını rica ettim."

Bu cevap karşısında Grant, adamın söylediklerini onaylayarak başını salladı. Evet, kiralık aktör oldukça zekiydi.

Leydi Winthrop bir heyecanla yerinde kıpırdandı. "Ah, lütfen. Tanıştırma konusunda size yardımcı olmama müsaade edin, lordum. Şehirdeki en eski ailelerden biriyiz. Çevremiz oldukça geniştir. İstemedikçe bir akşamınızı bile evde geçirmezsiniz, size söz veriyorum." Kocasına baktı. "Londra'daki en iyi ailelerle tanışmanızı sağlamak için bir etkinlik düzenlemek bizim için bir onurdur. İzin verecek misiniz?"

Ceketinin kollarına rağmen Ivy, adamın kolunun gerildiğini hissedince hemen söze girdi. "Çok kibarsınız, Leydi Winthrop ama gördüğünüz gibi ailem zaten bu onuru üstlenmek istedi ve Lord Counterton da kabul etti."

Yaşlı kadının yüzü asıldı ardından tekrar yeni Lord Counterton'a baktı. "O halde... müzik dinletisine ne dersiniz, Lordum?"

"Ah pes et, Counterton," diyerek Lord Winthrop da ısrar etti. "Pes etmelisin çünkü sen bir şeyler kabul edinceye kadar durmayacaktır."

Aktörün kolunun gerginliği azalınca Ivy teklifi kabul edeceğini anladı. "Pekâlâ Leydi Winthrop. İlk fırsatta *sizinle*... ve arkadaşlarınızla sohbet etmeyi çok isterim."

Ivy artık kaçma vaktinin geldiğini biliyordu.

"Tamam o halde," dedi Ivy. "Ama lütfen, bizi bu gece mazur görün. Yemeğe bekleniyoruz ve korkarım şimdiden geç kaldık."

Leydi Winthrop'a bakıp elinden geldiğince hoş bir biçimde gülümsedi. "Davetinizi dört gözle bekleyeceğim."

"Ben de, Leydi Ivy." Yaşlı kadının kaşları birden çatılınca Ivy, kadının ona sert sert mi baktığını yoksa aile aşçıları gibi sadece somurttuğunu mu anlamadı.

Aslında hiç fark etmezdi çünkü Winthrop ailesi, zarif bir şekilde gitmelerini hoş gördü ve Ivy, kardeşi ve aktör ana yemek salonunu geçip hemen otelin üç özel salonundan birine alındı.

Grant cebinden küçük bir şişe çıkarıp bardaklarını İskoçya'dan gelen güzel bir viskiyle doldurdu. "Burada kimse bizi rahatsız etmez. Viskinin tadını çıkar, Ivy. Kardeşimin kadınlara sunulan limon suyundan içmesine gönlüm razı olmadı." Ivy servis listesini onaylar onaylamaz garsonlar, bu gece için bedelini ödedikleri partilerini yapmaları için odadan çıktılar.

Grant viski bardağını eline alarak ayağa kalktı. "Beni affedin. Ana yemek salonunda birkaç arkadaşımı gördüm. Yanlarına gitmezsem kabalık olur."

Aktör de ayağa kalktı.

"Ivy, görüşmeniz bittiğinde beni çağırtırsın." Grant gülümsedi. "Tercihen ikinci çıkarma olmadan." Hafifçe aktörün kolunu sıktı ve izin isteyip odadan çıktı.

Grant çıkar çıkmaz Ivy, küçük bardağını kaldırıp neredeyse tek bir dikişte viskinin yarısını içti. Aktör şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Bir kadına göre viskiyi iyi kaldırıyorsunuz," dedi hiç tereddüt etmeden. Ardından gülümseyip nispeten biraz daha

büyük bardağını dudaklarının üzerinde havaya kaldırıp genç kadının hızına ayak uydurdu.

Ivy dudaklarını büküp, "Sizin de... bir İngiliz'e göre çok sıkı içtiğinizi söyleyebilirim," dedi. İsteği üzerine odada hiç uşak olmadığı için Ivy, ayağa kalkıp masadan Grant'in şişelerinden birini getirdi ve bir anne edasıyla bardaklarını yeniden bu sihirli içecekle doldurdu.

Sandalyesine dönerken aktöre, "Çok ikna ediciydiniz," dedi. "Ve oldukça etkileyici."

"Lord Counterton olarak rolümü ciddiye alıyorum."

Genç kadın başını hafifçe eğip cilveli bir şekilde baktı ve onun bu masada olma nedenini hatırlayıncaya kadar adamı baştan çıkartacak şekilde güldü. Sonra hafifçe dudaklarını asıp sandalyesinde doğruldu. "Tek endişem, babanızın ölümünden bahsetmeniz. Biz, Lord Counterton'ın verasetiyle ilgili detayları bilmiyoruz ve Winthroplar da aileyle..."

Genç adam yüzünü hafifçe göğsüne doğru indirdi ve ardından hiç hareket etmeden gözlerini yukarı kaldırarak Ivy'ye baktı. "Babası, o daha çocukken öldü ve amcası onunla ara sıra buluşuyordu. Lord ve Leydi Winthrop'un kim olduğumdan şüphelenmelerine imkân yok."

Ivy sandalyesinde geriye yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Adam başını kaldırıp viski bardağını eline aldı ve büyük bir yudum aldı. Sorusuna doğrudan cevap vermek yerine kusursuz bir şekilde biçimli dudaklarının üzerindeki viskinin tadını çıkartıyormuş gibi dilini gezdirdi.

Ivy birden kendi dudaklarını emdiğini fark etti ve sadece evlenmek istediği Vikont Tinsdale'ı tekrar kazanmak için bu

adamın bir aracı olduğunu, bundan daha fazlası olmayacağını kendine anımsattı.

"Eğer ben Lord Counterton olacaksam onun hakkında her şeyi bilmem gerekmiyor mu?" Yüzünü kadına çevirdi. "Dominic daha çocukken babası öldü. Bundan eminim. Ağabeyi de geçen yıl Waterloo'da öldü. Amcası, yani Counterton Markisi, hiç evlenmedi ve bu da Dominic Sheridan'ı olası Counterton vârisi yapar."

Genç adam konuşurken, Ivy eldivenlerini çıkarmış parmak uçlarını dalgın bir halde bardağın üzerinde gezdiriyordu. Konuşması bittiğinde uzanıp adamın eline hafifçe dokundu. "Tam bir profesyonelsiniz. Belli ki Lord Counterton rolünü çok iyi araştırmışsınız. Hem de bu kadar çabuk. Debrett'e danıştınız mı?"

"Yani, Leydi Ivy, bana Lord Counterton olmam için ücret ödeyeceksiniz, değil mi? Yoksa fazlası mı var?" Kısık sesle konuşuyordu ve nasılsa genç kadına biraz alaycı gelmişti. Ivy bir anlığına adamın bunu kabul etme nedeninin bu işin getireceği para olup olmadığını merak etti.

Genç adam bir kaşını kaldırıp Ivy'ye baktı, sanki bu ani şüphesini anlamış gibi yakışıklı yüzündeki ifade birden değişti.

Ivy'yi bir sıcaklık kapladı, göğsünden yanaklarına doğru çıkan kızarıklığı hissedebiliyordu. Yutkundu ve elini nafile bir çabayla kızarıklığı saklamak için boğazına koydu.

Bu adama böylesine tepki vermesi ne kadar da saçmaydı! Evet, hiç tartışmasız, Ivy'nin şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı erkeklerden biriydi –tamam, hatta en yakışıklısıydı– ama aklı ve bedeni üzerindeki kontrolünü birdenbire böyle yitirmesi için ortada bir neden yoktu.

Onu buraya önemli bir amaç için, Lord Tinsdale'ın sevgisini kazanma planındaki rolü konusunda bilgi vermek için getirmişti.

Açıkçası uygunluk testini geçmişti o yüzden hemen başlamak en iyisiydi.

Cesur ama oldukça mantıklı planını anlatmaya hazırlanırken derin bir nefes aldı ve bakışlarını masaya çevirdi. Bir anda gözleri viskiye odaklanıverdi. Elini uzatıp bardağı sıkıca tuttu.

Genç adam uzanıp Ivy'nin bileğini tuttu. "Leydi Ivy, sorun nedir? Buraya, tiyatronun önünde bana teklif ettiğiniz rolü görüşmeye geldik, daha fazlasını değil. O zaman inancınız oldukça fazlaydı ama şimdi tereddüt ediyorsunuz. Planınızı tekrar mı düşündünüz?" Gözlerini hiç çekmeden kadına baktı. "Başka birinin yerine geçmenin suç olduğunun farkına mı vardınız birden?"

Kadın çenesini kaldırınca göz göze geldiler. "Hayır, planımı tekrar düşünmedim. Başka şansım yok, anlamıyor musunuz?"

Elini kadının bileğinden çekince, Ivy bardağı hemen dudaklarına götürüp viskisini hızla içiverdi. Viski bir anda boğazını yaktı ve utanarak gözü yaşla dolana kadar öksürdü. "Affedersiniz." Kendini kontrol altına aldı, boş bardağını masaya bıraktı ve ellerini kucağında birleştirdi. "Bu dünyada fikrimi değiştirmeme neden olacak hiçbir şey yok. Vikont Tinsdale ile evlenmek istiyorum ve onu kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Başka birinin yerine geçecek bir sahtekar bulmak da buna dâhil." Nefes alıp verişinin arasında hafifçe güldü.

"Aslında... *Dominic*. Yalnız kaldığımızda size böyle hitap etmeme aldırmazsınız umarım." Usulca gülümsedi. Birazcık

başı dönmeye başlamıştı. İhtiyaç duyduğu özgüvene sahip olmasaydı bile en azından öyleymiş gibi görünebilirdi.

"Elbette... *Ivy*." Gülümsedi. "Neticede Dominic benim adım, değil mi?"

Ivy gülümsedi. "Evet, Lord Counterton, öyle. Ayrıca gerçek isminizi öğrenirsem herkesin önünde yanlışlıkla kullanabilirim."

"Eh, gerçek kimliğimin ortaya çıkmasını istemeyiz, değil mi?"

Ivy ellerini kucağından çekip masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Hiçbirimiz istemeyiz, işte bu yüzden hep karakterinizde kalmalısınız. Her zaman için Lord Counterton olmanız gerekiyor."

Genç adam uysalca başını salladı. "İkimiz de marki olarak beni kiralamanızın, benim gerçekten de o olduğuma sosyeteyi ikna etmeye yetmeyeceğini biliyoruz."

"Haklısınız. İşte Berkeley Meydanı'ndaki Counterton'ın konağına taşınma nedeniniz de bu." Ivy sırıtırken suratını hafifçe ekşittiğini hissetti.

Poplin bu işi nasıl da başarmıştı? Counterton Markisi'nin evinde yaşarken sosyeteden birileri adamın gerçek kimliğinden nasıl şüphelenebilirdi ki?

"Affedersiniz?" Dominic –bu yeni ismi ona gerçekten de yakışmıştı– gözlerini kocaman açıp genç kadına baktı.

Ivy elini havada ilgisizce salladı. Ardından, "Canınızı sıkmayın. Her şeyi ayarladım. Tabii bana epey bir altına mal oldu. Evde tam kadro çalışanınız var... fakat hiç ziyaretçiniz olmadığında onlardan fazla bir şey beklemeyin. Onların... şey... aslında farklı alanlarda becerileri var."

"Bu nasıl bir çılgınlık?" Şamdandan yansıyan ışık, Dominic'in mavi gözlerini alev kadar sıcak ve parlak göstermişti. "Marki'nin sadece kimliğini değil, bir de evini mi çaldınız?"

Konuşurken heyecandan ağzından tükürükler saçıyordu neredeyse.

Tanrı Aşkına.

"Hiç endişe etmeyin. Lord Counterton ve evi üzerindeki geçici hakkım, otuz gün içerisinde bitecek. Size söz veriyorum, tutuklanmayacaksınız. Bu konuda sizi temin ederim. Evi sizin için *kiraladım*."

Ah, eve zorla girmesini istemiyordu ki. Bir anahtarı olacaktı. Her şeyin ücretini *ödemişti*. Ivy'ye kalırsa bu, oldukça yasal bir şeydi. Diğer taraftan Bay Cheatlin... Dominic'in böyle önemsiz şeyleri dert etmesine hiç gerek yoktu. Önemli bir iş yapacaktı. "Bir ay içinde eğer iyi bir rol sergilerseniz ki öyle olacağını biliyorum, o zaman Tinsdale, onunla evlenmemi isteyecektir. Kim bilir, belki parmağıma bir yüzük bile takabilirim. Bunların hepsi size bağlı. Ama hiç kuşkum yok ki başaracaksınız. Daha sonra da paranızı alabilirsiniz, belki de bir oyuna ya da büyük bir şeylere yatırabilirsiniz."

Dominic hâlâ çok şaşkın görünüyordu, ağzı bir karış açık, Ivy'ye bakıyordu.

Yine de bu rolü reddetmesi mümkün müydü?

"Lütfen, planımı detaylı olarak anlatmama müsaade edin. Anlattıktan sonra dert etmenizi gerektirecek bir şey olmadığını göreceksiniz."

Dominic işaret parmağını göstererek beklemesini istedi ve bardağındaki viskinin hepsini içti.

Adam bir İngiliz olduğu için Ivy, içki içiş şekline gerçekten şaşırmıştı ve boş bardağa öylece bakakaldı. Biraz daha viski, planının tehlikeli yanlarını düşünmesini engelleyebilir ve detaylara daha çok odaklanmasını sağlayabilirdi. "Lütfen, izin verin bardağınızı doldurayım, Lord Counterton."

"*Dominic.*"

"*Dominic.*" İsmi söyleme şekli, Ivy'nin kulağına biraz boğuk, kısık ve bir o kadar da tahrik edici gelmişti. *Viski yüzünden, başka bir şey değil.*

İkinci şişeyi kaldırırken Ivy, adamın arkasına geçti ve viskiyi sakin bir tavırla doldururken hafifçe adama sürtünüp eğildi.

Aslında ona dokunmak gibi bir niyeti yoktu. Gerçekten. Sadece birazcık kaymıştı.

Viski yüzünden, başka bir şey değil.

Nick başparmağı ve yüzük parmağıyla şakaklarını ovuşturdu. Yaşananlar, hayallerin ötesindeydi. Eğer Felix'in bu ailenin cüretine dair hikâyeleri gerçekse bu, bir Sinclair için bile inanılmaz bir durumdu.

Lord Counterton'ın kimliğini çalmakla kalmamış (ödünç almış, böyle söylemişti, değil mi?) bir de Berkeley Meydanı'ndaki konağını almıştı. Ve yakalanmaları konusunda pek endişeleniyormuş gibi görünmüyordu.

Nick, öfke... ve eğlence duyguları arasındaydı. Şu an Felix'in ona söylediğini –yani mümkün olduğunca bu kadından uzak durmasını– mı yapmalıydı yoksa en azından planının detaylarını mı öğrenmeliydi, bir türlü karar veremiyordu.

Ayağa kalkmak için elini sandalyenin koluna koymuş, artık bu saçmalığın bitmesi yönünde kararını vermişti ki o

esnada kapı açıldı ve üzerinde buharı tüten servis tabakları ve kâselerle uşaklar içeri girdi.

Uşaklar çorbasını servis ederken, "Her şey çok lezzetli kokuyor," dedi Leydi Ivy. "Sizce de öyle değil mi, Lord Counterton?"

Nick elini indirip tekrar dizlerinin üzerine koydu. "Evet, öyle."

Genç kadın uşaklardan birine, "Lütfen her şeyi bırakın," dedi. "Kendimiz servis edeceğiz."

"Ama Leydim..." Uşak oldukça incinmiş görünüyordu. Fakat Leydi Ivy isteğinin yerine getirilmesi konusunda kararlıydı.

Konuşmanın bittiğini gösterircesine kırmızımsı sol kaşını hafifçe yukarı kaldırıp dudaklarını sıktı. Uşak, diğer garsonlara işaret verdi ve sofrayı kurduktan sonra hemen dışarı çıktılar.

Genç kadın başını hafifçe yana doğru eğip gülümsedi. "Görüşmemiz için biraz mahremiyet gerektiğine inanıyorum. Sanırım siz de aynı fikirdesiniz."

"Oldukça iyi bir planınız olmalı."

"Gerçekten de harika." Ivy kâsesindeki çorbadan bir yudum alıp Nick'e de aynısını yapmasını işaret etti. Konuşmadan önce yutkunması ve kaşığını indirmesi, gereğinden fazla bir zaman alıyor gibiydi ki bu duraksama Nick'in ilgisini daha çok çekmek içindi.

"Anlatın." Nick içmenin... ya da bir şeyler yemenin, kadının kendisini daha rahat hissetmesine neden olduğunu tahmin ettiği için ağzına bir kaşık çorba götürdü.

"Plan çok basit," dedi lokmalarının arasında. "Sosyeteye yeni katılan Bayan Feeney, Vikont Tinsdale'ın bana olan ilgisini çaldığı sıralarda Vikont'un bana evlenme teklif etmek üzere olduğundan eminim, babamla görüşmesi bunu gösteriyordu."

"Hiç kimse ilgiyi çalamaz, Leydi Ivy," dedi cesur bir tavırla. "İlgi sadece verilir."

Ivy kaşığın gümüş ucunu biraz sıkarak tutsa da yüzünde hiç gergin bir ifade yoktu. "Öyle olabilir. Amacım çalmak... *dikkatini geri kazanmak*. İçinde bulunduğum zor durum ise, Bayan Feeney ile rekabet edecek seviyede olmamam. O, gerçekten çok güzel, büyüleyici ve bir o kadar da akıllı bir kadın."

"Fakat *Ivy*, sizde de bu özelliklerden bolca var." Nick hafifçe öne eğilip gözlerini hiç çekmeden genç kadına baktı. Oldukça dürüsttü. Ona inanmasını ve hileli planına son vermesini umuyordu.

Bir anda Ivy'nin gözleri parladı ve yüzündeki gülümseme donuklaştı. "Belli ki bende yok. Onunla yarışamam yoksa yardımınıza ihtiyaç duymazdım."

Nick bu konuyu tartışmak istiyordu ama kadının duyguları gittikçe artıyordu. Üzülmeye başlamıştı ve genç adam bu konuda daha fazla bir şey söylememenin daha iyi olacağını anladı. Kadının böylesine güçsüz düştüğü bir anda Nick'in dudaklarından istemediği kelimeler dökülüverdi.

"Nasıl yardım edebilirim?"

Ivy, heyecanla kâsesini kenara itip adama doğru eğildi. "Tinsdale'ın ilgisi için Bayan Feeney ile rekabet edemem, o nedenle kadının ilgisi için siz Tinsdale ile rekabet edeceksiniz!" Gözleri parıldıyordu. "Bayan Feeney'nin ilgisini Lord Tinsdale'dan çalacaksınız. Onu baştan çıkarmaya çalışın, büyüleyin, Tinsdale'ın ilgisini bir kenara bırakıp size âşık olması için ne gerekiyorsa yapın."

Nick, endişeyle gülümsedi. "Benim yeteneklerime olan inancınız henüz çok yersiz, Ivy."

"Öpüşmemizi hatırlamıyor musunuz?"

Genç adam güldü. "Hatırlıyorum."

"O halde bunun bir test olduğunu bilmelisiniz, sizi ya da yeteneklerinizi gözümde büyütmediğimi kanıtlayan bir testti. Sizinle öpüşmek, eğer faytonda oturmuyor olsaydım dizlerimin bağını çözerdi." Derin bir nefes aldı. "Siz, Lord Tinsdale'ın olmadığı her şeysiniz. Bir unvan, güzel bir konak ve birkaç gerekli şey dışında sizde her şey mevcut."

Nick bir sonraki sözlerini düşünürken önündeki kâseden buhar yukarı doğru kıvrıldı ve bu da, kaşığını çorbasına daldırıp yutmasına yol açtı. "İstediğiniz şeyi yapsam bile Lord Tinsdale'ın ilgisini tekrar size vereceğinin bir garantisi yok."

"Eh, bana bu konuda da yardım edeceksiniz."

Nick et suyuyla dolu kaşığını havada dengede tutarak başını kâsesinden kaldırıp kadına baktı. "Bana nasıl yapacağımı söyleyin." Kaşığı ağzına götürdükten sonra gülümsedi.

"Bana âşık gibi davranarak tabii."

Sıcak çorba neredeyse genç adamın boğazına kaçacaktı. Keten bir peçeteyi dudaklarına götürdü. "Pekâlâ, planınız Bayan Feeney'yi baştan çıkarmak ve bana âşık olmasını sağlamak ama aynı zamanda Tinsdale'ın sizinle birlikteliğine dönmesi için size âşık gibi görüneceğim, öyle mi?"

"Aynen öyle." Ivy bir kahkaha attı. "Fakat en önemli noktanın... *kıskançlık* olduğunu kaçırıyorsunuz."

"Kıskançlık." Nick başını sağa sola salladı. Kadın haklıydı, bunu hiç anlamamıştı.

"Londra sosyetesindeki rakibim Bayan Feeney, Lord Tinsdale'ın aklını çeldi çünkü onun gönlü bendeydi. Ona değer verdiysem, Lord Tinsdale Londra'daki en arzu edilen ve evliliğe en uygun kişi demektir."

"Ve gerçekten öyle mi?"

"Evet. Zengin, unvanlı, iyi bir aileden geliyor ayrıca çok sadık." Kollarını göğsünde bağlayıp sandalyesine yaslandı, bir şekilde Nick konusunda hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Kısacası, babamın benim için bir eşte istediği her şeye sahip."

"*Babanızın* istediği her şeye."

"Beni duymadınız mı?" Ivy gittikçe geriliyordu. "Evet."

Nick hâlâ tatmin olmamıştı. "Doğru anlamış mıyım bir bakalım, lütfen. Bayan Feeney, Sosyete organizasyonlarında bizi birlikte gördüğünde..."

"Ve bana kur yapan inanılmaz derecede yakışıklı ve büyüleyici beyefendinin Counterton Markisi'nden başkası olmadığını öğrendiğinde beni fazlasıyla kıskanacak. Hiç zaman kaybetmeden dikkatini ve ilgisini Tinsdale'dan çekip size yönelecek."

Nick bu karışık mantığa gülümsedi. Onun yanıldığını sanmıyordu. Kadınların –ve özellikle de bir Sinclair kadınının– aklının nasıl çalıştığına dair hiç bir fikri yoktu ve anlamaya cesaret bile edemiyordu. "Ve başka bir beyefendinin aşkını gören Lord Tinsdale, başka bir kadın için sizden ayrılarak ne kadar hata yaptığını anlayacak."

"İnsan doğasını tam olarak anlayamıyorsunuz ama bunu anlamalısınız. Lord Tinsdale, Bayan Feeney'nin sevgisinin bittiğini hissetmeli. Bu onu çok incitir. Bu esnada siz benimle sevişirken ben de ona çok az ilgi göstereceğim."

Nick duyduklarına inanamadı, kaşlarını kaldırıp, "Sevişmek mi? Leydi Ivy, bu konuşmadığımız bir şey," dedi. Ardından hafifçe gülümsedi. "Elbette bunun için fazladan bir altın vardır."

"Ne?" Ivy gözlerini kocaman açtı. "Ah, Tanrım! *Bundan* bahsetmediğimi biliyorsunuz. Sadece bana açıkça... çılgınlar gibi âşık olduğunuzu göstermenizi kast ettim."

"Lord'u kıskandırmak için. Sizinle tekrar birlikte olması gerektiğini hissettirmek için. Yaptığım şeyi kıskanmasını sağlamak için."

"Evet, anlamışsınız." Ivy yüksek sesle güldü ama ardından sesi bastırmak için ellerini ağzına kapadı. "Söylediğim gibi, plan bir harika, değil mi?"

"Kesinlikle." Nick gülümseyerek onu yatıştırdı. Bu planın özgünlüğünü kabul etmek durumundaydı ama parçası olan herkes için bir o kadar da tehlikeliydi. "Ne zaman başlıyoruz?"

"Elbette bu akşam." Ivy çorba kâsesini tekrar önüne çekip kalanını da içmeye başladı. "Yemekten sonra sizi Berkeley Meydanı'ndaki yeni evinize götüreceğim."

"Berkeley Meydanı. Bu akşam mı?"

"Evet, bu akşam. O yüzden çorbanızı içmek için acele edin. Önümüzde biftek dâhil başka yiyecek şeyler de var."

Tanrım. Ben neye bulaştım böyle?

5. Bölüm

Hiçbir şey, görüşü kıskançlık kadar bileyemez.
Thomas Fuller

Sinclair faytonu Felix'in Davies Sokağı'ndaki küçük evinin önüne gelince, Nick rahat bir nefes aldı. Ivy onu Berkeley Meydanı'na değil de evine getirmişti.

Sürücü, koltuğundan inerken Nick faytonun hafifçe sallandığını hissetti ve bağlama kazıklarının üzerinde bir zil sesi duydu. Genç adam koltuğun kenarına geçip kapının açılmasını bekledi. "Çok... güzel bir akşamdı, Leydi Ivy."

Faytonun titreyen ışığı altında Nick kadının yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördü. "Evet ama sanırım zaman geçtikçe çok daha ilginç olacak." O da koltuğun kenarına doğru geçip biraz öne eğildi.

Bir öpücük mü? O esnada Nick'in kalbine kan daha hızlı pompalanmaya ve faytonda ilk karşılaştıkları geceyi anımsayarak kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Genç kadın onu kendine doğru çekip büyük bir ihtirasla öptüğünde Nick, daha önce hiç böyle öpülmediğini hissetmişti.

Ama sonra faytonun kapısı açıldı.

Kahretsin. Kadın daha yaklaşamadan sürücü kapıyı açtı.

"Leydim," diyerek araya girdi adam. Sanki hanımefendisinin faytondaki özel bir anını bozmamış gibi bakışlarını yere çevirdi. "Onun... şey... *uşağı*, yarın her şeyi getirecektir."

"*Uşağı* mı?" Ivy, yüzünü ekşitti. "Ah, anlıyorum. Bunu şimdi yaparak bize bir iyilik yapamaz mı?"

Uşağım mı? Kimden bahsediyordu, Felix'ten mi? O esnada aklına dank etti. Elbette, Felix'ten. Tanrım, bir oyuncu olarak Leydi Ivy hatırına uşak rolünü tekrar oynaması gerekecekti.

"Ben... şey... hayır, Leydim. Pek dikkatli biri olmadığı için her şeyi toparlayamaz." Sürücü, ellerini ağzına doğru kaldırıp boğazını temizledi. "Devam edeyim mi?"

"Lütfen." Adam tam kapıyı kapatıyordu ki Nick, bir elini uzatıp kapı kapanmadan önce tuttu. "Dışarı çıkmayayım mı?"

Ivy sorusuna hiç aldırmadan koltuğa yaslanıp hayal kırıklığıyla iç çekti. "Umarım gecelik giymeden uyumanın senin için bir sakıncası yoktur."

Nick'in şaşkınlıktan gözleri kocaman açıldı, elini indirdi. Sürücü tekrar koltuğuna geçmişti. "Hava ılık." Bir parmağını dizinin üstüne vurdu. "Ayrıca, hiç gecelik giymem." Fayton tekrar harekete geçmişti.

"Ah." Ivy'nin yüzünde şaşkın bir ifade vardı fakat Nick, bunun itirafından daha çok faytonun Davies Sokağı'nda ilerlerkenki ani hareketinden kaynaklandığını düşündü. "Tamam o halde, ben... ben sanırım yarın halledeceğim." Genç kadın eldivenlerini çıkardı ve hiç düşünmeden eldivenleriyle kendini serinletmeye başladı.

"Berkeley Meydanı mı?" diye sordu Nick ama zaten cevabı biliyordu.

"Evet," dedi Ivy. "Akşam yemeğinde planımız konusunda yeterince açık olamadım mı?"

"Planınız... ah, evet." Genç adam beklediği öpücükten vazgeçmiş halde arkasına yaslandı.

Fakat bu akşam Counterton Markisi rolüne başlamayı beklemiyordu.

Berkeley Meydanı

Nick, Leydi Ivy'nin yanında durmuş hemen önündeki büyük eve bakıyordu. Düşündüğünden de büyüktü. Beyaz ev, meydanın tam köşesindeydi ve meydanın batı bölümündeki güzel evlerin neredeyse iki katı genişliğindeydi. Eve bakıp dört katı saydı ardından siyah demir çite ve sokak hizasından mutfak girişi olduğunu tahmin ettiği yere açılan merdivenlere baktı.

"Büyük, değil mi?" dedi genç kadın. Sanki kendi eviymiş gibi bakarken gözlerinin içi gülüyordu.

Ama değildi. Nick'in öğrendiği kadarıyla en az onun kadar evde hakkı olduğunu düşünen ama yine onun kadar hakkı olmayan, kurnaz birinden evi usulsüz bir şekilde kiralamıştı.

Nick cevap veremeden ön kapı açıldı. Uzun boylu, iri yarı bir adam kapı girişinde durmuş, başıyla içeri girmelerini işaret ediyordu.

Ivy, Nick'in kolunu sıkıca tuttu. "Lütfen, acele edin. Saat çok geç ama ay oldukça parlak. Komşularınızdan biri yeni Lord Counterton'ı ve Leydi Ivy'yi merdivenlerden çıkarken görmeden

ve size hoş geldiniz desinler diye herkesi uyandırmadan önce içeri girsek iyi olur. Sizinle burada yalnız görünmemeliyim."

Nick içeride ne bulacağını, daha da ilginci kimi bulacağını merak ettiğinden basamaklardan içeri çekilmesine hiç sesini çıkarmadı.

Üzerine oldukça bol gelen koyu renk bir kâhya kıyafetli ve kirli pantolonlu adam, kapıdan kenara çekilip eve girmelerine müsaade etti. Dört kollu büyük şamdanın ışığı, girişe altın sarısı bir ışık yayıyordu.

Ivy kolundan çekip Nick'i etrafında döndürürken genç adam da hemen sağ tarafındaki odanın girişine doğru bakmaya başladı.

"Lord Counterton," dedi genç kadın, oldukça resmî bir ses tonuyla. "Kâhyanız."

"Cheatlin, Lordum," dedi adam kıs kıs gülerek.

Cheatlin mi? Lanet olsun.

Nick adama baktı. Adamın üzerindeki ceket, geniş pazıları için bir hayli dardı. Elleri sert, parmak boğumlarının üstü kabuk bağlamış ve yıpranmıştı. "Bir marangozsunuz." Nick elini uzattı ama adam bu hareketine hiç karşılık vermedi.

"Size bundan bahsetmemesi gerekiyordu." Bay Cheatlin, Ivy'ye baktı. "Bunu söyleyip söylemeyeceğime ve bunun zamanına ben karar vermeliydim."

"Bana bir şey anlatmadı." Nick koruyucu bir şekilde Cheatlin ve Ivy'nin arasına geçti. "Ellerinizi fark ettim. Dostum, kas gücüyle çalışmaya yabancı değilim."

"Tıpkı gerçekten bir kâhya olmadığım gibi siz de gerçekten Lord Counterton değilsiniz, biliyorum." Cheatlin'in ses tonu kısık ve boğuktu. "Ama alışkanlık haline getirebilmemiz için

kendi rollerimize başlayabiliriz." Yavaşça geri çekildi, hafifçe eğilip Nick'i başıyla selamladı.

"Ah, elbette. Haklısınız." Nick biraz dönüp tıpkı bir markinin yapması gerektiği gibi başını hafifçe yana eğip Cheatlin'e bakmadan önce ona usulca dokunan Leydi Ivy'ye baktı. "Cheatlin."

"Pekâlâ, bu daha iyi." Cheatlin ellerini sertçe birbirine vurup ovuşturdu. "Aslında haklısınız. Ben, Counterton'ın usta marangozuyum. Size bunu söylüyorum çünkü hiç ziyaretçiniz olmadığı zaman üst katlardaki tamirat işlerini yapıyor olacağım."

Ivy marangozla aynı fikirde olduğu için adamın söylediklerini başıyla onayladı. "Evden çıkmadan önce ne zaman döneceğinizi Cheatlin'e bildirin ya da eğer beklenmedik bir... misafirle dönerseniz ona bir mesaj gönderin."

"Size çay ve biraz kek servis etmem ya da siyah kıyafetlerle kapıyı açmam gereken zamanların dışında adamlarıma 'bağırmamı' ya da 'çekiçle bir şeyler dövmemi' istemeyeceksiniz," dedi Cheatlin. "Bir aşçınız, bir... şey... hizmetçiniz ve bir de uşağınız var. Hepsi de görevlerini yerine getirecek ancak size şimdiden söyleyeyim, benim gibi hepsinin uzmanlıkları başka alanlarda. Anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum." Nick genç kadına baktı. "İlginç bir ekip toplamışsınız." Kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi.

"Sadece görünüş için buradalar." Ivy yüzünü ekşitti ardından Nick'in kolundan çıkıp kapıya yöneldi. "Elimdeki parayla mümkün olanın en iyisini yaptım."

"Bekleyin, nereye gidiyorsunuz?" Nick birden söyleyecek bir söz bulamadı. Bu akşam... gerçekten de burada mı kalacaktı?

Ivy durup arkasını döndü. "Cheatlin yatak odanızı gösterecektir. Uşağınız... sabah özel eşyalarınızı getirecek. Eğitiminize başlamak için öğlen gelirim. İyi geceler, Lord Counterton."

Cheatlin hızlıca gidip kapıyı açtı. "Leydim." Kadını başıyla selamladı.

Eğitim mi? Tanrım. Onun için başka ne planları vardı? Ivy tam verandaya adım atıyordu ki Nick kapıya uzandı. "Lütfen, Leydi Ivy, faytonunuza kadar size eşlik etmeme izin verin." Kolunu uzattı.

Ivy meydanın batısına doğru bir bakış attı.

Genç adam, "Size kur yapmam gerekmiyor mu zaten," dedi, kolunu hafifçe yukarı kaldırırken.

"Haklısınız. Ama evlenmemiş biri olarak bekâr bir erkeği ziyaret etmek benim için hoş görülebilir bir şey değil, özellikle de gecenin bu vaktinde."

"Fayton sadece kapıdan birkaç adım uzakta, lütfen."

Nick'in söylediğini kabul ederek iç çektikten sonra Ivy adamın koluna girdi ve faytona doğru merdivenlerden inmeye başladılar.

Genç adam hiç tereddüt etmeden kapıyı açtı ve basamakları çıkıp içeri geçmesi için Ivy'ye elini uzattı. Ay ışığıyla aydınlanan faytona hafifçe eğildiğinde, Ivy koltuğuna yeni oturmuştu. "Eğer sakıncası yoksa sizinle bir dakika daha zaman geçirmek istiyorum, Leydi Ivy."

"Elbette, yok." Ivy, adamı dinlemek için oturduğu yerde biraz ileri kaydı.

Nick elini boynunun arkasından geçirdikten sonra onu kendine öyle hızlı çekti ki Ivy'nin karşı koyacak zamanı olmadı. Kadını sertçe öperken yumuşak bedenini iyice göğsüne doğru çekerek dudaklarını dudaklarının üzerine bastırdı.

Dudakları ayrıldığında Ivy keyifle iç çekerken, Nick sıcak nefesini yüzünde hissetti. Ivy, gözlerini açıp oturduğu yerde sanki sersemlemiş gibi kendine bir çeki düzen verdi.

"Prova yapmak önemlidir," dedi Nick, fısıldayarak. "Neticede bir profesyonelim."

Ivy parmaklarını dudaklarına kaldırdı. "Kabul etmeliyim ki siz çok ama çok iyi bir aktörsünüz, bayım."

Ertesi gün, öğle vakti
Berkeley Meydanı

"Kahretsin, Felix. Bavula ne koydun böyle, ağırlığına bakılacak olursa içine kimi koydun mu demeliyim?" Üçüncü kata doğru merdivenlerden çıkarken Nick, iri bir kaya parçası ağırlığındaki bavulu dengede tutmaya çalışıyordu.

Uzun merdivende bavulun ağırlığından hızlı hızlı nefes alarak, "Kıyafetlerin hâlâ yok," dedi kuzeni. "O yüzden ben de bana ait *her şeyi* doldurdum." Nick'in yatak odasına açılan koridora geldiklerinde Felix bavulu elinden bırakıverdi. Suratını asarak ellerini pantolonunun arkasına koyup sırtını ovaladı. "Hepsini koymak zorundaydım. Üzerine neyin uygun olacağını bilmiyorum. Hatırlarsan tam anlamıyla aynı ölçülerde değiliz, Nicky."

Hâlâ valizin pirinç kaplı kulpunun kendi payına düşen ucunu tutan Nick'in, kuzeninin artık yardım etmeyeceğini anlaması biraz zaman aldı. Sağdaki ilk kapının girişine bavulu çekerken, "İlk ışıkla eve gitmen gerekiyordu," dedi burnundan soluyarak. "Leydi Ivy eğitimime başlamak için her an gelebilir."

Yatak odasının kapısını açıp bavulu içeri sürükledi.

"Bu sabah sana *eğitim vermeyi* mi planlıyor? Tanrım, bunu nerden bilebilirdim ki? Sinclair ailesinin çalışanı olduğunu söyleyen bir adam kapıyı çaldı ve kıyafetleri hemen

ona getirmemi söyleyerek elime bir not tutuşturdu." Felix de kuzeninin peşi sıra odaya girdi ve hemen incelemeye başladı.

"Evin önünde Sinclair faytonunu görünceye kadar beni makaraya aldığını düşünerek gülüyordum. Hiç kıyafetin olmadığı için bu sabah güneş doğar doğmaz neredeysen kıyafetleri sana getirmeyi ben teklif ettim. Neyse ki adam da kabul etti." Dört büyük pencereden birinin önüne geçip meydana bakmak için perdeyi çekti. "Söylesene, Nick. Berkeley Meydanı'ndaki evde ne halt ediyorsun? Gidinceye kadar benimle kalacağını sanıyordum."

"Bana inanmayacaksın. Bunun akıllıca olmadığını biliyorum ama nedense, işbirliği yapmazsam bundan pişmanlık duyacağımı hissettim. Ayrıca hiçbir zaman güzel bir kadından uzaklaşacak biri olmadım, sen de biliyorsun."

"Bir dakika, kuzen." Felix bir avucunu açtı. "Leydi Ivy, senin bir aktör olduğunu sanıyor ve yeni Counterton Markisi'ni oynaman için sana bol miktarda para teklif etti ama senin gerçek markî *olduğundan* habersiz."

"Aynen öyle. Beş yüz sterlin veriyor."

"Ama beş yüz sterlin senin için bir şey değil ki. Ve sen de teklifini kabul ettin."

"Evet. Tiyatronun oradan bulacağı başka biriyle uğraşması yerine kendimi oynamanın akıllıca olacağını düşündüm."

Felix başını salladı. "Ona neden kim olduğunu söyleyip bu saçma planını sonlandırmıyorsun? Bunu yapmak çok daha kolay olur."

Nick başını kaldırıp kuzenine baktı. "Evet, haklı olabilirsin ama o zaman işler bu kadar eğlenceli olmaz. Ayrıca evimin yenilenişini denetleyebilecek ve Cheatlin'in maliyeti abartmadığından emin olabileceğim. Kaldı ki kendi rolümü oynadığım

sürece güzel ve eğlenceli –ayrıca çok da tutkulu olduğunu söylemiş miydim?– bir kadınla biraz zaman geçirmenin ne zararı olacak ki?" Çapkın bir bakışla kaşlarını kaldırdı.

Felix duydukları karşısında şaşırınca bir eliyle alnına vurdu. "Ah, Nicky. Korkarım gitmediğin, hayır, özellikle bu güzel kadından *kaçmadığın* için pişman olacaksın."

Genç adam kuzeninin endişesine hiç kulak asmadan omuzlarını silkti ve bavulu açıp bir yaz bahçesindeki çiçeklerin tüm renklerindeki ceketleri, fularları, yelekleri, eldivenleri ve bir de şapkayı kızıl-kahverengindeki oymalı yatağın üzerine fırlatmaya başladı. "Bu eşyaları toplarken karanlıkta mıydın?"

Hiçbiri ona uygun değildi. Hem de hiçbiri. Hepsi fazla... dramatikti.

Biraz sinirlenince yardım istemek için döndü.

Felix bakır küvetin üzerine eğilmiş ellerini yıkarken mırıldandı. "Ah, lord hayatı işte. Su, hâlâ ılık."

"Evet, öyledir." Nick'in mutfağın ateşini yakması, suyu ısıtması ve kova kova suyu merdivenlerden tek başına çıkarması uzun sürmüştü. Bu işi tamamlamasının bir saatten fazla sürmesi, hayalet hizmetçilerin ve uşağın nerede olduğunu merak etmesine neden olmuştu. Çünkü Cheatlin'in ona söylediklerine rağmen evde hiç kimse yoktu. Ayrıca dördüncü katta bile çalışan birileri yoktu.

Nick elini valizin en altına sokup limon sarısı fuları çıkararak kuzenine doğru salladı. "Ve sen bunu... bu şeyi takacağımı mı düşündün?"

Felix, Nick'in parmaklarının arasındaki fuları almadan önce ellerini kurulamak için lavabonun önünde biraz durup sonra doğruldu. "Saçmalama, elbette düşünmedim." Bir an

durdu ardından mahcup gözlerle bakıp, "Bu değerli fuları kendim için getirdim," dedi.

Nick konuşmanın nereye gittiğini ve Felix'in ne istekte bulunacağını anlayarak doğruldu. "Ah, hayır. Olmaz. Burada kalamazsın!"

Felix homurdanıp elini sallayarak cevabı geçiştirdi. "Hadi ama, neden olmasın? Burada biraz yardıma ihtiyacın olduğu çok belli. Geldiğimden beri ortalıkta ne bir hizmetçi ne de bir uşak var." Ceketinin kuyruğunu havaya kaldırıp yatağın ucuna oturdu. "Tiyatro kapalı olduğuna göre yapacak bir şeyim yok. Biraz anlayışlı ol."

"Olmaz."

"Londra sosyetesi ve sosyetenin önemli isimleri hakkında bilgin yok. Sana bu konuda yardım edebilirim. Bütün dedikodularını biliyorum. Gazetelerin dedikodu köşelerini hiç kaçırmam." Kuzeni bir şey söylemeyince Felix ısrar etmeyi sürdürdü. "Nicky, bir Sinclair ile yakın bir ilişki kurdun. Eğer bunun nasıl olduğunu anlatmazsan bir gün daha yaşayamam. Lütfen, anlat artık. Sana yardım edebilirim."

"*Hayır!*" Tam o esnada ön kapıdaki tokmak sesi tüm evde yankılandı. Nick kuzenine baktı. "Tanrım, bu Ivy." Bakışlarını hemen yatağın üzerindeki kıyafetlere çevirdi.

Tokmak sesi bir daha duyuldu. Hiç kimse kapıyı açmıyordu.

Felix hemen ayağa kalkıp kıyafetleri toparlamaya başladı. "Bu ve bu da." Bir ceket ile yeleği Nick'e fırlattı. "Beyaz bir fular ve ... giydiğin pantalonla idare edeceksin artık." Ardından kendi yeşil kaşmir kabanını çıkarıp üzerine siyah, ince pamuklu bir ceket geçirdi. Nick kuzeninin uşak kostümünü hemen tanıdı. "Leydi Ivy'yi kabul edip salona almalıyım... tabii salonu bulabilirsem."

Nick bir an tartışmayı düşünse de Felix yeleği gösterdi.

"Çabuk ol. Eğer acele etmezsen seni görmek için yukarı çıkmasına hiç şaşırmam. Bunu yapar, sen de biliyorsun," dedi Felix, neşeli bir ses tonuyla. "Ayrıca onunla beni çok fazla yalnız bırakarna..." Felix yeleğinden bir tutam ipliği alıp ceketini düzeltirken aynadaki yansımasına güldü. Ardından topuklarının üzerinde dönüp odadan çıktı ve hızla merdivenlerden inmeye başladı.

Nick biraz kırışık da olsa hâlâ işe yarayabilecek beyaz fuları aldıktan sonra hızla boy aynasının önüne geçip fularını modaya uygun bir şekilde bağlamaya çalıştı. Bunun için üç kez uğraştı çünkü bir türlü odaklanamıyordu.

Ama neden hiçbir şeye böyle konsantre olamıyordu? Aslında Felix haklıydı. Haylaz kuzenini Ivy ile yalnız bırakmak istemiyordu.

Bir dakika bile hem de.

Kardeşi Grant ve ayarladığı iki terziyle Dominic'in gelmesini beklerken Ivy, kırmızı salona göz gezdiriyordu. Genç kadın odaya kırmızı salon denmesinin nedenini bulamadı. Salonun duvarları ten rengindeydi ve ahşap pervazlar da açık yeşil tonda boyanmıştı. Tozlu damask stili perdeler, iki büyük geniş pencerenin üzerine tutturulmuştu ama öyle eski ve solgundu ki bir zamanlar ne renk olduğunu kestiremedi.

Salon kapısının biraz dışında dolaşıp duran uzun boylu uşağın da bu gizemi çözmeye pek bir faydası olmuyordu ama Ivy bu adamın Cheatlin'in ekibinin yeni üyesi olarak zaten faydası olmasını da beklemiyordu. Kaldı ki Ivy'yi ve yanındaki beyleri içeri alırken salonu bulmakta bile sıkıntı yaşamıştı.

Personelin evi tanıması konusunda Cheatlin'le bir konuşma yapması gerekiyordu. Rollerini kusursuzca oynamaları gerekiyordu. Bu sabah bir felaket yaşanabilirdi. Ya bugün eve gelen Leydi Winthrop olsaydı? O zaman ne olacaktı?

Ivy, Dominic (Ivy'nin onu bu isimle böylesine kolay düşünebilmesi gerçekten çok şaşırtıcıydı) aslında kırmızı olmayan kırmızı salona girdiğinde Lord Counterton'ın gardırobunu yenilemek için Londra'nın en ünlü iki terzisine para harcamanın doğru bir karar olduğunu düşündü. Bay Schweitze ve Bay Davidson'ı Grant gidip ayarlamıştı.

"Günaydın, Leydi Ivy," Dominic üç adım bile atmadan odanın karşı tarafına geçmişti bile, genç kadının elini kaldırıp üzerine basit bir öpücük kondurdu. "Lord Grant. Beyler."

Ivy yanaklarının kızardığını hissetti ama bu gülünçtü. Dominic'in ondan biraz etkilendiğini gösteren şu işaretleri gerçekten nasıl da yanlış yorumlayabiliyordu böyle, hem de kendi çalışanı olmasına rağmen. Tanrım, ne kadar da kördü? Sadece adamın dar beline, yeşil renkli ceketine ve gösterişli yeleğine bakmak bile onun bir... aktör olduğunu odadaki herkese bariz bir şekilde gösteriyordu. Ayrıca Londra'daki bütün kadınlar, onları kendinden geçirecek türdeki yakışıklı aktörlerin, diğer aktörlerle birlikte olmayı seçtiklerini söyleyebilirdi. Bu da Londra'daki hanımefendiler için ne büyük bir kayıptı. Ivy genç adamın yakışıklı yüzüne bakıp kendini de o şanssız kadınların arasına eklerken iç geçirdi.

"Lord Counterton," dedi Grant. "Sizi Londra'nın en iyi iki terzisi, Cork Caddesi 12 numaradan Bay Schweitzer ve Bay Davidson ile tanıştırayım."

"Korkarım ki anlayamadım..." dedi Dominic, terzilere meraklı gözlerle bakarken.

"Yeni gardırobunuz için ölçü almaya geldiler. Mağazalarından bahsettim çünkü size uygun gece ceketinizi yaptırmak için yarın oraya gitmeniz gerekecek. O akşam hepimiz Argyle Salonu'ndaki baloya katılıyoruz. Bay Schweitzer ve Bay Davidson tüm çalışanlarını gardırobunuzu tamamlamak için seferber etti."

"Sosyetedeki seçkin konumunu üstlenmesi için yeni Counterton Markisi'nin doğru düzgün giydirilmesinin ne derece önemli olduğunun farkındalar," dedi Ivy.

İki terzi de başlarını Dominic'e doğru eğdi.

Uşak kapıda durduğu yerden biraz öne doğru geldi. "Takımınızda bir sorun göremiyorum! Belki pantolon değil ama diğer hepsi en iyi kalitede."

"Felix, lütfen." Dominic, Felix'in kolunu tutup onu Ivy'den uzaklaştırdı. "Elbette, sana katılıyorum. İnanıyorum ki Lord Grant, bu organizasyon için biraz daha resmî bir takımın gerektiğini söylemek istedi. Öyle değil mi, Lord Grant?"

Ivy gözlerini açıp kapadı. Uşağa "Felix" mi demişti? Bir anda uşağın evi hiç tanımaması ona mantıklı geldi. Bu, Cheatlin'in iki aydır bu evde çalışan ekibinden biri değildi. O, Davis Sokağı'ndan, Dominic'in uşağıydı. Fakat şu an çok daha genç görünüyordu. Dün gece saçlarının gri görünmesi, demek ki ışıktan kaynaklanıyordu.

"Lord Counterton haklı. Özellikle de üzerindeki yelek oldukça iyi ama... bu balo için daha az gösterişli bir şeyler gerekebilir," dedi Grant, şu Felix denen adamı biraz yatıştırmak için.

Fakat Ivy, Felix'in gerçekte kim olduğunu düşünerek daha fazla boşa zaman geçirmek istemiyordu özellikle de Dominic'i *yarın* Lord Counterton rolüne sokabilmek için yapılacak bu kadar çok şey varken!

Grant dikkatini, biraz haddini aşan uşaktan yanındaki terzilere çevirdi. "Baylar, Lord Counterton'ın gereken ölçülerini almak için Berkeley Meydanı'na gelmeniz gerçekten çok zarif bir davranış, o yüzden işinizi daha fazla geciktirmeyelim." Gözlerini anlamlı bir şekilde açıp Ivy'ye baktı. Fakat Ivy bunu anlamadı. Dominic, Grant'in ona verdiği ipucunu açıklığa kavuşturuncaya kadar genç kadın bir terziden diğerine baktı.

"Evet, aslında." Dominic, genç kadına hiç bakmadan doğruca terzilerle konuşuyordu. "Kıyafetlerimi çıkarayım mı?" Ceketini çıkarıp odanın ortasındaki sandalyeye koyarken yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Döndü ve parmaklarını yeleğinin sedef düğmelerine getirip tek tek açarken genç kadına baktı.

Genç kadın, istemeden de olsa Dominic'in kıyafetlerini çıkardığını hayal edince nefesi kesildi. Yanaklarındaki kızarıklık daha da arttı.

"Ben... ben işinizi yapmanız için sizi yalnız bırakayım, müsaadenizle baylar." Aptal gibi kekeliyordu. "Arka tarafın görüntüsünü gerçekten sevdim. Bahçenin. Yani evin arkasındaki bahçenin demek istedim."

Ah, Yüce Tanrım. Hemen çık, Ivy. Git artık.

"Konuşmak için birazdan dönerim..." Terzilerden biri Dominic'in önünde diz çökmüş diğeri de geniş omuzlarına mezurayı uzatırken durup sabırsızlıkla Ivy'ye baktı. Ivy genç adamın bakışlarıyla karşılaşmamak için başını kaldırmadı. "Şeyleri... konuşmak için."

Ah, işte bu harikaydı. Böylesi rezil bir durumda yüzünün kor gibi kızardığından emindi.

Ivy arkasını döndü ve odadan çıkarken Dominic yönünden bir gülme sesi duyduğunu sandı.

Serinletmek için ellerini yanaklarına koyup hızla odadan çıktı. Ne kadar da aşağılayıcı bir durumdu. Ona bakarak ve düğün gecesindeki gelin gibi yüzünü kızartarak kendini aptal yerine koymuştu.

Aniden buraya hiç kırmızı bir renk olmamasına rağmen neden kırmızı salon dendiğiyle ilgili bir fikri olmuştu.

6. Bölüm

Kıskançlık, vücudun sağlam yerlerini geçip yaraların üzerine konan bir sinek gibidir.

Arthur Chapman

İki saat sonra

Berkeley Meydanı

Ivy pencerelere yaklaştığında kiralık bir fayton, Berkeley Meydanı'ndaki Counterton Malikânesi'nin önüne yanaştı. "Tanrı'ya şükür, Lachlan geldi."

Tıpkı diğer Sinclair erkekleri gibi Lachlan da oldukça uzun boylu ve yapılı bir adamdı ve faytondan inmek için hafifçe eğilmek zorunda kalıyordu. Sürücü, koltuğundan deri bir çanta alıp Lachlan'ın yanına bıraktıktan sonra faytondaki birine elini uzattı. Ivy, kaldırıma adımını atmak için mavi ipek elbisenin ucunu kaldıran ince, uzun boylu kadını tanıyıncaya kadar öğleden sonra güneşine gözlerini kısarak iyice pencereye yaklaştı. Bu, ablası Siusan'dı.

İki kardeşi basamaklardan çıkarken sandalyedeki işe yaramaz uşağın tam karşısında oturan Dominic'e baktı. Yakışıklı yüzünde oldukça sıkılmış bir ifade vardı.

"Bu sabah çıkmadan önce," dedi Grant. "Terziler kıyafetleri bitirinceye kadar Lord Counterton'ın birkaç takım elbise ödünç alabileceği aklıma geldi. Poplin'den benim kıyafetlerimden birazını ayarlamasını istedim. Lachlan da bunları getirebileceğini söyledi. Öyle görünüyor ki Siusan'ı da kıyafetlerle getirmiş."

Dominic birden ayağa kalktı. "Beni bağışlayın ama sadece bir çay içeceksek üzerimdeki kıyafetlerin neden yetersiz olduğunu anlamıyorum."

Ivy, "Bartholomew Fair'da oyuna çıksaydın yeterli olurdu elbette," diye mırıldandı kendi kendine. Uşak kapıyı açma gibi bir zahmete girmediği için, genç kadın oflayarak kapıya yöneldi. Lachlan daha tokmağı indirmeden Ivy kapıyı açtı ve kollarından sıkıca tutarak iki kardeşini de içeri çekiverdi.

"Yardıma gelmenize ne kadar teşekkür etsem azdır. Lord salonda."

Grant, Lachlan'ın elindeki çantaya bakındı. "Bunu da getir, Lach. Arkadaşımızı gördüğünüzde neden Poplin'den uygun bir şeyler istediğimi anlayacaksınız."

Salona geçerlerken Siusan, "Kıyafeti o kadar da kötü olamaz. Zaten sen abartmayı biraz seversin, Ivy," diye fısıldadı. Dominic ve Felix'i gördüğü an durup başını salladı. "Siyah ceketli olan mı? Evet, neden bu kadar dert ettiğini şimdi daha iyi anlıyorum," diye dalga geçti.

"Ne?" Ivy, Lachlan ve Siusan'ın Felix'e baktığını fark etti. "Hayır, hayır, hayır. O, *sözde* uşak." İleri geçip Dominic'i kolundan tuttu ve ablasının yanına çekti. "Lord Counterton, *bu*."

Siusan oldukça dar ve renkli kıyafeti fark edince gülmemek için eliyle ağzını kapadı.

Eğer Dominic'in tüyleri diken diken olduysa bile bunu görüntüsünden anlamak mümkün olmazdı.

Grant yanlarına gelip Lord'u kardeşleriyle tanıştırdı. "Sizi Counterton Markisi Dominic Sheridan ile tanıştırmama müsaade edin. Lord Counterton, bu kız kardeşim Leydi Siusan ve bu da kardeşim Lord Lachlan."

"Leydi Siusan, sizinle tanışmak bir şeref," dedi Dominic kısık sesiyle. Kadının elini kibarca tutup eldivenin üzerinden öptü.

Siusan da elini kaldırıp köprücük kemiğinin üzerine koydu ve reverans yaparak karşılık verdi. "O şeref bana ait, Lord Counterton."

"Ve siz, Lord Lachlan." Dominic, Lachlan'a doğru gelip elini uzattı.

"Eğer sizin için de sakıncası yoksa el öpme kısmını geçeyim," dedi Lachlan. Yüzünde bir gülümsemeyle başını hafifçe eğerek selamladı.

Hayranlıkla ve belki biraz kıskançlıkla karışık bir duyguyla ablasının tanıştırılmasını izleyen Ivy araya girdi. "O, gerçek Lord Counterton değil, Su. Onu tanımadın mı? Bana söylediğin aktör."

Su'nun birden kafası karıştı. "Hayır, hayır, hayır." Uşağı gösterdi. "Benim Drury Lane'de gördüğüm ve sana bahsettiğim aktör o." Dominic'e baktığında dudaklarına küçük bir tebessüm yerleşti. "Ah, aman Tanrım, Ivy. Söylemeliyim ki bu harika bir rol dağıtımı olmuş."

"Uşak... gördüğün aktör... bu uşak mıydı?" Ivy başını çevirip Felix'i inceledi. Şimdi bakınca Su'nun Counterton rolü

için onu neden uygun gördüğünü daha iyi anladı. Tıpkı Dominic gibi uzun boylu, dalgalı saçlı ve zinde bir vücudu vardı. Birbirlerine gerçekten de birçok yönden benziyorlardı. Fakat Dominic, rol için mükemmel bir seçim olmuştu. Her konuda... çok ama çok daha iyiydi.

"Kabul etmeliyim ki bu olup bitenlerin detaylarını tam bilmiyorum." Felix kaşlarını kaldırınca alnında birkaç ince çizgi oluştu. "Ama anladığım kadarıyla bu rol için ben mi düşünüldüm?" Dominic'e baktı. Dikkatini tekrar kadınlara çevirmeden önce yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. "Lord Counterton rolüne? Gerçekten mi?" Söylediklerinin doğrulanmasını beklerken heyecanla bir Susan'a bir Ivy'ye bakıyordu.

Ivy doğru kelimeleri bulabilmek için epey bir uğraştı. "Şey... sanırım ablamın tarifi ikinize de uyuyor," dedi. "Fakat Dominic'in rol için daha uygun olacağını düşünüyorum."

Şaşırtıcı ama Felix, kadının söylediklerini başıyla onayladı. "Size katılıyorum, Leydi Ivy ama ben de bu rolü çok iyi bir şekilde taşıyabileceğime inanıyorum."

"Evet, öyle de olsa durum değişmiyor," Konuşulanları dikkatle dinleyen Grant, bavulu Lachlan'dan alıp Dominic'in yanına bıraktı. "Lord Counterton," dedi, ses tonundan gülmek üzere olduğu belliydi. "Bavulda güne uygun iki takım var." Grant, Lorda biraz daha yaklaşıp kıyafetinin kolunu çekiştirdi. O esnada Ivy kıyafetin çok kısa olduğunu fark etti. Ardından Grant, genç adamın etrafında dönüp, "Sanırım size uygun kıyafet bulabileceğiz. Sadece ölçülerimizde boydan bir santim kadar fark olabilir," dedi.

Dominic ayakkabılarını göstererek, "Bir santim botlarımın içerisinde gizleyemeyeceğim bir farklılık değil," dedi.

Grant ani bir ilgiyle genç adamın ayakkabılarına bakarken "Hoby'den[3] mi?" diye sordu.

"Evet!" dedi Felix, yüzü sevinçle parlıyordu. "Ayakkabı yeni."

Grant gülümsediğinde Ivy, gözlerindeki neşeyi gördü. "Kaliteden anlıyorsun demek, Felix."

"Teşekkürler, Lord Grant," dedi Felix. "Ve evet, Bay Felix Dupré, Royal Tiyatrosu aktörlerinden." Başını hafifçe eğerek Grant'i selamladı.

Bu kıyafet ödünç alma işinden rahatsız olan Dominic bavulu aldı. "Leydi Ivy'nin bütün sabahtır çay içmeyi dört gözle beklediğini bildiğim için bir ya da iki dakika içinde dönerim."

Felix, "Fularınızı bağlamaya yardım edeyim, Lordum," deyince bir anlığına Ivy, onu gerçekten de bir uşak olarak hayal edebildi.

İki adam merdivenlere yöneldiği anda Susan ve Ivy hemen bir araya gelip birbirlerinin ellerini sıktılar ve küçük kızlar gibi kıkırdamaya başladılar.

"Ivy bu adam gerçekten çok güzel. Bir erkek için bu kelimeyi kullanacağımı hiç sanmazdım!"

Ivy heyecanla topuklarının üzerinde zıpladı. "Biliyorum. Gerçekten de mükemmel biri. Bayan Feeney'yi Tinsdale'dan uzaklaştırmak için bana tam da gereken tipte bir beyefendi. Ama doğrusunu istersen ona bakmadan duramıyorum ve bu biraz utanç verici. Onu ilk gördüğüm andan itibaren yanaklarım kızarıyor. Ama bu çok saçma. Onunla Tinsdale'ı geri kazanmak için ilgileniyorum ayrıca o, şey... bir *aktör*."

"Ah, öyle ya. Evet, bir aktör. Seni bu kadar heyecanlandırmasını dert etme. Çok yakışıklı biri, bu gerçekten de inkâr

---

3 Zamanın ünlü bir ayakkabıcısı. (ed.n.)

edilemez. Tepkin gayet normal," dedi Su. "Elimi öptüğü zaman ben de içimde bir sıcaklık hissettim. Ayrıca ona ne kadar çok âşık gibi görünürsen, Bayan Feeney onu senden çalmayı o kadar çok isteyecektir."

Ivy ablasına sarıldı. "Canım ablam, gerçekten haklısın."

Grant, başını sallıyordu. "Hayır, ikiniz de aklınızı kaçırmışsınız."

Cennet Bahçeleri Çay Bahçesi
Marylebone

Dominic, bir parça keki ağzına götürürken başını kaldırdığında Leydi Ivy ve Leydi Siusan'ın kendine baktığını gördü. Çatalı havada, öylece donup kaldı ardından kekini aceleyle yuttu. "Bir terslik mi var?"

Ivy hayır anlamında başını salladı. "Yok." Sonra dönüp Siusan'a fısıldayarak, "Çok güzel yemek yiyor, değil mi?"

"Sanki tüm hayatı boyunca böyle yapmış gibi," dedi Grant, sessizce.

Lachlan, Ivy'ye baktı. "Bu çok saçma. Adamın masa adabı konusunda eğitime ihtiyacı yok belli ki."

"Lachlan çok haklı, Ivy," dedi Siusan. "Cheapside'da bir barakada büyümüş gibi görünmüyor."

"Ben de fark ettim," diye karşılık verdi Ivy ablasına. Sonra Lord'a gülümsedi. "Hareketlerinizde hiç hata yok."

"Çok teşekkür ederim, Leydi Ivy." Dominic çatalını tabağın kenarına bırakıp ellerini kucağına koydu. "Uğraşıyorum. Gerçekten uğraşıyorum." Cevabını verir vermez çatalını kaldırıp bir parça kek daha aldı.

Genç kadın masa görgüsü üzerine eğitim vermek için onu çay bahçesine getirdiğini düşünce güldü. Planının yolunda gitmesini umutsuzca istediği için böyle yapmıştı, hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu. Ama daha sonra Siusan'ın Dominic'in yetiştirilmesiyle ilgili yorumu, genç kadını kendine getirdi ve meraka galip geldi. Kendini sormaya mecbur hissetti bir an. "Aslında ailenizin nereli olduğunu bilmiyorum, Dominic... yani Lord Counterton."

Genç adam bir kaşını kaldırdı ama cevap vermeden önce ağzına aldığı lokmasını yutmak biraz zamanını aldı. Gülümsedi, Ivy dudaklarının kalkış şeklinde bir muzırlık hissetti. "Lincolnshire yakınlarındaki Averly'nin küçük bir köyünde doğup büyüdüm, tabii okula gönderilinceye kadar."

"Lincolnshire mi?" Grant şaşırmıştı. "Genelde şiveleri hemen kaparım ama sizinkini fark etmedim."

Siusan, kardeşini susturmak için ellerini salladı. "Muhtemelen şivesini okulda tamamen kaybetmiştir. Bahse girerim Shrewsburry'dir. Öğrencilerinin kusurlarını düzeltmesiyle tanınan bir okuldur."

Dominic sandalyesine yaslanıp kollarını göğsüne bağladı. "Çok iyiydi, Leydi Siusan. Oldukça etkilendim."

Ivy buna biraz kızdı ve masaya doğru eğildi. "Bildiğim kadarıyla," dedi fısıldayarak. "Onun geçmişini de aldınız. Gerçek Lord Counterton, Lincolnshire yakınlarında Everly'nin yerlisi ve Shrewsburry'de eğitim gördü, o değil yani."

Dominic güldü. "Ama Lord Counterton benim zaten, Leydi Ivy." Kollarını açıp Ivy'nin burnuna dokuncaya kadar masanın karşısına doğru uzandı ve fısıldayarak, "Anlaşmamız bu değil miydi?"

Bir an genç kadının ağzı açık kaldı ama neyse ki sonra ağzını kapamayı akıl edebildi. "Pes, Lordum."

Bunların hepsi, Grant'i çok eğlendirdiği için biraz yüksek sesle güldü. Siusan, âşık bir kız gibi kıkırdayıp ellerini birbirine vurarak öne geçti.

Lachlan, "Aferin," dedikten sonra daha güven verici bir tonla, "Açıkçası sana inandım, dostum."

"İnanmalısınız da." Dominic ayağa kalktı, bir elini midesinin üzerine diğer elini de beline koyup yemeğine tekrar başlamadan önce gerçek bir aktör gibi hepsini selamladı.

Siusan, Lachlan ve Grant kahkahalarla güldü.

Fakat Ivy gülmüyordu. Dominic bazen pek de eğlenceli olmuyordu. Açıkça söylemek gerekirse, planının işe yarama şansını biraz düşürmek üzereydi çünkü çevrelerindeki herkes onlara bakıyordu! O ve kardeşleri, neredeyse çay bahçesindeki herkesin dikkatini çekmişti.

Birden yaşlı bir kadının tek camlı gözlüğünü kaldırıp masasından doğrulduğunu gördü.

Aman Tanrım. Leydi Winthrop. Ve yalnız değildi.

"Dominic," dedi fısıldamaya çalışarak ama uyarısı daha çok bir tıslama sesi gibi çıktı. "Arkanda. O..."

Artık çok geçti. Ivy çenesini kapadı ve başından aşağı kaynar suların döküldüğünü hissetti.

Dominic gözlerini kocaman açıp genç kadına baktı. Ivy yüzünün hayalet gibi solup solmadığını bilmiyordu ama bir şekilde Dominic uyarısını anlamıştı. Leydi Winthrop ve yanındaki üç kadın tam masaya geldiklerinde genç adam çatalını indirip yavaşça ayağa kalktı. Leydi Winthrop'un eline uzanıp eldivenlerinin üzerinden öptü. "Leydi Winthrop, sizi tekrar

görmek ne güzel. Dışarıda çay içmek için güzel bir gün, değil mi?" Sadece bir saniye önce yüzündeki şaşkınlık ifadesine rağmen sanki Leydi Winthrop ile karşılaşmasının günün en güzel olayıymış gibi yüzüne çok etkileyici bir ifade takınmıştı.

Siusan hayretler içinde Ivy'ye bakıyordu. Fisto yelpazesini çıkarıp Ivy'nin yüzünün önünde sallamaya başladı. "Çok solgun görünüyorsun. Hasta mısın?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Ivy ve neler olduğunu görebilmek için yelpazeyi kenara itti. Dominic'in yakışıklılığından dolayı kadınlardan hiçbirinin Siusan'ın yüz ifadesini görmediğini fark edince rahat bir nefes aldı. Şapka iğnesiyle sabitlenmişler gibi hepsinin gözü yeni Counterton Markisi'nin üzerindeydi.

Lachlan, istemeden de olsa ayağa kalktı ama çapkın cazibesini yatmak istemediği kadınların üzerinde boşa harcamamayı istediği için kekine baktı.

Ancak Grant hepsini tamamen büyüleyerek yaşlı kadınların diğer tarafında duruyordu. Ivy yaşlı kadınların Siusan ile orada olduklarını fark ettiklerini sanmıyordu. Yakışıklı erkeklerin konuştuğu her kelimeye iç çekişlerine bakılacak olursa kadınlar, Cennet Bahçeleri Çay Bahçesi'nden çıkıp da cennete düştüklerini sanıyordu.

O esnada birinin koluna dokunduğunu hissetti ve Siusan, dudaklarını Ivy'nin kulağına yaklaştırarak, "Görüyorsun kardeşim, endişelenecek hiçbir şey yok. Lord Counterton gerçekten harika. Londra'da ona karşı koyabilecek bir kadın yoktur," dedi

Dominic kadınları konuşmalarıyla büyülerken Ivy genç adama baktı.

"Tek bir kadın bile hem de," dedi Siusan yine.

Ne yazık ki Ivy, bunun ne kadar doğru olduğunu biliyordu.

Aynı akşam
Berkeley Meydanı

"Son kez söylüyorum, olmaz! Davet edilmedin ve katılmayacaksın, Felix." Bayan Feeney ile tanışıp onu Tinsdale'dan uzaklaştırma oyunları başlayacağı için Nick'in sinirleri iyice gerilmişti. Başka bir zaman olsa bir kadının dikkatini çekme oyunu aklını başından alabilirdi. Güzel bir kadını büyüleme zevki, sıkıcı bir partiye katılmak için bile yeterli bir neden olabilirdi. Ama bu akşam değil. Bu akşamki balonun tek çekici yanı, Ivy'nin varlığıydı. Kahretsin, eğlenceli olduğu kadar da güzel bir kadındı.

"Bu akşamki programda kesinlikle vals vardır." Kristal bardağın kenarındaki su lekesiyle meşgulmüş gibi görünmesine rağmen Felix, ilgisini gizlemeyi pek beceremiyordu.

Nick'in yanak kasları seğiriyor, dudak kıvrımlarını yukarı çektiriyordu. Eğlendiğini gizlemek için kasten suratını astı. "O ahlaksız, yabancı dans mı? Dans edeceğimi sanmıyorum."

"Ahlaksız mı? Şaka yapıyor olmalısın..."

Nick bunun kuzenini hayal kırıklığına uğratacağını bilerek susması için elini kaldırdı. İlgisiz bir edayla pencereye yönelip perdeleri kapadı. "İngiliz kadınları öyle soylu ve düzeylidir ki ahlaki değerleri dans pistindeyken bedenlerini bir erkeğe dokundurmayacak ve kalçalarını sardırmayacak kadar fazladır. Averly'deki kadınlar..."

Felix artık düşüncelerini gizleyemedi. Bardağı masanın üzerine bıraktı. "Artık Averly'de olmadığını hatırlatmalıyım. Burası Londra ve sana söylüyorum burada vals, *modadır*." Felix hızla kütüphaneye gidip elinde bir gazeteyle döndü. "Neyse ki sosyete araştırması için ihtiyacımız olur diye geçen

ayın dedikodu köşelerini yanımda getirdim." Gazetenin ikinci sayfasını açıp Nick'e uzattı. "Buraya bak. *Times*, geçen iki hafta boyunca sadece bunu yazmış. Vals geçen cuma İngiliz sarayında tanıtıldı. Ekselansları Prens de oradaydı."

Nick gazeteyi kuzeninden alıp okumaya başladı. "Ah, evet desteği arkasına almış." Güldü ve ardından boğazını temizleyip *Times*'dan bir cümleyi okumaya başladı.

> *...Bu müstehcen görüntünün, fahişeler ve zina yapan kadınlarla sınırlandığı sürece pek dikkat çekeceğini düşünmüyorduk ancak asillerinin kötü örneğiyle toplumun saygıdeğer sınıflarına dayatıldığı için kızlarının böylesine ölümcül bir salgına maruz bırakılmasına karşı her aileyi uyarmayı bir görev biliriz.*

"Sana söylüyorum, Nicky, vals tamamen deneme. Naif Prens de onay verdiği için dans hocaları, adımları öğretmeleri için Mayfair'deki evlere çağrılıyor. O kadar çok öğrenci var ki zamanları yetmiyor."

"O halde, bu akşam ders almadığım için beni bağışlarsın." Nick hiçbir zaman dans etmeyi seven biri olmamıştı. Halk danslarını biraz bilse de, ki bunun kadınlarla flört etmesine epey bir yardımı dokunuyordu, hiçbir zaman uzmanlaşmamıştı. Hayır, daha çok gençken bile güzel kızları yürüyüşe çıkarmanın becerilerine daha uygun ve onları baştan çıkarma ihtimalinin daha yüksek olduğunu anlamıştı. Dans ederse sadece ona gülünürdü. "Eğer iddia ettiğin şey doğruysa cahil kalanların sayısı, ders alıp modayı takip edenlerin sayısını aşacak."

Felix başını Nick'e doğru eğdi. Ardından doğrulup elini kuzenine uzattı. "Ama senin de modayı takip edenler arasında olman gerekiyor."

Ah, Tanrım.

Nick daha uzaklaşamadan uzanıp kuzeninin elini tutuverdi. "Temel vals eğitimi aldığım için çok şanslısın, Nick." Gururla gülümseyip kuzenini kendine doğru çekti. "Aslında vals dansları içinde en moda olanı, *The Quick Sauteuse*'yi sana öğretebilirim. Öne, sıçra, yaklaş. Bu kadar basit."

Nick kendi kendine söyleniyordu. Zaten becerilerini sınaması için Ivy'ye izin vermek bir olaydı zaten, şimdi de Felix'in dans derslerine katlanmak çıkmıştı.

"Hadi, fazla zamanımız yok." Felix ayağıyla kuzeninin ayağını hafifçe iteledi. "Sol ayağını dördüncü duruştan bir vücut dönüşüyle ikinci duruşa getirerek başla, bunun gibi. Ardından, parmak uçlarının üzerinde dön. Çok iyi, Nicky..."

Aynı akşam, saat on
Berkeley Meydanı

Felix, yani uşak, Dominic'in yatak odasına çıkan merdivenlerde kadının peşi sıra giderken, "Bekleyin lütfen, leydim," dedi.

Ivy hızlı adımlarla ilerlerken ağzı bağlı paketini de göğsünde sımsıkı tutuyordu. "Bekleyemem. Zaten geç kaldık!"

"Ama Leydi Ivy," dedi Felix, "İçeri giremezsiniz!"

Cheatlin genç kadına evi ilk gezdirirken Lord Counterton'ın kalacağı oda olarak gösterdiği yatak odasının kapı kolunu tam indiriyordu ki omuzlarının üzerinden öfkeyle uşağa baktı. "Neden giremezmişim?"

Yatak odasının kapısı yavaşça açıldığı an, "Çünkü müsait değil," demeyi başarmıştı uşak.

Ivy pek de uygun sayılmayacak bir kahkahayı bastırmaya çalıştı. "Bunu biliyorum, yoksa..."

Hemen yanında duran uşağın rengi attı. "Çok ama çok özür dilerim, lordum," dedi fısıldayarak. "Durduramadım."

"Ah, bundan şüphem yok." Ivy önce genç adamın kısık, baştan çıkarıcı ses tonuyla konuşmasını duydu hemen ardından da bir su sesi geldi.

Genç kadın tek kelime etmemek için başını hızla yana çevirdi. Dominic küvetten çıkıyordu. Dominic yakındaki sandalyenin üzerine atılmış havluya uzanırken su çizgi halinde çıplak vücudundan inip yere damlıyordu.

Ivy, adamın göğsündeki sert tümseklere, yağsız karın kaslarının arasındaki çizgilere ve biraz daha aşağısına bakmaktan kendini alamıyordu.

Demek ki su pek soğuk değildi.

Aman Tanrım. Önceki gün önünde soyunduğundan beri adamı, en günahkâr biçimde çırılçıplak hayal etmişti. Ve şu an öyleydi, vücudunun şekli de hayal ettiğinden çok daha güzeldi.

Dominic havluyla saçlarını kurutuyordu, "Hadi, baksanıza Ivy. Sonuçta bana bunun için para ödüyorsunuz." Kendini beğenmiş bir edayla gülümserken kollarını kurulamaya başladı. Ivy, o çıplak kollarıyla ona sarılmasını gerçekten çok istiyordu.

Tanrım. Öylece durmuş genç adamın çıplak vücuduna bakıyordu. Parmaklarını dudaklarının üzerinde hissetti. Gülmemişti, değil mi? Dudaklarının hafifçe yukarı doğru kıvrıldığını fark etti. *Ah, lanet olsun. Ne kadar da küçük düşürücü.*

Arkasını döndüğünde Felix ile yüz yüze geldi. Kocaman açılmış gözleri ve bir karış açık ağzıyla tam bir dangalak gibi göründüğünü biliyordu ama bilmesinin, şu anki durumuna hiç faydası yoktu. Kendine gelmeliydi. Biraz önce merdivenleri hızla çıktığı için nefes nefese kalmıştı ya. Başka bir nedeni yoktu tabii... *Ah, Tanrım.*

"Gelin, Leydi Ivy," dedi Dominic. "Söylediğiniz gibi hazır olmasam da sizi temin ederim, müstehcen yerlerim kapalı."

Ivy tereddüt ederek arkasını döndü. Evet oralar kapalıydı ama kapamak için oldukça büyük bir havlu gerekmişti. Havlu, kalçalarına sarılıydı ama geniş göğsü açıktı. Ve buna zerre kadar aldırış etmediği ortadaydı.

O esnada Ivy genç adamın kendisine beğeniyle baktığını fark etti. "Leydi Ivy, bu akşam sizden daha güzel bir kadın görmedim," dedi, hem de öyle bir tonda söyledi ki... eğer bir aktör olduğunu bilmeseydi ona gerçekten inanırdı.

Fakat onu etkilemeye çalıştığını bilmesine rağmen, doğrusunu söylemek gerekirse, Ivy de bu akşam kendini biraz güzel hissediyordu. Yeni moda mavi ipek elbisesine baktı. Elbisenin cüretkâr Fransız tarzı yakasının kenarları küçük incilerle çevriliydi. Ailesinin ve kendinin de tabii, karşılayabileceklerinden biraz fazlaydı. Fakat yine de Tinsdale'ı kazanma planı için gerekliydi. Ayrıca Dominic'in Bayan Feeney'nin kalbini kazanmasına da faydası dokunabilirdi ama yine de esas görevi Lord Tinsdale'ı dize getirme olarak kalacaktı.

Gözlerini kaldırdığında genç adamın dikkatle ona baktığını gördü. "Elbise... yeni," dedi kekeleyerek.

"Elbiseyi fark etmemiştim." Dominic, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. "Evet, o da güzel. Yakışmış."

Ivy elindeki paketi yatağa fırlattı. "Geç oldu ama akşam giyecekleriniz hazırlandı. Lütfen, hemen giyinin. Balo başlayalı neredeyse bir saat oldu."

"Peki, Leydim." Tuttuğu havludan parmaklarını çekince havlu yere düştü. Yatağa ilerlerken önünden çekmek için havluyu ayağıyla iteleyiverdi. Artık tamamen çıplaktı ve bu halde paketi açmaya başladı.

Aman Tanrım. Ivy yağsız kalçalarından ve kaslı kıvrımlarından gözlerini bir an ayıramadı. "B-ben... sizi giyinmeye bırakayım." Genç kadın, vücudunun sıcaktan neredeyse patlayacağını hissetti. "Sizi kırmızı salonda bekliyorum."

Dominic başını çevirip göz kırptı ve bu genç kadının utançtan daha da kızarmasına neden oldu. Sakin, yavaş adımlarla odadan çıkmaya çalıştı ama bunun yerine resmen kapıya doğru koştu.

"Beş dakika," dedi adam. "Felix fularımı bağlamaya yardım ederse daha az."

Felix kadının yolundan çekildi. "Beş dakika, o zaman," dedi Ivy ama koridora dönerken adamın sıkı kalçalarına bakmayı da ihmal etmedi.

Ivy bir an merdivenin başında durdu, ardından çenesini kaldırıp, "Bayan Feeney," dedi yüksek sesle. "Hiç şansınız yok."

Dominic'in derin sesi duyuldu "Tinsdale'ın da."

Ivy arkasını döndüğünde genç adamın, soluk renkli pantolonuyla kapı girişinde durduğunu gördü. "Affedersiniz. Ne... ne dediniz?"

"Tinsdale'ın da hiç şansı yok."

Ivy hiç konuşmadan başını salladı, ardından yavaşça dönüp adamın yatak odasına girişini izledi.

Bu beklenmedik iltifatla içini bir endişe kapladı, hayatında ilk defa ağlamalı mı yoksa gülmeli miydi bilmiyordu. Duyguları karmakarışıktı.

O yüzden sadece arkasını dönüp hızla merdivenlerden indi. Bugün, hayatının en iyi mi yoksa en kötü gecesi mi olacaktı, merak ediyordu.

KAKTÜS TEAM

7. Bölüm

Bir kadının melekleri bile kıskandıracak iki gülüşü vardır. Birincisi, hiçbir şey söylenmeden bir sevgiliyi kabul eden gülüş; diğeri de yeni doğmuş bir bebeğin üzerine konan ve anne sevgisini gösteren gülüştür.

Thomas C. Haliburton

Argyle Balo Salonu
Regent Caddesi

Nick merdivenlerden çıkarken Leydi Ivy'ye eşlik ediyordu. Leydi Ivy kolunu öyle bir sıkıyordu ki Nick'in kolu karıncalanmaya başlamıştı. Nick erkeklerle tokalaşmadan ya da bir hanımefendinin elini öpmek için kaldırmadan önce biraz canlanması için avucunu açıp kapadı.

Leydi Ivy'nin bakır renkli buklelerindeki altın sarısı şeritler, önlerini aydınlatan lambaların ışığında parıldıyordu. Nick şu an elini hissetseydi kendini kaybedip parmaklarını bu parlak saçların arasından geçirebilirdi.

"Üç erkek ve iki kız kardeşim biraz ilerideki Türk Salonu'nda bizi karşılayacaklar." Merdivenin üst basamağına gelip sütunlarla desteklenen çok geniş bir koridoru geçtikten sonra Ivy, kolunu bırakıp durdu. "Winthrop'lara babalarımızın eski arkadaş olduklarını söylediğiniz için beş kardeşimin adlarını ve onlarla ilgili her şeyi bilmeniz gerektiğini düşünüyorum. Bunu yapmak için çok az zamanınız var, lütfen odaklanın."

"Yedi kardeş olduğunuzu sanıyordum." Nick, genç kadının cevap vermesini beklerken tam karşısına baktığında mavi kumaşlar ve lüks halıyla kaplanmış odayı gördü. Odada birkaç divan vardı. Birinde Leydi Siusan ve hemen yanında da Ivy ile aynı güzelliğe sahip başka bir kadın oturuyordu.

Lord Grant, Nick'in henüz göremediği tavandaki bir şeyleri siyah saçlı başka bir adama gösterirken Lord Lachlan da bardağından kırmızı şaraba benzer bir şeyler yudumluyordu. Sinclair'ler.

Genç adamın koluna tekrar girip Türk Salonu'na doğru ilerlerken Ivy, "Şey," dedi usulca. "Kardeşim Sterling ve eşi Isobel, yeniden aileye katıldılar. Şu an babamızla İskoçya'dalar." O esnada Nick, kadının alçak sesle ilginç bir şeyler mırıldandığını duyar gibi oldu. "Biz de bir gün bu şansı yakalayabileceğimizi umuyoruz."

Genç adam, Ivy'nin açıklama yapmasını beklerken meraklı gözlerle baktıysa da kadın tek kelime etmedi. Tam karşısına bakıp Nick'i Türk Salonu'na götürdü. İçeride etrafları fiziksel açıdan öyle mükemmel varlıklarla çevrilmişti ki salonun büyülenip mekândaki Yunan heykellerinin canlandığını düşündü.

Ivy hiç oyalanmadı. Fısıldayarak hemen tanıştırmaya başladı. "Lord Counterton, geldiğimiz fark edilmeden önce çok zamanımız yok ve hepimizle tanışmış olmanız gerekiyor.

Bunlar kardeşlerim. Edinburg ve Londra sosyetesinde Yedi Ölümcül Günah olarak tanınırlar. Bizden bu şekilde bahsedildiğini duymuş olabileceğiniz için anlatıyorum."

Nick kuzeninden... bu çirkin ifadeyi duyduğunu belli etmemeye çalıştı.

"Kuşkusuz Siusan ile tanıştınız." Ivy onlara doğru gelip öpmesi için elini genç adama uzatan siyah saçlı kardeşini gösterdi. "Bilmeniz gerekiyor ki onun günahı, tembellik." Ivy kaşlarını ve çenesini hafifçe kaldırıp kardeşine baktı. "Biz ona Tembel Siusan da deriz."

Siusan kardeşine doğru baktıktan sonra hemen elini indirip geri çekildi. Ardından Grant'i öne doğru itti. "Grant'i de tanıyorsunuz," dedi tanıştırma olayını üstlenerek. Ivy'ye günahkârca gülümsedi.

"Benim günahım açgözlülük," dedi Grant. "Fakat hayattaki güzel şeylerin meraklısı olarak tanınmayı tercih ederim." Elini kardeşinin omuzuna koydu. "Lachlan'le de tanıştın. O da Londra'nın en adı çıkmış çapkını olmaya çalışıyor."

Lachlan gülümseyip Nick ile tokalaştı. "Lord Şehvet hizmetinizde, Counterton."

Ivy aceleyle ve laubali bir şekilde yaptığı tanıştırma faslına devam etmeden önce kardeşine bıkmışçasına başını salladı. Kendine çok benzeyen ama kömür karası saçları ve açık bir gökyüzü gibi mavi gözleri olan kadının kolunu tuttu. Canlı yüzü, gerçekten de baş döndürücüydü. "Bu, Priscilla."

Priscilla, Ivy'den uzaklaşıp Nick'e daha yakından bakmak için yaklaştı. "Çok güzel çocuklara sahip olabiliriz, Lord Counterton. Çok, çok güzel çocuklara hem de." Bir an sol kaşını yukarı kaldırdı ardından kız kardeşinin etrafından dönüp sanki Nick orada değilmiş gibi konuşmaya başladı. "İşin bit-

tiğinde onu ben alabilir miyim, Ivy? Yemin ederim daha önce hiç böyle yakışıklı bir adam görmedim. İkimizi birlikte bir düşünsene. Güzel."

Ivy, "Onun günahı da gurur," diyerek araya girdi. "Biliyorum," diye ekledi iğneleyici bir ses tonuyla. "Şaşırtıcı, değil mi? Eğer size söylememiş olsaydım bahse girerim hiç tahmin edemezdiniz."

Bir kuzgun kanadı kadar siyah saçlı, iri yapılı bir adam elini uzattı. "Ben Killian, Priscilla'nın ikizi."

Daha sonra Ivy, Nick'in kulağına eğilip, "Priscilla'ya saygısızlık eden bir adamı öldürdüğüne dair ortalıkta bir dedikodu dolanıyor. Yerinizde olsam buna inanmazdım. Onun günahı öfke fakat kendini bununla bütünleştirmekten çok diğerlerindeki günahlara ilham verme yeteneği var," diye fısıldadı.

"Kimi atladım?" Ivy, kendi etrafında döndü. "Ah, Sterling. O, en büyüğümüz ve İskoçya'ya babamızın ziyaretine gitti. Bu balo dönemi öncesi White tarihindeki en büyük bahsi duydunuz mu? Ağabeyim, balo dönemi bitmeden Bayan Isobel Carington ile evleneceğine dair büyük bir bahis ortaya attı. Tabii bunu, Isobel herkesin önünde onu reddettikten sonra yaptı. Onun günahı da hırs... ya da öyleydi. Babamıza göre Sterling düzeldi. Umarım bu doğrudur çünkü şu an Isobel ile evli." Ellerini birbirine vurdu. "Evet, her şeyi öğrendiniz. Tinsdale'ı Bayan Feeney'den almak için salona girmeden önce sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Nick'in gerçekten de aklında tek bir soru vardı. "Sizin günahınız ne, Leydi Ivy?"

Genç kadının birden iki yanağı da kızarıverdi.

"Ah." Onun yerine cevaplamalarını beklermişçesine kız kardeşlerine baktı fakat hiçbiri bir şey söylemeyince yeşil

gözlerini kaldırıp zerre kadar utanma hissi yaşamadan, "*Kıskançlık*," dedi.

Tiyatro salonuna girmeden önce bile Nick'in kulakları kalabalığın gülme ve konuşma seslerinden uğulduyordu. Leydi Ivy, otlaktan dönen sığırlar gibi Londra halkının da yağmurdan kaçıp şehre dönmesi konusunda haklıydı.

Koluna giren genç kadınla Nick, Sinclair'lerin peşi sıra büyük salona girdi. Salona girdikleri an bir sessizlik oldu.

Leydi Siusan neredeyse Nick kadar uzun boyluydu, eğilip kulağına fısıldayarak, "Üzerinize alınmayın, değerli Lordum. Bu, Sinclair'ler ne zaman hep birlikte bir yerde görünse verilen doğal bir tepkidir," dedi.

"Bizi süzdükten sonra konuşmalar tekrar başlayacaktır," dedi Priscilla, Siusan ve Nick'in arasına girmeye çalışarak. "Gören de sirk ucubelerine bakıyorlar sanacak."

"Aileniz, dikkatle bakmaya değer," dedi Nick. "Eğer aranızda olmasaydım ben de durup böylesine baş döndürücü güzellikteki bir gruba bakardım."

Kalabalığın özellikle Ivy'ye baktığını ya da tıpkı kendisi gibi böyle ayartıcı bir varlıktan gözlerini çekemediklerini hayal edip etmediğini bilemiyordu.

Bu bakışlar, gölgeli mavi ipeklerle işlenmiş beyaz saten üzerine gök mavisi bir krepon kumaştan oluşan elbisesinden kaynaklanıyor olabilirdi. Ya da belki de mavi ve fil dişi renkli çiçeklerle süslenmiş sarımsı bakır rengindeki saçlarının salınışından kaynaklanıyordu. Belki de gözlerinin ince, uzun boğazına takılmasına neden olan küçük inci kolyedendi.

Evet, bu kadına hayran olmasını sağlayan şeyler bunlardı.

Fakat kadına bakarken Nick, aslında doğru cevabı biliyordu. Tıpkı, kadına bakarken onu inceleyen biri gibi.

Ivy'ye karşı hissettiği bir hayranlık değildi. Bundan çok daha derin bir çekimdi. Böyle bir şeyi fark etmesi, gerçekten şaşırtıcıydı. Boynundaki fuları çekiştirdi, birden çok sıkı gelmişti.

"Ivy, en büyük abla benim," dedi Siusan, sakin bir sesle. "O yüzden Dominic, işi bittiğinde... Priscilla'nın değil benim olmalı." Ardından gülümsedi fakat Ivy'nin ona bakışından Nick, bu sözü bir jest olarak kabul edip etmediğini anlayamadı.

"Pekâlâ, bu nezaketsiz bakışlardan yeterince nasibimi aldım." Lord Grant, Sinclair'lerin durduğu sütunun yanından ayrılıp mermer zemine geçti. Müzisyenlerin önündeki bir kürsüde duran şefe işaret etti.

İri yapılı İskoçyalının şefe ne dediği duyulmasa da adamın irkilip hızla çubuğunu kaldırdığını gördüler. Müzisyenler enstrümanlarını kaldırdı ve Grant daha Sinclair ailesine gelmeden tüm salon müzik sesiyle doldu.

Sinclair klanı iki gruba ayrılıp büyük salonun karşı tarafına doğru ilerledi.

Fakat Nick'in kolunu sıkı sıkı tutan Ivy, yerinden hiç kımıldamadı. Birilerini arayarak bir o tarafa bir bu tarafa bakınıyordu.

Elbette Nick'in ona kime bakındığını sormasına gerek yoktu.

Bir an sormayı düşünseydi bile Ivy'nin birden heyecanla kolunu çekiştirmesi ve gergin bir kısrak gibi olduğu yerde hızlı hızlı yürümesinden buna zaten gerek kalmazdı. "Buradalar. Tinsdale ve Bayan Feeney. Sütunların hemen yanındalar, görüyor musunuz?"

"Görüş yeteneğiniz gerçekten olağanüstü, Leydi Ivy." Nick gökyüzü renginde boyanmış tavana bakıp her biri on iki mumla desteklenen balon şeklindeki altı avizeyi saydı. "Korkarım beş metreden daha uzağını göremiyorum."

"Ne, gözlüğünüz yok mu?" dedi Ivy ve burun kıvırdı. "O halde sizi daha yakına götüreyim, ihtiyar beyefendi."

"Sadece otuz yaşında olduğumu söylemem gerekecek."

Genç kadın başını hızla çevirip gülümsedi. "*Gerçekten mi*? Otuz yaş, bir erkeğin evlenmesi için en ideal zamandır." Olduğu yerde durdu. "Bayan Feeney'e yaşınızdan bahsedeceksiniz, değil mi? Belki bunu iki kere yapmalısınız. En azından iki kere. Sanırım yaşınız, sizi öne çıkaran bir etken rolünde." Usulca güldü. "Sanki mükemmelliğinizi artırmak için daha fazla bir şeye ihtiyacınız varmış gibi."

Ivy genç adamı hafifçe çekiştirerek dans pistinin tam ortasına getirdi. Nick içgüdüsel olarak kadına döndü.

Ivy pembe dudaklarını aralayıp gurur duyan bir anne gibi gülümsedi. "Çok iyi, Dominic. Çok iyi başladın. Gerçekten çok iyi."

Genç adam, tam karşılık vermek, dans konusunda hepten bilgisiz olmadığını söylemek için ağzını açmıştı ki birden ince burunlu, solgun saçlı bir adamın kollarında siyah saçlı güzel bir kadın hemen yanlarında belirdi. Bu çiftin Bayan Feeney ve Vikont Tinsdale olduğundan emindi.

Dans adımları onları bu çifte yaklaştırdıkça Ivy geriliyordu. Nick sakinleştirmesini umarak parmaklarını kadının elinin üzerinde gezdirdi. Fakat kadın, Tinsdale ve Bayan Feeney'ye doğru defalarca gergin gözlerle baktı.

Kollarını birbirlerine yaklaştırırken Nick, "Onlara bakmayın, Ivy," dedi fısıldayarak. "Bana odaklanın. Gözlerime bakın."

Genç kadın, Nick'in söylediğini yaptı ve sarı yeşil gözleri genç adamın koyu mavi gözleriyle buluştu. Nick'in bakışları genç kadını tutsak etmişti.

"Çok güzelsiniz," dedi Nick usulca. "Bu salondaki hiçbir kadın, sizinle mukayese edilemez."

Nick kadının soluklandığını duydu ve bir anda genç kadının gözlerinin içi parladı. Başını hafifçe sallayıp müziğin son notaları çalınırken bakışlarını yere çevirdi.

Bayan Feeney ve Tinsdale çiftine yakın geçen birkaç saniye içinde Ivy'nin kendine aşırı güveni eriyip gitti.

Nick parmaklarını kadının çenesinin altına koyup ona bakmasını sağladı. "Size yemin ederim, gerçeği söylüyorum. Hiçbir kadın sizinle karşılaştırılamaz, Leydi Ivy."

Avizelerin ışığı altında kirpiklerini aydınlatan nemli gözlerle adama baktı.

Nick sesini sadece onun duyabileceği şekilde yüzünü kadının yüzüne yaklaştırıp, "Bana inanın, bu doğru," dedi.

Ivy tek kelime etmeden sadece yüzüne baktı. Nick kadının çok da olsa ona inandığını biliyordu.

Diğer çift tam o esnada yanlarına geldi. "Leydi Ivy, bu akşam baloya katılacağınızı bilmiyordum." Bayan Feeney, dudaklarını aralamış neşeyle gülüyordu. Ve biraz da coşkuyla. Kollarını Tinsdale'ın kollarına dolayıp kendini herkesin gözü önünde olması gerekenden biraz daha yakına çekti. "Leydi Ivy'nin geleceğini biliyor muydun, sevgilim?"

Tinsdale cevap vermeden Nick, Ivy'nin bir tutam kırmızı saçını yüzünden çekip, "Şaşırdığınızdan hiç şüphem yok. Bu kadar davet içinde Leydi Ivy'nin *bu* baloyu seçeceğini kim tahmin edebilirdi ki?" dedi. Ardından Lord Tinsdale'a hiç aldırmadan

en baştan çıkarıcı bakışıyla Bayan Feeney'ye baktı. "Fakat itiraf ediyorum, bunun nedeni benim. Onunla dans etmek istedim. O yüzden bir adam, baloya katılma tenezzülünü göstermesi için bu güzel hanıma yalvarmaktan başka ne yapabilir ki?"

Genç adam, Ivy'nin doğrulduğunu ve yanında dimdik durduğunu hissetti. Leydi Ivy başını kaldırıp baktı ve yalandan gülümsedi.

"Beni böylesine yakışıklı bir beyefendinin kollarına bırakacak bir teklifi nasıl reddedebilirdim ki?"

Doğruca adamın gözlerinin içine bakıp nazikçe iç çekti.

Nick de ona dokundu. "Sevgilim..."

"Ah, beni bağışlayın, Bayan Feeney ve Lord Tinsdale," dedi Ivy birden. "Birlikteyken odada başkalarının da olduğunu bazen unutabiliyorum." Ardından kardeşi Grant'i davet etti. Grant, Bayan Feeney ve Lord Tinsdale'ı saygıdeğer Counterton Markisi'yle tanıştırma şerefini üstlendi.

"Lord Counterton," dedi Grant. "Bayan Feeney... ah, İrlanda'da bir yerdendi, doğru değil mi Bayan Feeney? Ve elbette kardeşimin sevgili tanıdığı, Vikont Tinsdale. Bayan Feeney ve Lord Tinsdale, bu Dominic Sheridan, yeni Counterton Markisi." Grant, Counterton'ı hafifçe başıyla selamladı ki Nick, bunun biraz fazla olduğunu düşündü fakat belli ki bu hareketi, Bayan Feeney'nin dikkatini çekmişti.

Bayan Feeney'nin gözleri kocaman oldu ve Lord Tinsdale hafifçe ona dokununcaya kadar şaşkınlığını gizleyemedi.

Ivy de duygularını gizlemek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Bayan Feeney'nin yemi yutmasından duyduğu memnuniyet çok açıktı.

Nick hiç istemeden Ivy'nin kolunu bırakıp Bayan Feeney'nin eldivenli elini tuttu ve yavaşça dudaklarına kaldırdı. Kadının elini birkaç saniye dudaklarının altında tutarak vereceği öpücüğün süresini biraz uzattı. Bayan Feeney'nin nefes alıp verişi hızlandı, her soluk alıp verişiyle göğüsleri gözle görülebilir derecede geriliyordu.

Nick kadının ilgisini çektiğini biliyordu. Amcası, tıpkı babası gibi bu yetenekle doğduğunu söylemişti. Ve bu yeteneğini hayatında hiçbir öneme sahip olmayan kadınlar için sayısız kez kullanmıştı.

Genç adam her şeyi vadeden yakıcı bir bakışla Bayan Feeney'ye bakarken bir yandan da kadının nabzının gittikçe arttığını hissederek parmaklarını bileğinin alt kısmında hafifçe gezdirdi. Ardından dudaklarını eldivenine dokundurup elini öptü.

Nick doğrulurken Bayan Feeney duyulabilecek şekilde içini çekti. Ivy'nin yanına geçerken genç adam döndü ve zarif bir hareketle başını sallayarak Lord Tinsdale'i selamladı. "Lordum."

Bayan Feeney, Tinsdale'ın kolundan çıkıp sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzını açarak Nick'e yaklaştı. Ama o esnada müzik tekrar başladı.

Nick gözlerini Ivy'ye çevirmeden önce, "Affedersiniz," diyerek araya girdi. "Fakat bir dans için daha bana söz vermiştiniz ve sözünüzü tutmanızı sağlamakta kararlıyım." Genç kadının elini avcunun içine alınca Ivy, biraz utanarak gülümsedi.

"Evet, söz verdim." Dönüp Tinsdale'a baktı. "Daha fazla sohbete kalamayacağımız için bizi bağışlayın ama söz verdim... ve Dominic'i –Lord Counterton'ı– herhangi bir şey için reddetmek benim için çok zor."

Bayan Feeney ve Lord Tinsdale, oldukları yerde durup onlara baktı. Önce salondakilerin en az yarısı onlara bakıyordu ama saniyeler geçtikçe sayı hızla arttı.

Nick, bunun Sinclair etkisinden başka bir şey olmadığını düşünüyordu. Ta ki Sinclair kardeşlerin de durup onları izlediğini fark edinceye kadar.

Ve o zaman her şeyin çok ortada olup olmadığını merak etti. Acaba herkes Ivy'nin göremediği bir şeyleri mi görebiliyordu, düşünmeden edemedi.

Nick çoktan bu kadına kapılmıştı bile.

Dominic, programa bakınca birden gözleri parladı ve heyecanlandı. "Vals. Biliyor musunuz, Leydi Ivy?" Daha kadın cevap vermeden büyük bir hevesle kolunu uzattı.

"Biliyorum." Dans edecek kişiler, pistte pozisyonlarını almak üzere koşuşturuyorlardı. "Vals yapıyor musunuz? Gerçekten mi?"

Dominic kaşlarını kaldırarak gülümsedi.

"Pekâlâ, o zaman dans edelim." Ivy adamın koluna girdi ve dans pistine yöneldiler. Counterton Markisi rolünü yapması için Dominic gerçekten harika bir seçimdi. Vals sadece birkaç gün önce sarayda edilip kraliyet ailesinin onayını almasına rağmen Dominic dansı çoktan öğrenmişti.

Ya da bir an için öğrenmiş gibi görünmüştü.

Ivy, Dominic'in kadınlarla olan hüneri konusunda hiç şüphe duymasa da ilk adımla (yaklaşmak için dönmeden önce öne geçip ardından sıçradı) dans konusundaki becerisinden şüphelenmişti. Ivy sıkıca tuttu ve onu kurtarmak için bütün kaslarını kullandı ama diğer daneçlar diğer figürlere geçmişti bile.

Nick misinadan kurtulmaya çalışan bir balık gibi yerinde oynarken genç kadına gülümsedi. "*Sauteuse* dansı. Bunu daha bugün öğrendim. Çok moda olduğu söylenmişti." Dominic, birden yavaş valsin gerektirdiği 3/4'lük tempo yerine 2/4'lükte hareket etmeye başladı. Ardından müzikle tam zamanında dönen bir çiftin doğruca önlerine, üç abartılı dönüş yapmayı başararak atladı.

Ivy, "Lord Counterton!" diye bağırdı. Ama uyarısında geç kalmıştı. Dominic dördünü birden kırışmış etekler ve döşemelere yayılmış peruklar yığını halinde yere serdi.

Müzik hemen durdu. Kalabalık nefesini tutmuş bakıyordu.

Genç adam yeni pantolonunun bir dizi yırtık halde ayağa kalkmaya çalıştı. "Tanrım, yaralandınız mı, Leydi Ivy? Çok, çok özür dilerim."

Ivy pistin ortasında öylece oturuyordu. İçine bir gülme isteği geldi ve gülüşü, sessiz odada yankılandı.

Dominic genç kadına kalkması için yardım ederken tereddütle gülümsedi ve ardından düşürdüğü çifte de yardım etti.

Döndüğünde Ivy bir kaşını kaldırmış onu bekliyordu. "Sanırım 'vals yapıyor musun' sorumun cevabı, *hayır* olmalıydı."

8. Bölüm

Kıskançlık, kendi yüreğinden başkasını yemez.
Alman Atasözü

Ivy, yiyeceklerin olduğu masanın başında duran kardeşine yaklaştığında, "Bunu al," dedi Grant, bir bardak limonatayı kardeşinin eline tutuşturarak. "Çok yorgun görünüyorsun, ayrıca Counterton'la dansından sonra canın acıyor olmalı."

Ivy güldü. "Eğer önceden bütün sosyetenin dikkatini çekmemişse bunu kesinlikle şimdi başardı. Neyse ki kazamız öyle hızlı oldu ki beceriksizliğe dayandırılacağını sanmıyorum." Minnetle limonatayı alıp içti ama gözü Lord Counterton'ın üzerindeydi. Dominic, düşüşten sonra Ivy'nin isteğiyle hâlâ onunla dost olduğunu göstermek adına Leydi Winthrop'u selamlamak için masasına yönelmişti. Elbette ki Ivy'nin planına göre rotası, onu doğruca Bayan Feeney'nin yakınlarına, yani asıl gitmesi gereken yere götürecekti.

Bayan Feeney belli ki bütün akşam Dominic'i izlemişti çünkü balo salonunun karşısına geçip onun tarafına doğru ilerlerken Bayan Feeney, yiyecek masasını gösterip Lord Tinsdale'den

uzaklaştı. Ivy'ye göre bu, oldukça anlamlı bir rotaydı çünkü bu şekilde doğruca Counterton'ın yoluna çıkacaktı.

"Counterton'ı epey sevdim," dedi Grant.

"Biliyorsun ki o gerçek Counterton değil."

"Yine de onu sıkıcı Tinsdale'a yeğlerim," dedi Grant. "Counterton tam bir erkek ölçülerinde. Ceketi dolsun diye vatka kullanmasına gerek yok Muhtemelen anne tarafında İskoçluk vardır. Bunu biraz araştırmalısın."

"Neden böyle bir şey yapayım ki? Bir sohbet esnasında ağzımdan kaçırabileceğim bir şey bilmek istemiyorum," diye çıkıştı Ivy. "Bu her şeyi mahveder."

Grant yanlarından geçen bir uşağın tepsisinden bir bardak şarap aldı. "Düşünüyorum da eğer onda İskoçluk varsa babam onu daha kolay kabul ederdi."

Ivy tamamen afallamış bir halde kardeşine baktı. "Onun İskoçluğunu babama neden anlatayım ki?"

"Şey, Counterton senden oldukça etkilenmiş gibi." Grant güldü. "Ivy bu odadaki herkes bunu görebiliyor."

Ivy bir kahkaha patlattı. "İnan bana Grant, kesinlikle bildiğim bir şey varsa o da bu noktada yanılıyor olduğun. O sadece oldukça yetenekli bir aktör. Seni temin ederim, bu aşk acısı çeken görüntü sadece planımızın bir parçası."

Genç kadın, Dominic'in Bayan Feeney'yle görüşmesini izlemeden duramıyordu. Adamın sırtı Ivy'ye dönüktü o nedenle yüzünü göremiyordu ama Bayan Feeney'nin yüzündeki ifadeye bakılacak olursa Dominic, onu büyüleme konusunda gerçekten harika bir iş çıkarıyordu.

"Harika," diye mırıldandı Ivy kendi kendine.

"Yine de," dedi Grant, en soğukkanlı tavrıyla, "korkarım babam bir aktörle evlenmeni *düzelme* olarak görmeyecek."

"Dominic'le evlenmek mi?" Ivy hızla başını çevirdi, şaşırmıştı. "Tanrım, kim böyle bir şeyden bahsetti ki?"

Grant'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Hiç kimsenin bir şey söylemesine gerek yok ki. İzlendiğinizi fark etmediğiniz zamanlarda birbirinize nasıl baktığınızı görmek yeter."

Genç kadının şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Duyduklarına inanamıyordu. Kardeşine baktı. Aklını mı kaçırmıştı? "Ben, Tinsdale'la evlenmek istiyorum," dedi açıkça. "Sözde Dominic Sheridan'la bağlantı kurmamın tek sebebi de bu."

"Belki de böyle başlar," Grant, Ivy'nin boş bardağını şarap dolu olanla değiştirdi ardından konuşmaya devam etti. "Fakat kesinlikle bildiğim şu ki birbirinize âşık oluyorsunuz. Hisleriniz bariz."

Ivy, "Sen delisin, hem de babam kadar," dedi sessizce. Arkasını dönüp salona bakınmaya başladı. Artık Grant'in bu saçma –ve tamamen yanlış– yorumlarını duymak istemiyordu.

Çünkü yanılıyordu. Hem de çok yanılıyordu.

Ivy arkasından birinin seslendiğini duyduğunda büyük salonu yarılamıştı.

"*Leydi Ivy*," dedi adam tekrar ama bu kez daha yüksek sesle.

Sesi tanıdığı anda boynundaki tüyler diken diken oldu. Ah Tanrım. Henüz hazır değildi. Adamın geldiğini görmemişti bile.

Genç kadın adımlarını yavaşlatıp durdu ardından derin bir nefes alıp yüzüne güzel bir gülümseme yerleştirdi. Arkasına döndü. "Tinsdale?" Adama baktı.

Bayan Feeney yanında yok. Bu da en azından şimdilik gayet güzel.

"Ivy." Ses tonu, Grant onu Dominic ile tanıştırırken olduğu gibi soğuk değil oldukça iyiydi.

Hımm. Planım bu kadar çabuk mu işe yaradı? Pek olası değil ama yine de...

Ivy, "Bayan Feeney'yi mi kaybettiniz?" deyip güldü, üzgün değil de biraz neşeli görünmeyi umarak. "Ne yazık ki Lord Counterton'la tanıştığınızdan beri onu görmedim." Tekrar salona bakındı. "Belki biraz hava almak için dışarı çıkmıştır. Bu gece hava epey sıcak. Sizce de öyle değil mi, Lord Tinsdale?"

En keyifsiz tavrıyla ona bakarak, "Ivy," dedi yine Lord.

"Lord Tinsdale, ne oldu?" Ellerini nazikçe adamın ceketinin koluna uzattı. "Bir sorun mu var? Son bir dakika içinde adımı dört kez söylemek dışında bir kelime etmediniz?"

Adam bir sorun olup olmadığını düşünüyormuş gibi durdu ardından hayır anlamında başını salladı. "Hayır, bir şey yok. Ben sadece... özür dilemek istedim. Bunu söylemek için geldim. Ve söyledim."

"Özür dilemek için mi?" Evet, onu küflenmiş bir ekmek parçası gibi bir köşeye attığı için bir özür borçluydu. Sadece özür dilemek isteğini söyleyerek gitmesine müsaade etmeyecekti. Gerçekten o kelimeleri söylemek zorundaydı. *Özür dilerim. Tam bir aptalım. Beni bağışlamanı istiyorum. Benimle evlenmeni istiyorum.* Bunları demek zorundaydı.

"Evet, sevgili Ivy. Bu gürültünün içinde bile beni duyduğunu biliyorum."

Genç kadın çok ciddi bir ifadeyle Tinsdale'a baktı. "Elbiseme bir şey mi döktünüz?"

"Hayır."

"Hayır mı? Şey, gaz çıkarttıysanız özür dilemeniz gerekmezdi. Salon oldukça kalabalık, hiç kimse sizden geldiğini anlamazdı."

"Hayır, öyle bir şey yapmadım. Ivy, lütfen. Şu oyunu bırak."

Tepkisinin biraz ağır olduğunu kabul etmek durumundaydı. Fakat bütün sosyetenin önünde onu küçük düşürdükten sonra Tinsdale bunu kesinlikle hak ediyordu. "Tamam o halde, benden ne için özür dileyeceksiniz, Lordum?" Genç kadın, sanki gerçekten neden özür dilemesi gerektiğini bilmiyormuş gibi masum bir tavırla gözlerini kırpıştırdı. "Söyleyin bana."

Adamın kelimelerini seçmesi epey bir vaktini aldı. Oldukça hızlı ve anlaşılmaz konuşuyordu. "Ivy, ben... senin yerine Bayan Feeney'yi seçmiş gibi göründüğüm için lütfen beni affet."

"Ah, böyle göründüğü için özür diliyorsunuz, öyle mi? Yani gerçekte onun için benimle ilişkinizi kesmediniz."

"Hayır, yani, evet, kestim. Kahretsin, Ivy. Benim için hiç kolaylaştırmıyorsun." Ağzı bu konuşmadan dolayı ağrımış gibi çenesini ovuşturdu.

"Senin için bunu kolaylaştırmam mı gerekiyor? Bayan Feeney için beni bir kenara attığın zaman senin bu kadar düşünceli davrandığına inanmıyorum."

Genç kadın elini kaldırdı. "Suçumu kabul ediyorum. Sana saygısızlık ettim ama kasten yapmadım. Kalbimi çaldı. Çaresizdim." Tinsdale elini sarı saçlarının arasından geçirdi ardından Ivy'nin gözlerinin içine baktı. Ivy bakışlarındaki samimiyeti görebiliyordu. "Seni incittiğim için özür dilerim, Ivy. Bunu yapmayı hiç istemezdim."

Sanki birisi kalbini sıkıyormuş gibiydi. Ivy gözlerinden her an yaş akmasından korkuyordu. Utanç verici bir duruma düşüp hassasiyetini göstermeden önce gitmek zorundaydı.

"Ah, Lord Tinsdale, üzülmeyin. Beni hiç incitmediniz," dedi yüzüne bir kez daha sahte bir gülümseme takarak. "Aslında size teşekkür borçluyum. Eğer Bayan Feeney'nin böyle tutkuyla peşinde koşmasaydınız birlikteliğimiz konusunda bir şansımız olduğuna inanırdım ve Lord Counterton'ın sevgisini öğrenemezdim."

"Peki, benim için üzülmüyor musun?" dedi Tinsdale, genç kadının acı bir ilaç gibi verdiği gerçeği zorla yutkunarak.

"Ah, hayır. Zerre kadar üzülmüyorum." Gözyaşlarını içinde tutmaya çalıştı. "Aslında, sevgili arkadaşım, sana teşekkür etmek isterim."

"*Ivy*, bunu yapman gerekmiyor." Dokunmak için uzandı ama Ivy hemen geri çekildi. Maskesi düşüyordu. Parçalara ayrılacağının farkındaydı.

"Hayır, yanılıyorsun. Sana gerçekten teşekkür etmeliyim Tinsdale. Anlamıyor musun? Bayan Feeney için beni bir kenara atmasaydın Lord Counterton'la gerçekten birbirimiz için yaratıldığımızı asla fark etmezdim. Ve şu an birlikteyiz. Birbirimiz için yaratıldığımızı herkes anladı, sen de anlamalısın."

Elbette ki bu doğru değildi, yapmacık görüntülerine rağmen yine de böyle bir fikir için Grant'e teşekkür borçluydu.

"Fakat Ivy, ikimiz..." Tinsdale konuşmaya başladıysa da açıklamasını kendine saklayıp dudaklarını sıkıca kapadı.

Genç kadın onu bir kenara atma konusunda adamın ikinci bir düşüncesi olup olmadığını bilmiyordu ama şu an bunu öğrenmek için beklemeye zamanı olmadığının farkındaydı.

Elini kaldırıp büyük salonun uzak bir köşesindeki tanıdıklarına el salladı. "Şimdi gitmem gerek. İyi akşamlar, sevgili Tinsdale."

Biraz titriyordu. Kalbi de öyle yüksek sesle çarpıyordu ki yanından geçerken Tinsdale'ın sesi duyduğundan emindi. Ivy kalabalığın içine karışırken gözünün ucuyla adamın arkasını dönüp başını önüne eğdiğini gördü.

Türk Salonu'na ulaşıncaya kadar kalabalığın arasından hızla geçti. Salonda kimse yoktu o yüzden en yakındaki sedire çöküverdi. Yanan ciğerlerini rahatlatmak için derin bir nefes aldı.

Gerçekten onu, Lord Counterton'ı kıskanmasını sağlamış ve ona terk edilince incinecek kadar ona değer verdiğini anlatabilmiş miydi? Yoksa her şeyi berbat mı etmişti?

Hıçkırarak ağlamasını engellemek için elleriyle yüzünü kapadı. Keşke bunu bilebilseydi.

"Onu buraya girerken gördüğümü sana söylemiştim!"

"Ah, burada Letitia. Gözünden bir şey kaçmıyor."

Ivy ellerini yüzünden çektiğinde aynı soluk mor renkli elbise giymiş yaşlıca iki kadın gördü.

"Ne şans, Viola," dedi şişman yaşlı kadın. "Herkesten önce tüm detayları öğreneceğiz."

"İyi akşamlar, Leydi Ivy," dedi zayıf yaşlı kadın. "Geçen ay Haver-Smythes dinletisinde karşılaştığımızı hatırlar mısın bilmem ama biz seni kesinlikle hatırlıyoruz."

Ivy dikkatle bakınca kadınların Londra sosyetesinin en kötü üne sahip dedikoducuları, Leydi Letitia ve Leydi Viola olduğunu gördü.

Genç kadın hemen ayağa kalkıp oradan elinden geldiğince çabuk çıkabilmek için kadınlara reverans yaptı. İki yaşlı kadın görevleri olduğu üzere askeri taktikleri, oldukça zeki bir biçimde koca avlama taktiklerine dönüştürmeleriyle tanınırdı.

Ivy'nin Tinsdale'ın sevgisini geri kazanmak stratejisine, sırf eğlensinler diye onları karıştırmaya hiç niyeti yoktu.

"İyi akşamlar, Leydim," dedi Ivy, bir yandan da Türk Salonu'ndan çıkabilmek için uygun bir mazeret bulmaya çalışıyordu. "İkinizi de kesinlikle hatırlıyorum. Baloda eğleniyor musunuz?"

Leydi Letitia bu söz karşısında gülünce gerdanı sallandı. "Lord Counterton ile dans ederken yüzündeki gülümsemeye bakılacak olursa senin kadar eğlenmiyoruz, tatlım."

Ah, Tanrım. Yanakları kızarmaya başlamıştı.

"Ne kadar şanslısın ki Londra'nın en uygun bekârına bu kadar çabuk kancayı takmayı başardın," dedi Leydi Viola.

Genç kadının bir tepki vermesini beklercesine ikisi de onu izliyordu. Sinirlerini bozuyorlardı.

"Ba- babalarımız okuldan arkadaştı," dedi Ivy kekeleyerek. "Sosyeteyle tanışma talebini ailemizden istediği için şanslıyım sanırım."

Leydi Letitia, "Gerçekten de çok şanslısın," dediyse de yüz ifadesi aslında bunun zerre kadar umurunda olmadığını söylüyordu. Bilmek istediği başka şeyler vardı.

Ve sonra geldi.

"Sana bakış şekli sanki âşık gibi," dedi Leydi Viola.

"Bunu gördüğüm için çok mutluyum. Bu da ondan önce şehre ulaşan dedikoduların sadece saçmalık olduğunu kanıtlıyor." Leydi Letitia bir yanıt bekleyerek başını öne doğru uzattı.

"Ne-ne dedikodular olabilir ki?" Ivy, kardeşi Leydi Letitia kadar kurnaz görünmeyen zayıf kadına baktı.

Leydi Viola, "Özellikle adamı kendi gözümle gördüğüme göre," dedi usulca. "Eminim ki önemli bir şey değildir."

Genç kadın tereddütle Leydi Letitia'ya baktı, her an cevabı söyleyecekmiş gibi görünüyordu. "Lütfen, ne duydunuz?"

"Olası bir tehlikeden haberdar değilseniz, hem kendinizin hem de ailenizin saygınlığını tehlikeye atabileceğiniz için söyleyeceğim bunu." Leydi Letitia biraz daha yaklaşıp elini Ivy'nin omuzuna koydu. "Yeni Lord Counterton'ın tam bir çapkın olduğunu, kadınları kolayca etkileyebildiğini ama sevgilerine hiçbir zaman karşılık vermediğini duyduk. Bunun yerine canı istediğinde onları bir kenara atıyormuş."

Ivy'nin içinde birden gülme isteği belirdi. "Sizi temin ederim, söylentilerin bir aslı yok. Lord Counterton çok nazik ve düşünceli bir beyefendi. Fakat kabul etmeliyim ki gerçekten çok çekici."

İki yaşlı kadın söylediklerini onaylarcasına başlarını salladı.

"Ah, bunun farkındayız," dedi Leydi Viola hevesle. "Çünkü onunla daha biraz önce tanıştık. Gerçekten çok sevimli, çok yakışıklı biri. Ve benimle konuşurken..." Rüyadaymış gibi bir iç çekti. "Keşke... birkaç yaş daha genç olsaydım..."

Leydi Letitia, şaşkınlıktan gözlerini kocaman açıp hemen araya girdi. "O senin torunun yaşında."

"Ah, Letitia, ne kadar da kötüsün!" Leydi Viola dirseğiyle kardeşine vurdu.

Leydi Letitia güldü. "Evet, gerçekten çekici biri olduğu konusunda aynı fikirdeyiz, Viola." Ardından bir süre hiçbir şey söylemedi ve açık mavi gözleriyle Ivy'yi süzdü. "Fakat dikkatli

ol, tatlım. Böyle bir beyefendiye birinin kalbini kaptırması çok kolay ve tabii kalbinin kırılması da."

O esnada Ivy, Dominic'in Türk Salonu'na girdiğini gördü.

Featherton kız kardeşler, Dominic'in geldiğini fark etmemiş gibiydi çünkü Leydi Viola son bir tavsiye daha vermekte sakınca görmemişti. "Tabii onun kalbini kazandıysan, başka. Bir çapkının kalbi gerçekten büyük bir ödüldür. Bunu hiç unutma, tatlım."

Bu sözleriyle mor kıyafetli iki kız kardeş Ivy'ye gülümsedi ardından arkalarını dönüp Dominic'i başlarıyla selamladı. Sanki genç adamın bir süredir orada olduğunu biliyorlarmış gibi, "İyi akşamlar, Leydi Ivy, Lord Counterton," dediler oldukça doğal bir biçimde. Daha sonra Türk Salonu'ndan çıkıp büyük salona yöneldiler.

Ivy kendini sedire atıp Dominic'e baktı.

"Bu da neydi?" diye sordu genç adam ve Ivy'nin yüzüne bakabilmek için önünde diz çöktü.

"Açıkçası, hiç bilmiyorum." Gerçekten de bilmiyordu. Onu Lord Counterton hakkında uyardılar mı yoksa tebrik mi ettiler anlayamamıştı.

Zaten bir önemi yoktu. Gerçek Lord Counterton'ın hataları, endişelenmesini gerektirmiyordu. Sonuç olarak, Featherton'ların ve aslında bu akşam tanıştıkları herkesin aktörün gerçek Lord Counterton olduğuna inandıkları belli oldu.

Aslında önemli olan, markisinin Bayan Feeney'nin dikkatini çekme konusunda başarılı olup olmadığıydı. "Dominic, *Bayan Feeney*'le görüşmen..."

Bayan Feeney ve Lord Tinsdale'ın ağızları bir karış açık halde kapının önünde durduklarını gördüğü an gözleri neredeyse

yuvasından çıkacaktı. "Tinsdale!" Hemen yerinden fırladı, az kalsın Dominic'in üzerine düşüyordu.

Dominic de ayağa kalkıp genç kadının yanında durdu.

Aman Tanrım. Tam önünde Dominic'in diz çökmesiyle... kesin bu...

Tinsdale, Bayan Feeney'yi odaya çekiştirdi. Kaşlarını çatmış ve endişeyle Dominic'in eline bakıyordu. "Sanırım, yani umarım özel bir anı bozmuyoruzdur."

Ivy başını sallıyordu ama Tinsdale'a cevap veren Dominic oldu. "Aslında evet, biraz bozdunuz sayılır." Ivy'ye dönüp eldivenin üzerini okşayarak elini kaldırdı. "Fakat bekleyebilir, en azından *şimdilik*."

Genç kadın Tinsdale ve Bayan Feeney'yi gördüğünden bu yana gözlerini hiç kırpmadığını fark etti ve artık gözleri yanıyordu.

Ne yapıyorsun böyle, Dominic? Planımızda böyle bir şey yoktu!

9. Bölüm

Aynı anda hem kıskanıp hem de mutlu olamazsınız.

Frank Tyger

Sinclair Malikânesi

Grosvenor Meydanı No: 1, Londra

The Morning Post

Kısa süre önce saraya giren vals dansı, saygınlık kazandı. Daha cuma akşamı, vals Argle Salonları'ndaki bir programa dâhil edildi ve Lord C. Ve Leydi I. S gibi sosyetenin saygın üyeleri tarafından coşkuyla sergilendi. Çiftin dansını izleyenlerce bu dansın evliliğe hazırlıktan başka bir şey olmadığı söyleniyor.

Ivy gazeteyi büküp doğruca şömineye fırlattı. Kardeşlerinin bu köşe yazısını okuyup Lord Counterton'ınla gerçekten birlikte olmaları konusunda onu ikna etmeye çalışmalarını istemiyordu.

The Morning Post'un köşe yazarı baştan aşağı yanılıyor olsa da genç kadın, yazılan şeylerden oldukça memnundu. Tinsdale bu köşe yazısını sabah kesinlikle okuyacaktı ve dün gece Dominic'le onu yalnız gördükten sonra muhtemelen kıskançlığı artacaktı.

Büyük pencerelerin önünden her geçtiğinde Grosvenor Meydanı'na bakarak salonda bir o tarafa bir bu tarafa yürüdü. Kendini böylesine yenilmiş hissettiği için gerçekten aptal olduğunu düşünüyordu.

Kendi hayatım üzerinde bir hâkimiyetim var. Planım başarılı olacak. Kesinlikle olacak!

Aslında plan çoktan işe yaramaya başlamıştı. İstediği şekilde olmayabilir ama işe yarıyordu işte. Dominic, Hyde Park'ta güzel bir öğleden sonra geçirmek için o gün için kiraladığı göz kamaştıran faytonla Ivy'yi almaya her an gelebilirdi.

Fakat genç kadının sinirlerini yıpratan Dominic'le zaman geçirecek olması değildi. Asıl nedeni, Bayan Feeney ve Lord Tinsdale ile Serpentine Gölü kenarında ağaçların altında bir pikniğe katılacak olmalarıydı.

Ve tabii Bayan Feeney'nin daveti üzerine.

Ivy'nin bu teklifi reddetmesine imkân yoktu ama yapabilmeyi isterdi. Londra'daki en güzel, ne yazık ki onunla kıyaslanan ve en çok istenen kadının yanında bir örtü üzerine oturmayı istemiyordu.

Şu ana kadar Ivy, ne zaman karşılaşsalar farklılıkları çok anlaşılmasın diye Bayan Feeney'yle aralarına bilinçli olarak en az bir kişiyi koymuştu. Ancak gezinti süresince bu taktiğin etkili olacağından emin değildi.

Tabii... Dominic'in Bayan Feeney'ye kur yapması iyice göze batar hale gelir de Tinsdale nazik, siyah saçlı güzel ile

kızıl saçlı Amazon arasında gidip gelmek yerine gözünü Lord Counterton'dan ayırmazsa işler değişirdi

Dışarıdaki toynak seslerinden Dominic'in geldiği anlaşılıyordu. "Bayan Wimpole, piknik sepeti hazır mı?"

"Geliyor, Leydi Ivy," koridorun diğer ucundan bir kadın sesi duyuldu. Bayan Wimpole büyük, demir bir su ısıtıcısı gibi iki elinde taşıdığı sepetin belirli ağırlığıyla elinden geldiğince hızlı bir şekilde kapıya koşturdu. "Genç Nellie'den biraz sera portakalı almak için dışarı çıkmıştım. Ne müthiş, değil mi?"

"Ah, çok güzel. Teşekkür ederim, Bayan Wimpole ama hiç zahmete girmenize gerek yoktu. *Gerçekten* zahmet etmemeliydiniz."

"Sorun değil, Leydim," dedi Bayan Wimpole.

Ancak bir sorun vardı. Bayan Feeney'nin bir defasında oldukça kaba bir tavırla belirttiği gibi Ivy'nin saçlarının portakal kabuğu renginde olduğundan şüphe yoktu. Tüm yapması gereken, birini tutup saçlarıyla karşılaştırmaktı.

Bay Poplin gibi Bayan Wimpole'un ücreti de Grosvenor Meydanı'ndaki evlerinin kirasına dâhildi. Kadın eğilip hasır sepeti açtı ve içindekileri gösterdi. "Dilimlenmiş et, ekmek, peynir ve kız kardeşimin bahçesinden bezelye..."

"Kulağa harika geliyor... şey... *yeni* bir şey, belki yeni bir deneme var mı?" diye sordu Ivy şüpheli ya da normalden çok daha yeşil gibi görünen bir şeyler için sepete bakarak.

Bayan Wimpole, ayağa kalkıp ellerini geniş kalçasının üzerine koydu. "Beni çok iyi tanıyorsunuz, Leydi Ivy. Ne olabilir, tahmin edebilir misiniz? Devam edin, Leydi Ivy. Bir tahminde bulunun." Dilini içine çekip Ivy'nin cevabını beklerken ileri geri oynattı.

Ivy, sepetin içindekileri biraz sallayarak terliğiyle sepeti kenarından hafifçe iteledi.

"Turta?"

"Ah, gördünüz, değil mi?" Bayan Wimpole güldü. "Annemin tarifi. Elmalı ama özel jöleli."

Ivy gerildi. "Özel jöle mi?" İçinde ne malzeme olduğunu hayal bile edemezdi. Berbat bir şeyler olmalıydı, bundan emindi. Bayan Wimpole'un aile yadigârı tarifleri, en azından Sinclair kardeşler tarafından, tariflerin en iğrençleri olarak görülürdü. Gerçi yaşlı kadın elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Kadının yemek yapma yeteneği yoktu ve babalarının verdiği çok az parayla Sinclair'ler uygun bir aşçıyı işe alamıyordu.

Ağabeyleri Sterling bahislerle ve dövüşlerle küçük bir servet kazanmasaydı Ivy, Tinsdale'ı geri kazanmak için planına yeterli parayı asla bulamazdı. Ama bu para da babası Londra'ya döneceği zamanlarda bitecekti. O yüzden Dominic, Bayan Feeney'yi Tinsdale'dan bir an önce çalmak zorundaydı.

Bayan Wimpole, "Balık jölesi," deyiverdi sonunda, artık malzemelerin neler olduğuyla ilgili sırrını saklayamıyordu. "Hiç tahmin edemezdin. Turtaya balık tadı vermeden tuzlu bir lezzet katar."

Ah, Yüce Tanrım.

O esnada kapı sesi duyuldu. Dominic gelmişti. Birden içi ürperdi.

Ivy sepetin kapağını kapayıp tokasını taktı. Usulca iç çekti. Şu an tartları sepetten çıkarmanın imkânı yoktu. Hyde Park'ta kimse görmeden çıkarması gerekecekti... yoksa herkesin zehirlenmesini göze almalıydı.

Bay Poplin genç kadının yanından hızla geçip kapıyı açtı.

"Çok güzel bir gün." Bakışlarını Poplin'den Ivy'ye çevirirken hafifçe güldü. "Ama sizin kadar güzel değil, Leydi Ivy."

Aman Tanrım. Asla rolünden çıkmıyordu. Eğer Ivy arkadaşı Felix ile tanışmış olmasaydı kiraladığı oyuncunun tam bir çapkın olduğuna yemin edebilirdi ve bunu hiç hesaba katmamıştı. "İyi günler, Lord Counterton." En uygun tavırla reverans yaptı.

Başından beri planının çılgınlık olduğunu düşünen Poplin'in kapının arkasından kederli bir sesle iç çekişini duydu.

"Poplin? Lütfen, sepeti faytona götürmeme yardım eder misin?"

"Hayır, Leydim." Adam kapının arkasından bir adım çekilme zahmetine bile girmedi.

"Efendim?" dedi Ivy, sesini biraz yükselterek. "*Lütfen*, Poplin."

"O saygısızlık falan etmiyor, Leydi Ivy," diyerek Bayan Wimpole araya girdi. "Poplin onu kaldıramaz. Sepeti mutfağa kadar taşımamda bana yardım etmeye çalıştı. Ama gerçekten çok ağır. Ben yapabilirim." Sepetin kulpunu tutmak için eğildi.

O esnada Dominic, Ivy'nin yanında hızla geçip Bayan Wimpole'un kırmızı ellerinden sepeti alıp kolayca kaldırdı. "Bana bırakın, Leydim."

Bayan Wimpole'un yüzü kızardı. "Ah, Tanrım." Neşeli bir tavırla Lorda reverans yaptı. "Teşekkürler, lordum." Ivy'ye doğru eğilip kulağına fısıldayarak, "Hem yakışıklı hem de güçlü. Böyle bir adam yanlış yapamaz, değil mi?" Neşe içinde dirseğiyle Ivy'ye dokundu.

İlginç. Göz açıp kapayıncaya kadar Bayan Wimpole'u büyülemişti. Bu adamın etkileyemeyeceği birileri var mıydı?

Ivy dışında, tabii.

Genç kadın kesinlikle Tinsdale'a âşıktı.

Ayrıca şu an görüşmelerinin de rol dışında bir şey olmadığını biliyordu.

"Çıkalım mı artık?" diye sorup hiç cevap beklemeden ön kapıya doğru yürümeye başladı.

"Elbette, Leydim." Ses tonunda pek iyi sayılmayacak bir şey vardı. Hoşnutsuzluktu bu. Ivy birden kaba davranışından pişman oldu.

Genç kadın durup öyle çabuk arkasını döndü ki fark ettiğinden de yakın olan Dominic, üzerine doğru yürüdü. Geriye doğru sendeledi ve eğer Dominic, boştaki koluyla hemencecik belinden tutup kendine doğru çekmeseydi Ivy düşebilirdi.

"Affedersiniz, Dominic. Kabalık etmek istememiştim." Adamın mavi gözlerine baktı. "B-ben kabul etmeliyim ki günümüzü Bayan Feeney ve Lord Tinsdale ile geçireceğimizi düşününce bile geriliyorum. Planımız... bugünkü hareketlerimize bağlı. Bir oyuncu olarak siz de sinirin nasıl yatıştırılacağını çok iyi bilirsiniz ama ben bilmediğimi kabul ediyorum. Bunların hepsi benim için oldukça yeni."

Dominic gülümsedi. "Çok zor değil aslında. Bunu bir oyun olarak görmeyin. Sadece parktaki günün... ve arkadaşlığımın tadını çıkarın." Ivy'ye göz kırptı ve ardından elini kadının sırtından çekti. "Zorla vereceğiniz bir tepki ya da uyduracağınız bir duygu, herkese sahte görünecektir."

"Tamam o halde, oyunculuğu profesyonellere bırakıyorum." Ivy elbisesini düzeltip güneşe baktı.

"Sadece günün tadını çıkar, tatlım." Genç kadının yanından geçti ve ağır sepeti faytona kaldırıp koltuğun arkasına itti.

Ivy kaldırıma doğru yürüyüp faytonun yüksek koltuğuna oturmasına yardım etmesi için elini uzattı. Ama Nick bunun yerine büyük elleriyle Ivy'nin belinden tutup onu koltuğa bıraktı.

Ivy oturur oturmaz yelpazesini aradı. Tanrım, hava sıcaklığını yanlış tahmin etmiş olmalıydı çünkü birden sıcak basmıştı.

Yüksek oturaklı fayton, Felix'e göre oldukça revaçta olmasına rağmen muhtemelen taşrada büyümüş Dominic gibi biri için pek akıllıca bir seçim sayılmazdı.

Böyle hızlı ve tehlikeli bir faytonun kullanılması, özellikle de güçlü iki atla birleştirildiğinde, biraz fazla beceri gerekiyordu.

"Korkarım, geç kalacağız." Genç kadının sözleri suçlayıcıydı. "Umarım Tinsdale ve Bayan Feeney gelmeyeceğimizi düşünmez."

Dominic yüzünü ekşitti. "Üzülerek söylüyorum ki Berkeley Meydanı'ndan evinize gelmek sandığımdan daha uzun sürdü."

"Ne zaman çıktınız?" Ivy işin peşini bırakmayacaktı.

"Öğlen." Fayton meydandan çıkıp Park Yolu'na doğru ilerlerken Dominic, dizginleri sıkıca tutup atların hızlanmaması için dua etti.

Ivy adamın koluna vurdu. "*Öğlen mi*? Ben bu mesafeyi daha hızlı yürürdüm!"

"Tamam öyleyse." Genç adam dizginleri geriye doğru çekince atlar hemen durdu. Dizginleri gergin tutarak Ivy'ye uzattı. "Buyurun. Sürebilirsiniz."

Genç kadının dudaklarının arasından öksürüğe benzer bir ses çıktı ama Nick, aslında bunun alaycı bir gülümseme olduğunu biliyordu.

Ivy gülmemek için kendini tutuyordu. "Sizin gibi mükemmel bir centilmen faytonu idare edemiyor mu?"

Nick dişlerini sıktı. "Bunu göndermeden önce böyle bir araç kullanıp kullanmadığımı sorabilirdiniz. Bunun size epey bir paraya mal olduğunu biliyorum. Hepimiz iyi bir sürücü olmanın kayda değer kabul edildiği ailelerden gelme ayrıcalığına sahip değiliz."

"Dikkat edin, nezaketiniz parıltısını kaybediyor." Ivy parmaklarını dizginlere geçirdi. "Ayrıca yetiştirilmem konusunda farkında olmadığınız ve kesinlikle kıskanmayacağınız bazı şeyler var."

"Bundan hiç şüphem yok, Ivy. Geçmişinizdeki bir şeyler, onaylanma ihtiyacınızı mutluluğunuzun önüne geçirmiş." Dominic kelimeler daha dudaklarından döküldüğü an söylediğine pişman olmuştu.

Genç kadının sırtı dikleşti, hiç kımıldamadan oturdu.

"Ivy, çok üzgünüm. Böyle bir şey söylememeliydim."

"Ama nedense söylediniz." Ivy öfkeyle başını çevirip doğruca yüzüne baktı. "Ayrıca çok haklısınız. Bu da söylediklerinizin canımı daha çok yakmasına neden oluyor." Homurdanarak dizginleri kaldırınca atlar hemen ileri atıldı. Genç kadın sadece önlerindeki yola odaklandı.

"Ivy, özür dilerim." Ivy atları hızlı sürdüğü için adam koltuğun kenarından sıkıca tutunuyordu ve Lane Park'a döndüklerinde bile yavaşlamadı. Hyde Park'ın kapısından geçinceye kadar tek kelime etmedi.

Ivy ve Nick, Bayan Feeney ile Tinsdale'ı bulmak için Serpentine kıyısına bakınırken atlar yumuşak, kumsu toprak parçalarını havada uçuşturarak Rotten Row'da ilerledi.

Açıkçası başka bir çiftle buluşup buluşmayacakları Nick'in zerre kadar umurunda değildi. Sadece balıkların su sıçratmalarına, çiçeklere ve ağaçlara bakıyordu.

Elbette Ivy bunun farkında bile değildi, o sadece Bayan Feeney ve Tinsdale'ı gözetleyebileceği bir yer bulma çabası içindeydi.

Bugünkü buluşmaları genç kadının istediği kadar güzel olmasa da ateşli bakışmalarından ve dün akşam ve bugün Nick'in göründüğü kadar mükemmel olmadığını öğrenmekten bir hayli keyif almıştı.

Bir şekilde sesli olarak söylediğinde saçma gibi görünse de yanında yakışıklı bir aktörün olması, onu sakinleştiriyordu.

Küçük bir ölçüde de olsa böyle canlı bir şekilde parıldama ihtiyacını ortadan kaldırıyordu. Ivy dizginleri sıkıp atları yavaşlattı. "Ne dersiniz, Dominic?" dedi, en sonunda yüzüne bakarak. "Şurada, suyun kenarında durup bir meşe ağacının gölgesine yerleşelim mi?"

"Artık benimle ilgili bir rahatsızlık yaşamadığınıza sevindim." Genç kadına baktı, sonunda Nick'in o güzel yüzünde bir rahatlama belirtisi vardı. Ivy'nin cevap vermesini bekledi.

"Hiç yaşamadım ki. Gözleminiz doğruydu." Ivy iç çekip dizginleri sol eline aldı ve sağ tarafını işaret etti. "Evet, dediğiniz doğru ancak sizi temin ederim, sadece ihtiyaçtan. Eğer babamın onayını tekrar kazanamazsam hem âciz bir şekilde ortada hem de ailesiz kalacağım." Konuşurken sesi titriyordu.

Gözleri yanmaya başladı. "Pikniğimizi burada yapalım mı, ne dersiniz?"

"Ivy, fayton sürme konusunda yetersiz becerimden dolayı zaten yeterince geciktik." Nick başını yere eğdi ama genç

kadın, dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını görebiliyordu. "Bizi bekliyorlardır."

"Onları aradık ama göremedik. Belki de gelmekten vazgeçmişlerdir." Dizginleri iki eliyle tutup atları durdurdu. "Ayrıca Serpentine'dense burada bizi bulmaları çok daha kolay olacaktır, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

"Sanırım haklısınız. Burada kalalım." Nick koltuktan indi. Uzanıp dizginleri Ivy'den aldı sonra bir metre ötedeki bir direğe atları bağladı.

Ivy sepeti iki eliyle kaldırıp Nick'e uzattı. Genç adam sepeti yere bırakıp genç kadının elini tuttu ve basamaklardan inmesine yardım etti.

Gökyüzü masmaviydi ve serin çimenlerin arasından yürürken güneş sırtlarını ısıtıyordu. Su kenarında büyük bir meşe ağacının yapraklarının gölgesine yerleştiler.

Ivy, Lachlan'ın yatağından ödünç aldığı örtüyü ağacın dibine serdi. Örtü düzgün durunca Nick'e sepeti yakına koymasını işaret etti. Ardından kendisi de oturup sırtını ağacın gövdesine yaslaması için onu da yanına davet etti.

Rahatlık için.

Onun yakınında olması için değil.

Ayrıca Rotten Row'dan Serpentine'e doğru yürüyen çiftlerden gizlenme gibi bir amaçları kesinlikle yoktu.

Ama istemeden gizlenmiş olmalarına rağmen böyle gayet iyiydi.

Planına rağmen Bayan Feeney'siz bir gün gerçekten harika olacaktı.

Ivy eldivenlerini çıkarıp piknik sepetinin üzerine fırlattı. Cildi, güzel bir porselen gibi beyaz ve pürüzsüzdü. Çılgınca kaşıdığı kolundaki iki küçük, pembemsi şişlik hariç. "Taşraya geleli sadece iki dakika oldu ve çoktan ısırıldım bile. Şuraya bakın, görüyor musunuz?" dirseğini Nick'e doğru büktü.

"Burası pek taşra sayılmaz, Ivy. Londra'nın tam ortasındayız." El bileğinden tutup ısırığa daha yakından bakabilmesi için kendine doğru çekti. "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"Ne?" her geçen saniyede Ivy'nin gözleri daha çok büyüyordu. "Sorun nedir? Beni neyin ısırdığını biliyor musun? Bir... örümcek miydi?"

"Muhtemelen. Ama iki ayrı ısırık mı yoksa iki dişli bir örümceğin ısırığını ayrımı tam olarak söyleyemeyeceğim." Gözlerini kısarak baktı. "Gözlerim oldukça ihtiyarladı, biliyorsunuz."

"Dişler mi?" Ivy sekiz bacaklı bir böcek var mı diye hemen eteğine ve örtüye baktı. Hiçbir şey göremeyince ayak bileklerindeki, boynundaki hayali böcekleri kaşımaya başladı.

Sonunda ayağa kalkıp telaşla eteğini çırpmaya, kıyafetinin kollarını silkelemeye girişti. Örtüyü hızla çekip onu da havada öfkeyle salladı.

"Ivy," dedi Nick. "Sinek ısırığından başka bir şey değil. İnan bana."

Fakat bu sözü bile, Ivy'nin kıyafetini temizlemesini, kendi kendine mırıldanmasını engellemedi. Daha sonra Nick, Lord Tinsdale ile Bayan Feeney'nin direğe bağladıkları kiralık faytonun hemen yanında durduğunu gördü.

"Ivy, dur." Kadını ağacın gövdesine dayadı ve göğsünden destek alarak onu orada tutmaya çalıştı. "Ivy, *lütfen*." Sakin

bir sesle fısıldarken dudakları, kadının dudaklarının hemen üzerinde durdu.

Tam o sırada Ivy sustu ve sadece adama baktı. Fakat göğsü heyecanla bir yukarı çıkıyor bir aşağı iniyordu.

"Evet, Dominic?" Ses tonu da en az cildi kadar yumuşacıktı. Bir sorudan daha ziyade aslında davet gibiydi.

Nick de çok heyecanlandığını hissetti. Ayak seslerini duydu.

Kahretsin. Çok geç.

Tinsdale ve Bayan Feeney'nin onları bulduğunu ve saniyeler içinde ağacın oraya gelip onları... oldukça uygunsuz bir durumda bulacakları konusunda Ivy'yi uyarmak için artık çok geçti.

O da yapabileceği tek şeyi yaptı. Genç kadının planının ilerlemesini sağlamak için içinde bulundukları durumu kullandı.

Onu öpecekti.

Ivy, Nick'in gözlerindeki kararlılığı görmüş olacak ki gözlerini adama diktiğinde bakışları yumuşamış, yeşil gözleri birden daha koyu, daha çekici bir hal almıştı.

Bakır renkli saçından bir bukle şapkasının kurdelesine karışmıştı. Genç adam ona dokunmanın bahanesini böylece bulmuş oldu. Boğazındaki saten fiyongu gevşetti ve saçı parmak uçlarıyla boğazının hassas teninden çekerek takıldığı yerden kurtardı. Ivy gözlerini kapadı ve tekrar adama bakmadan önce ufak bir nefes alabildi.

Nick kadının yüzünü okşayabilmek için parmak uçlarını biraz yukarı kaldırdı. Ivy yanağını genç adamın avuç içine döndürdü. Genç adam avcuna değen dudakların bunu kazara yaptığından emindi

Ivy'nin gözleri açıldı ve kendi tepkisinin şaşkınlığıyla dudakları aralandı. Fakat genç adam vazgeçmesine izin vermeyecekti.

Nedeni *plan* ya da sadece ona karşı arzusunu açığa çıkarma ihtiyacı da olsa genç kadının tatlı nefesini hissedinceye kadar eğildi. Ardından dudaklarını, Ivy'nin dudaklarına bastırdı. Dili, Ivy'nin açılan dudaklarının arasına kaydı

Ivy usulca inledi. Elbette Tinsdale ve Bayan Feeney'nin geldiğini bilmiyordu, Nick bunun farkındaydı. Fakat genç kadın kollarını sıkıca adamın boynuna dolayıp ılık dudaklarını öyle tutkuyla hareket ettirdi ki Nick'in pantolon ağı gittikçe sıkmaya başladı. Bu da haliyle durumu daha da karmaşık hale getirdi.

"Leydi Ivy!" Bir anda Tinsdale'ın sesi duyuldu. Ivy o kadar şaşırdı ki Nick'in dudaklarının arasından bütün nefesi çekiverdi.

Nick parmaklarını şapkanın kenarına doladıktan sonra Ivy'nin elinden çekti, Vikont ve Bayan Feeney'e dönerken tam önünde tuttu.

"Ah, demek geldiniz!" dedi Nick, neşeyle. "Sizsiz başlamak zorunda kalacağımızı düşünüyorduk."

Bayan Feeney'nin yüzü kızardı ve ellerini ağzının üzerine koyup kıkırdadı.

Fakat Tinsdale, gözünü hiç çekmeden Ivy'nin her geçen saniyeyle daha da çok kızaran yüzüne bakıyordu.

"Bizsiz neye başlıyordunuz? Sorabilir miyim?" Tinsdale'ın tonu biraz iğneleyiciydi ve bu da Nick'in merakını uyandırdı. Bir kadını terk eden bu adam, onun başka biriyle öpüşmesini neden umursuyordu ki?

Genç kadın o esnada biraz kendine gelmeyi başardı. "Elbette pikniğimize."

Nick ileri doğru çıkıp bir elini Tinsdale'ın dar omuzuna koydu. "İlk önce tatlıdan başlamaya karar verdik."

Nick'in de tahmin ettiği gibi Tinsdale kaskatı kesildi.

"Ne tür bir tatlı?" Bayan Feeney sepetin üzerine eğilip kayışı açmaya başladı.

"Turta." Ivy'nin dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi.

"Turta mı?" Bayan Feeney kalın kirpiklerini kırparak Nick'e baktı. "Çok severim."

Ivy beklenmeyen bir cömertlikle hemen sepete yönelip hızlıca kayışı açtı. "Müsaadenizle size servis edeyim, Bayan Feeney. Üzerinde elmalı turtaya benzer bir şeyle küçük bir tabağı Bayan Feeney'e uzatırken gözlerini Tinsdale'dan hiç çekmedi. "Turtaları nasıl bulduğunuzu öğrenmek için sabırsızlanıyorum..."

Bayan Feeney, ağzına büyük bir lokma atarken Ivy'ye kaşlarını çatarak baktı.

Ivy gülümsüyordu. Evet, yine de... güzel bir gün olacak.

Açık havadaki yemeklerinin ardından Nick, rahatlatmak için elini Bayan Feeney'nin sırtına koyup örtünün üzerine oturdu. Ivy'nin onu en azından kasten zehirlemediğinden oldukça emindi ama neşeyle servis ettiği turta, Bayan Feeney'nin midesinin bulanmasına ve midesindeki tüm pastayı acilen boşaltmak için Serpentine'e gitmesine neden olmuştu.

Bayan Feeney gözlerini kaldırıp baktı. Nick kadının baktığı yönü takip edince Ivy'nin bir hizmetçi gibi kıkırdayarak faytona yaslandığını gördü. Biraz daha dikkatle bakınca Tinsdale'ın

kolunun aracın üzerinde olduğunu ve elinin de Ivy'nin arkasında gözden kaybolduğunu fark etti.

Hemen ayağa kalktı. Evet, bugünkü amacı Bayan Feeney'i büyülemek ve onu pohpohlamaktı ama Ivy'ye olan ilgisini göstermek de görevi değil miydi? Onunla sevişmesini, tam da bu sözcüklerle Ivy istememiş miydi? "Kendinizi daha iyi hissediyor musunuz, Bayan Feeney? Yoksa Lord Tinsdale'dan sizi evinize bırakmasını isteyeyim mi?"

Bayan Feeney, Nick'e baktı, yüzü gittikçe azalan öğleden sonra ışığında yosun yeşili gibi görünüyordu. Kadın bir şeyler söylemeye başladıysa da karnından bir gurultu geldi ve hemen bir elini ağzına götürdü.

Nick elini indirip, "Konuşmanıza gerek yok. Anlıyorum. Hemen kavalyenizi getireyim," dedi. Eğilip sepeti toparladı ardından çimenlerin üzerinden geçip faytonlarına yöneldi. Tinsdale, Ivy'nin elbisenin kolundan bir şey alıyormuş gibi yaparak ona uzunca dokununca genç adam adımlarını hızlandırdı.

Yanlarına gelmeye birkaç adım kalıncaya kadar Tinsdale, genç adamın yaklaştığını fark etmedi. Onu görünce elini hemen indirdi. "Ah, Counterton. Bayan Feeney daha iyi mi?"

"Aslında iyi değil. Bayan Feeney toparlanabilmek için parktan ayrılıp eve gitmeyi istiyor." Nick, Ivy ile Tinsdale'ın arasına girip sepeti faytona koydu. Ardından bir elini Ivy'nin beline koyup onu da arabaya çıkardı.

Bir elini Tinsdale'ın sırtına bastırarak onu Bayan Feeney'nin olduğu yere yönlendirmeye başladı.

Tinsdale kadının ayağa kalkmasına yardım ederken, "Aman Tanrım, çok korkunç görünüyorsun!" dedi bağırarak.

Nick kadının elini kaldırıp üzerini hafifçe vurarak okşadı. "Umarım en kısa zamanda iyileşirsiniz, Bayan Feeney. Çünkü sizi Winthrop'taki dinletide görmeyi umuyorum."

Kadın hafifçe gülümsedi ama Nick'in bu sözlerinden ne kadar hoşlandığı gözlerinden okunuyordu. Ağzını açmaya cesaret edemediğinden başını sallayarak onayladı.

Nick ikisine de iyi günler dileyip elinde Lachlan'ın örtüsüyle faytona döndü. Atların bağını çözüp koltuğa çıktı ve bu kez dizginleri kendisi aldı.

"Bundan henüz bahsetmediysem hemen söyleyeyim, Bayan Wimpole'un özel tariflerine dikkatle yaklaşmalısın," dedi Ivy. Genç kadının yüzünde haylaz bir gülümseme bulacağını tahmin etti Nick ama yoktu. "Turta bozuk değildi, sadece uygunsuz bir malzeme karışımının eseriydi. Kimse tatmadan atmayı düşünüyordum. Ne yazık ki Bayan Feeney ve Lord Tinsdale, ben daha atamadan önce geldi."

Nick faytonun Rotten Row'da yavaşça ilerleyebilmesi için dizginleri sıkıca tuttu. Başka bir fayton yanlarından hızlıca geçerek atları korkuttuğunda giriş kapısını görmek üzereydiler.

"Kahretsin!" Nick atları kontrol altında tutmaya çalışırken Tinsdale'ın kendi faytonunun atlarını hızlanarak yanlarından geçmek için kırbaçladığını gördü.

"*Tinsdale.*" Nick dizginleri havada şaklattı. Böyle hızlı bir fayton kullanma deneyimi olmamasına rağmen atları dört nala koşmaları için zorladı.

"Aman Tanrım!" Ivy dizginleri almak için uzandıysa da genç adam izin vermedi. Fayton hızlandı ve bir dakika içinde Tinsdale'ın faytonunu geçti.

Ivy ve Nick yanlarından geçerken Tinsdale'ın neşeli yüz ifadesi birden değişti. Gözlerini öfkeyle kısıp kırbacını tekrar havaya kaldırdı.

"Ah, hayır." Park Lane'e açılan kapılardan geçmek için hızlarını azaltırlarken Ivy nefesini tuttu. Nick'in, dudaklarında keyifli bir gülümsemeyle, Tinsdale'ın faytonunun ne kadar yakın olduğuna bakmak için döndüğünde durduklarını gördü.

Bayan Feeney oturağın üzerinde iki büklüm olmuştu. Tinsdale de toprak sıranın üzerinde durmuş, batmış ceketini çıkarıyordu.

Bu görüntü karşısında Nick'in midesi bulandı. "Bayan Wimpole'un özel tarifleri hakkındaki uyarınız için teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedi Ivy, bir elini ağzının üzerine koyarak.

Nick atları kırbaçlayıp hızlıca Park Lane'e döndü. "Bu akşam hava açık. Fayton konusunda uzmanlaşmam için benim kullanmama ne dersiniz?"

"Devam edin, Lord Counterton," diye karşılık verdi genç kadın.

Fayton Mayfair'a girdiğinde hava henüz kararmamıştı fakat ağustos ayında gece, pelerinini Londra'nın üzerine geç örterdi... İskoçya'daysa Ivy'ye bu hiç olmazmış gibi gelirdi. Çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu, halbuki İskoçya'dan kovulmasının üzerinden sadece birkaç ay geçmişti. Evini ne kadar da çok özlüyordu. İç çekti. Eğer planı başarısız olursa Londra'yı da özleyecekti. Aslında başarısız olabileceğini biliyordu çünkü babası gelmeden ve kaderi mühürlenmeden önce önünde çok az zamanı vardı. Eğer Tinsdale çok, çok kısa zaman içinde evlenme teklif etmezse bu kaçınılmaz olacaktı.

Bugün, zaman zaman eğlenceli olsa bile, umduğu kadar başarılı bir gezinti olmamıştı.

Başını çevirip yanında oturan Dominic'e baktı, atları zar zor kontrol altında tutmak için dizginlerle mücadele ederken kaşlarının şeklinden oldukça odaklandığı görebiliyordu.

Evet, görevini mükemmel bir şekilde yerine getirmişti. Bayan Feeney ona vurulmuştu. Ama Tinsdale, Bayan Feeney'nin ilgisinin değiştiğini görür görmez Ivy'nin de tahmin ettiği gibi ilgisini kendisine yöneltmemişti. Ivy başka biriyle ilgileniyor diye kızmıştı ki genç kadını bir kenara atan ta kendisiydi.

Atların uzun adımlarıyla aynı tempoda sallanırken geçirdiği günle ilgili biraz daha iç gözlem yaptı. Tinsdale'ın ona kızgın olması için hiçbir sebebinin olmadığını söyleyebilirdi. Onu bu plana zorlayan Tinsdale olmuştu. Tinsdale sadece onunla evlenmek istediğini söyleseydi –ansızın sevgisini başkasına vermeden önce böyle yapacağından Ivy'nin emin olduğu gibi– genç kadın da onu tekrar kazanmak için böyle aşırı tedbirler almak zorunda kalmazdı.

Yardım etmesi için bu işe Dominic'i bulaştırması gerekmezdi.

Fayton keskin bir virajdan döndü. Ivy destek alabilmek için ellerini uzatınca doğrudan Dominic'in bacaklarına dokundu. Dominic gözlerini yola çevirmeden önce bir an ona bakarken genç kadının gözleri parladı. "Pardon."

"Önemli değil." Adamın sırıttığını görebiliyordu.

Fakat doğruyu söylemek gerekirse işe Dominic'i almaktan memnundu. Ivy düşünceli gözlerle adama baktı. Yanında olmasını, kendisini güldürmesini, kendisi ve inançları konusunda onu bir şeyler düşündürmeye zorlamasını seviyordu. Öpüştüklerinde hissettirdiklerini de sevmişti.

Serpentine kenarında Dominic'in onu ağaca yasladığı, ona dokunduğu, öptüğü aklına gelince içini bir heyecan kapladı.

Evet, bu öpücük her zerresinin ürpermesine neden olmuştu. Daha da önemlisi, dudakları birbirine dokunduğu anda Dominic'in kanının damarlarında yandığını biliyordu çünkü genç adam onu istiyordu. Genç adamın erkekleri tercih eden biri olduğunu düşündüğü için ilk başta buna inanamamıştı. Fakat genç adam onu tutup dudaklarını dudaklarına dokundururken karnında hissettiği sertliği görmezden gelemezdi. Önemsiz bir durum olsa sertliğin başka bir şey olduğunu düşünebilirdi. Bir bıçak ya da bir saat mesela. Herhangi bir şey olabilirdi.Ama onu bugün öptüğünde hiçbir yanlışlık yoktu. Hissettiği şey Dominic'in arzusunun ispatıydı ve bu önemsiz değildi.

İçten içe gülümsedi. Genç adamın Felix ile yakın ilişkisine rağmen, ki bu Ivy için en azından kafa karıştırıcıydı, Dominic'in fiziksel olarak Ivy'den etkilendiği inkâr edilemezdi. Hem de hiç. Bedeni her şeyi fazlasıyla doğruluyordu. Kadınlardan hoşlanan bir tipti. Hepsinden önemlisi, *Ivy*'den hoşlanıyordu.

Eğer Londra'dan gitmek zorunda kalırsa en çok özleyeceği şeyin partiler, müzeler ya da evi olmadığını fark etti. Dominic'i özlerdi. Evet, onu çok özlerdi. Hem de hepsinden çok.

Fayton, Berkeley Meydanı'na döndüğünde kaldırımdan yola inen merdivende genç bir adamın oturduğunu gördü. Hava oldukça ılık olduğu için kıyafetinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, ceketini de hemen yanındaki basamağın üzerine koymuştu.

En azından bekledi, dedi kendi kendine. Eve oldukça geç döndükleri için adam beklemeyip fayton için bir günlük daha ücret isteyebilirdi.

Genç adam, fayton Counterton Malikânesi önünde durduğunda terden nemlenmiş saçlarını gözlerinden çekip ayağa kalktı. Bir anda faytonun alt tarafında durarak Ivy'ye ayağa kalkmasını işaret etti. Ivy ayağa kalktığında kollarını kaldırıp tek bir kelime bile etmeden onu koltuktan alıp basamaklara indirdi.

Dominic dizginleri adama verdi ve faytondan indi.

Genç adam faytona binip, "Araca tekrar ihtiyacınız olacak mı, Lordum? Bu sabah bırakırken planlarınızı sormak istemiştim," dedi. Atlar oldukları yerde kıpırdanırken dizginleri şıngırdıyordu. Sürücü dizginleri elinde sıkıca tuttu.

"Fayton mu? Ben..." Dominic, Ivy'ye bakınca genç kadın hayır anlamında hızlıca başını salladı. "Hayır, dostum, sanmıyorum," dedi Dominic. Sonra cebinden bir madenî para çıkarıp sürücüye verdi.

"Teşekkürler, Lordum. İkinize de iyi akşamlar." Gevşemiş dizginlerin şaklama sesiyle atları hareket ettirdi ve fayton hızlıca uzaklaşmaya başladı.

Köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda Dominic, "Kahretsin," dedi. "Sizi Grosvenor Meydanı'na bırakmam gerekirdi. Özür dilerim, Ivy."

Ivy hayır dercesine başını salladı. "Faytonu yeterince geç teslim ettik zaten. Bir araba çağırabiliriz." Günlük fayton kiralamak gereksiz bir masraf olmuştu. Bayan Feeney, Lord Counterton'ın yüksek koltuklu faytonundan etkilenemeyecek kadar çok hastalanmıştı.

Dominic hiç kimsenin onları görmediğinden emin olmak istermiş gibi etraftaki evlere göz gezdirdi. "Lütfen, gelip içeride bekleyin. Araba çağırması için bir uşak göndereceğim."

Ivy duraksadı. Bekâr bir genç kadın, bekâr bir erkeğin evine giremezdi. Kurallara daha sıkıca uyduğu bir zamandı artık. Şimdiden Tinsdale'ın nişanlısı gibi davranmaya başlayabilirdi. Zaten defalarca şansını zorlamıştı.

"Bir arabanın geçmesini bekleyerek köşede durup tüm dikkatleri üzerimize çekmekten daha iyi," dedi Dominic ve kaşlarını kaldırdı. "Gelin, haklı olduğumu biliyorsunuz."

Genç kadın biraz yumuşadı ve Dominic'in koluna girip onu çabucak ön kapıya götürmesine hiç sesini çıkarmadı. "Sanırım bu kez haklısınız."

Dakikalar sonra Ivy kendini elinde içinde şeri olan kristal bir bardakla salonda otururken buldu. Dominic, bir araba bulsun diye Bay Cheatlin'le konuşmak için izin isterken Ivy de sandalyesine yaslanıp şerisini yudumlayarak ön pencereden dışarı bakıyordu.

O esnada kalın, net bir ses odadaki sessizliği bozdu. "Hyde Park'ta gününüz nasıl geçti?"

Ivy oturduğu yerden hızla yukarı kalkarken ağzına bir yudumdan daha fazla şeri alarak bu beklenmedik giriş karşısında ürktü. Bu, Dominic'in uşağı Felix'di. Genç kadın zorla yutkundu. "Affedersiniz?"

"Piknik. Sevdiniz mi?" Felix çabucak salona gelip Ivy'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Hava oldukça sıcaktı ama yemin ederim ağustos ayında böyle mavi bir gökyüzü hiç görmemiştim." Ivy'nin yanıtını beklerken sabırsızlıkla gülümseyip ona doğru eğildi.

"Piknik... güzeldi, sanırım." Genç kadın daha sonra duraksadı, aklı Bayan Feeney'ye ve turta olayına gitmişti.

Felix konuşmasındaki bu gecikmeyi hemen fark edince elini rahatlatıcı bir biçimde kadının kolunun üzerine koydu. "Bana anlatabilirsiniz. Dominic hep anlatır.. er ya da geç."

Ivy ön kapının çalındığını duyduğunda kolunu Felix'ten çekmişti. "Burada yakalanamam," dedi kekeleyerek. "Olamaz!"

Felix sandalyesinden fırladı ve kimin geldiğini görmek için yanağını pencereye yapıştırıp baktı. O anda nefesi kesildi ve hızla Ivy'ye döndü. "Lord ve Leydi Winthrop!"

Ivy hemen ayağa kalktı. "Beni bir yere gizleyin," dedi. "Beni burada bulmamalılar! *Lütfen*, bana yardım etmelisiniz."

10. Bölüm

İstediğin şeye sahip olmaktansa sahip olduğun şeyi istemek yeğdir.

Anonim

"Pekâlâ, geliyorum. Sabırsızlar sizi." Cheatlin uşak ceketini giyip ilerlerken Ivy ve Felix'in salonda taş kesilmiş halde öylece durduklarını fark etmeden koridora yöneldi. "Sanki her kapı çalındığında kapıyı açmaya gitmekten başka işim yok."

Kapı açıldı. "Ah, Lord Winthrop, Leydi Winthrop. Lütfen, içeri buyurun," dedi Cheatlin, neredeyse cıvıldayarak. "Lord Counterton eve yeni geldi, eminim böyle... ansızın uğramanıza çok sevinecektir."

Ivy, Felix'e yalvaran gözlerle baktı. *Bana yardım et*, dedi dudaklarını oynatarak.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. "Ben Lord hazretlerine geldiğinizi iletirken siz de salonda keyfinize bakın."

Felix bariz şekilde paniğe kapılmıştı.

Yardım et. Ah, Tanrım.

Cheatlin, Winthrop'ları salona getirmeden neredeyse bir saniye önce Felix, Ivy'yi kolundan tutup perdenin arkasına çekti. İşaret parmağını dudaklarının üzerine dik olarak getirip sessiz kalmasını işaret etti.

"Lord ve Leydi Winthrop," diye başladı konuşmaya.

Leydi Winthrop genç adamın hemen arkalarında böyle birden belirmesine şaşırmıştı.

Ardından, "Size şeri ikram edebilir miyim?" diye sordu.

Ivy perdenin arkasında irkildi. Bu adam, bir uşak gibi değil de daha çok saygıdeğer bir ev sahibi gibi davranıyordu.

Winthroplar bir şeyler mırıldandı.

"Çok iyi. Fakat Lord Winthrop, bizim... Lord Counterton'ın," diye düzeltti sonra, "ziyadesiyle tavsiye edebileceğim son derece tatlı bir konyağı var. Bunu şeriye tercih eder misiniz?"

Ivy gözlerini kapadı. *Dominic, lütfen, lütfen ona yardım et.*

Daha sonra sessiz duası duyulmuş gibi Dominic, Felix'in konuşmasını böldü. "Lord ve Leydi Winthrop, uğramanız ne kadar güzel."

"L-lord Counterton," dedi Leydi Winthrop kekeleyerek.

Ivy perdenin ucunu hafifçe çekip bir gözüyle etrafa baktı. Winthrop'lar, sırtları genç kadının saklandığı yere, pencereye dönük duruyordu. Dominic de içkilerini uzatan Felix ile misafirlerinin tam karşısındaydı.

O esnada Dominic, perdenin arkasındaki genç kadını gördü. "Ah!" Hemen Leydi Winthrop'a odaklandı yine. "Gelmenize gerçekten çok sevindim ancak burası çok havasız. Korkarım pencereler bütün gün kapalı kalmış. Bahçeye çıkalım." Leydi Winthrop'a kolunu uzattı ardından hızla Felix'e baktı. "Çiçekler ve yeşillik konusundaki fikirlerinizi merak ediyorum. Amcam

Hindistan'dan egzotik çiçeklerden topladığını söylemişti fakat bu tarz şeylerle ilgili pek bilgim yok. Sizin bahçe konusunda oldukça uzman olduğunuzu duydum, Lord Winthrop."

Lord Winthrop bu iddia karşısında kahkahayla güldü ancak pek de ikna edici bir gülme değildi. "Kendime uzman diyemem, Counterton ancak düşüncemi memnuniyetle bildiririm. Bahçenize çıkıp neleriniz olduğuna bir bakalım."

"Bu taraftan, o halde. Buna minnettar olurum," dedi Dominic. "Londra'nın elit kesiminden o kadar az insan tanıyorum ki bu... ve başka birçok konuda kime danışacağımı bilemedim."

"Eh, sevgili Lord Counterton. Bu, yarın akşam onurunuza düzenlenecek dinletide değişecek."

"Gerçekten Leydi Winthrop," dedi Dominic. "Çok kibarsınız. Size nasıl teşekkür edebilirim, bilmiyorum..."

Dominic ve Winthrop'lar evin arka tarafına doğru geçerken Ivy konuşmaların ve ayak seslerinin azalmasını dinledi. Bahçeye açılan Fransız pencerelerin açılıp kapandığını duyduktan sonra elleri kalçasının üzerinde perdelerin arkasından çıkıverdi. "Sinclair ailesinin Counterton'ı sosyeteye tanıtma konusunda bir şey yapmadığını mı sanıyor?"

Felix yutkundu. "Şey, aslında..."

"Dur." Ivy parmağını adama doğru uzattı. "Benim amacım, onu sosyeteye almak değildi. Öyle olsaydı uğraşlarım Winthrop'ların yarın akşamki dinletisini fazlasıyla geride bırakırdı."

Bahçe kapısı tekrar açılıp kapandı. Felix, genç kadının kolunu tuttu, ön kapıya ilerledi ve kapıyı açtı. "Gitmelisiniz, Leydim. Yoksa korkarım yakalanacaksınız."

"Bekleyin." Dominic, koridorun diğer ucundan hızla onlara doğru geliyordu. "Felix yemek odasının önünden geçerken hizmetçilerden birinin... öhöm... yemek masası üzerinde marangozlardan biriyle sarmaş dolaş olduğunu fark ettim. Winthrop'ların dikkatini başka yöne çekmeyi başardım ama misafirlerimiz ayrılmadan önce lütfen çiftin işlerini bitirdiğinden emin olur musunuz?"

Dominic, Felix'le konuşmasına rağmen gözlerini Ivy'den bir saniye bile çekmemişti.

"Sanırım Cheatlin böyle bir göreve daha uygun," diye karşılık verdi Felix.

"Felix, lütfen." Dominic ileri doğru geçip Ivy'ye yetişmek için Felix'i kenara çekti.

"Yemek masasındalar, demek," Felix dönüp öfkeli bir çocuk gibi ayaklarını yere vurdu.

Dominic genç kadından sadece bir nefes kadar uzakta durmuş gözlerine bakıyordu.

"Gitmeliyim," dedi Ivy fısıldayarak ama kendi sesini, kalp atışının gürültüsünden zar zor duyuyordu. Elleriyle arkasındaki kapının kolunu aradı.

Dominic kadının arkasına uzanıp kapının pirinç kolundaki parmaklarını çekti. Dudakları kadının dudaklarına sürtünceye kadar eğildi.

Ivy gözlerini açıp kapadı ve titrek bir nefes aldı.

O esnada Cheatlin araya girip, "Saygıdeğer Leydi'ye hâlâ araba gerekiyor mu?" diye sordu.

Dominic geri çekilmedi. Onu öpme niyetindeydi. Ayrıca Ivy de bundan başka bir şey istemiyordu.

Ancak bir an önce eve gitmesi gerekiyordu. Asla olmaması gereken bir şeyin eşiğini geçmeden önce gitmeliydi.

"Evet, Cheatlin," demeyi başardı. Sonra Dominik'ten sıyrılıp kapıyı açtı. Gece havasına, deminki kadar ateşli olmayan bir ruh haline ulaştı.

Ertesi Gece
Winthrop Malikânesi
Berkeley Meydanı

Şu an onarım halindeki Counterton Malikânesi sahte marki için oldukça uygun olmasına rağmen Berkeley Meydanı'ndaki en büyük ve en geniş malikânelerden biri olan Winthrop Malikânesi prenslere layıktı.

Büyük, eski malikânenin etkileyici olduğunu iddia etmek gerçekten yetersiz kalırdı. Meydandaki sadece Lansdowne Malikânesi daha genişti. Berkeley Meydanı'nın güneybatı tarafında uzanan ve bir zamanlar Başbakan William Pitt'in kaldığı büyük bir malikâneydi orası.

Ivy ve kız kardeşleri, Siusan'ın dinletinin başlamasını beklemek için çok karanlık ve kasvetli bulduğu kabul odasının çift kanatlı kapılarının hemen önünde, balkonda duruyordu.

Sinclair erkekleri ise, Grant'in önerisiyle, Winthrop'ların Counterton Markisi için düzenledikleri dinleti davetlerini geri çevirdi, kaldı ki bu da Ivy'nin pek memnun olduğu bir şey değildi. Bunun yerine White's Kulübü'nde geceye başlayacak ve sonra da ahlaksız eğlencelerini gerçekleştirmek için akılları nereye eserse oraya gideceklerdi.

Siusan ve Priscilla yemyeşil bahçeye göz gezdirirken Ivy, mermer balkon parmaklıklarına yaslanıyordu. Malikânenin içine bakınırken kollarını da göğsüne bağlamıştı.

Dominic'in etrafı kadınlarla çevriliydi, gülüşlerine ve kapalı yelpazeleriyle neşe içinde vuruşlarına bakılacak olursa genç adam her zamanki gibi dikkatleri çekiyor ve herkesi büyülüyordu.

Bayan Feeney dinleti için hazırlanan sandalyelerin ilk sırasında oturuyordu. Güzel yüzünün ifadesinden Ivy, keyfinin pek de yerinde olmadığını görebiliyordu. Bu halinin, balık jöleli turtadan kaynaklanmadığından emindi. Onun durumdaki her kadın böyle olurdu, özellikle de hayallerinin erkeği (en azından Ivy öyle umuyordu) sadece iki adım ileride dururken. Ve günün adamı, Tinsdale da ellerini sahiplenircesine kadının omuzlarına koymuş hemen arkasında bekçi gibi dikiliyordu.

Ivy, Bayan Feeney için biraz üzülmüştü. Ama çok az. Bayan Feeney gideceği yolu seçmişti. Ivy, bir gün bunun tersine döneceğini umuyordu. Hem de çok yakında.

"Bayan Feeney ile konuşması gerekiyor, buradaki kadınlarla değil," dedi, öfkeyle. "Burada olmamızın asıl nedeni bu. Onun sosyeteye kabul edilip edilmediği zerre kadar umurumda değil."

"Canım, böyle bir durum onun seçimi değil gibi," dedi Priscilla. "Takdim edildiği an umutlu anneler etrafını sardı."

Ivy hayal kırıklığıyla nefes alıp verdi. "Ama Bayan Feeney'i cezbetmeye odaklanması gerekiyor, yoksa Lord Tinsdale'ı ondan hiçbir zaman geri alamayacağım."

"Senden hayat dolu mizacı zorla alıp seni kalıba sokmayı aklına takmış sıkıcı mı sıkıcı Vikont Tinsdale'ın ilgisini kazanmaya ne diye bu kadar meraklısın?" diye sordu Siusan.

Ivy geriye dönüp parmaklıklara kalçasını dayadı ve hilal şeklindeki aya baktı.

"Neden, Ivy? Özellikle de Lord Counterton sendeki her şeye bu denli hayranken. Bu, gözlerinden anlaşılıyor. Bunu nasıl göremez, hissedemezsin ki!"

"Ve... aman Tanrım," diye ekledi, "şu adama bir bakar mısın?" Omuzlarının üzerinden bakıp dalgın dalgın iç çekti. "Senin yerinde olsaydım Ivy, onu başkasının değil de kendi yatağımda görmenin bir yolunu bulurdum."

"Priscilla!" Ivy kız kardeşine yelpazesiyle vurdu.

"Ne? Doğru olduğunu sen de biliyorsun." Priscilla, Siusan'a doğru bir kaşını kaldırdı. "Ya da öyle olmalı, değil mi?"

"Dominic'le asla birlikte olmamamız için çok iyi iki neden var ama ikinize de bunu açıklamayacağım." Ivy kendi etrafında dönüp kabul salonuna doğru ilerlemeye başladı. "Yalnız şu kadarını söyleyeyim, Tinsdale benim eşim olacak ve onu Bayan Feeney'den geri alma çabalarımı –söz verdiğiniz gibi– desteklerseniz çok sevinirim."

Birkaç dakika sonra müzisyenler toplandı. Winthrop kabul salonu müzikle... ve ellerinden geldiğince göz kapaklarını açık tutmaya çalışan otuz dokuz misafirle doldu.

Sadece Lord ve Leydi Winthrop ile bir kişi daha kalabalık, havasız salondaki müziğin teskin edici etkisine alışık görünüyordu.

O diğer kişi Lord Tinsdale'dı ama o sırada aslında dikkati müzisyenlerde değildi. Hem de hiç. Bütün dikkati Ivy ve kulağına bir şeyler fısıldayan, Ivy'nin sessiz gülüşlerle omuzlarının sallanmasına neden olan Lord Counterton'daydı.

Genç kadının hareketini çok umursamıyordu fakat gerçekten hatalı olanın Ivy olmadığını biliyordu. Suç Lord Counterton'daydı.

Tinsdale onun hakkındaki her şeyi duymuştu. Kadınları baştan çıkarıp sonra onları bir kenara atma eğilimi kulağına gelmişti. Ve şimdi de Ivy, Counterton'ın büyüsüne kapılmıştı. Ve bunun sorumlusunun tamamen o olduğunu biliyordu.

Öksüz bir İskoç olarak Ivy, sosyete içinde doğru davranış konusunda onda rehberlik etmesini istemişti. Bunun babasının her şeyden çok değer verdiği bir şey olduğunu söylemişti. Ve Tinsdale bunu ona öğretme konusunda oldukça istekli davranmıştı. Ama düşündüğü kadar kolay olmamıştı. Öğretme yöntemleri doğruydu. Fakat Ivy, bir yavru kısrak gibiydi, hâlâ vahşi ve eğitimsizdi. Daha kimseye boyun eğmemişti ve Tinsdale bunu yapan kişi olmak istiyordu.

Ta ki Bayan Feeney ile tanışıncaya kadar. Onda Leydi Ivy'de olmayan her şey vardı. Gündemdeki konularla ilgili Tinsdale'a kafa tutmuyordu. Elbette engel olamayacağı güzelliği dışında dikkatleri gereksiz yere üzerine çekmiyordu. Kibardı, sevimliydi ve sosyetedeki bekâr her erkeğin peşinde olduğu biriydi. Ve nasıl olduysa onu Tinsdale kazanmıştı. Tüm Londra, onun bu olağanüstü zaferini fark etmişti.

Ancak şimdi bu güzel oyuncağından gittikçe sıkılmaya başlamıştı.

Leydi Ivy'ye karşı isteği artıyordu. Onun ne kadar çekici olduğunu, onu alçak Counterton'la görünceye kadar fark etmemişti. Ne kadar da zeki olduğunu ve Bayan Feeney gibi olağanüstü bir güzelliği olmasa da kısmen çekici biri olduğunu görmemişti. Daha da önemlisi bir dük kızıydı, hem de İskoçya'daki en varlıklı dükün.

Görebildiği tek kusuru vardı fakat bu, Tinsdale'ın memnuniyetle düzelteceği bir kusurdu.

Ama bunu halledebilmesi için Counterton Markisi konusunda bir şeyler yapmak zorundaydı. Onu bir ağaca yaslayıp öptüğünü görmek, gerçekten de çok fazlaydı. Eğer bu yakınlıklarını başkaları görseydi Leydi Ivy, sosyetenin gözleri önünde rezil olacaktı.

Ve o zaman onu uygun bir hanımefendiye dönüştürmek için iradesini kullanamayacak kadar geç olacaktı.

Hayır, onu Counterton Marki'sinden ayırmak zorundaydı. Hem de en kısa zamanda.

Bayan Feeney müziği çok severdi ancak Winthrop'ların bu geceki eğlence için seçtiği türü değil. Onun nota zevki biraz daha... tutkuluydu. Bir keman ve davul ses vermeli ve o da bulutlar üzerinde, cennetteymiş gibi dans etmeliydi.

İrlanda'nın batı kıyısının zümrüt yeşili adasını, büyüdüğü Inis Thiar'ı hatırladı. Orada yaşam zordu, cebine bir peni koymaya yetecek kadar hayatta kalmak isteyenler hayatı tutkuyla yaşamalıydı.

Fiona çok güzeldi ve hayatını denizlerle çevrili ufak bir kara parçasında geçirmeyeceğini biliyordu. Annesi de bunu çok iyi biliyordu ve o nedenle de onu varlıklı fakat hasta büyük teyzesi Bayan Cavanaugh'ın bakımını üstlenmesi için Londra'ya gönderme şansını kaçırmamıştı.

Fakat Londra bütün kurallarıyla Fiona'ya öyle yabancıydı ki Inis Thiar'ın o sıradanlığına dönmek için altı ay boyunca her gün annesine yazmıştı.

Ve ayda bir kez annesi ona cevap yazar, Bayan Cavanaugh'ın tek vârisi olduğu için beklemesini, bir gün kaderinde yazıldığı gibi harika bir hanımefendi olacağını söylerdi. Ta ki Inis Thiar'dan annesinin hastalıktan öldüğünü söyleyen bir mektup gelinceye kadar. Fiona gün geçtikçe güçsüzleşen büyük teyzesi dışında artık yapayalnızdı.

Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Büyük teyzesi ölmeden ve sosyeteyle ilişkisini kesmeden önce ünvanlı, varlıklı bir eş bulmalıydı.

Büyük teyzesinin bir arkadaşı ve sosyetenin demirbaşlarından olan Bayan Murphy, Bayan Cavanaugh artık yapamayacağı için Fiona'yı sosyeteye takdim etmek için geldi. Ve büyük bir başarıyla da bunu yaptı.

Siyah saçlı güzel kız, sosyetenin bayıldığı bir hanımefendi olan Leydi Ivy'yi çabucak geçti ve böylece Londra'nın en seçkin bekârlarından istediğini seçebilme özgürlüğünü kazandı.

Bu göz alıcı havuzdan seçtiği kişi, diğerlerinden kat kat iyiydi. Sinclair vârislerinden Leydi Ivy onu çoktan kendisine seçtiği için bu adamın, Vikont Tinsdale'ın, en iyisi olduğunu biliyordu.

Elbette Fiona, başarısından bir hayli zevk alıyordu. Tinsdale kendini ona tamamen adamış görünüyordu. Öylesine vurulmuştu ki Fiona'yı tanıdığı iki hafta içinde özel evlilik izni edinmişti ve Fiona, adamın kısa bir süre içinde ona evlenme teklif edeceğini çok iyi biliyordu.

Fakat Leydi Ivy, kolunda insanın dizlerinin bağını çözdürecek derecede yakışıklı bir markiyle sosyetede yeniden ortaya çıkınca Fiona, kendi seçiminden şüphe duymaya başlamıştı. Lord Tinsdale'ın gerçekten en iyi seçim olup olmadığını merak ediyordu. Daha da kötüsü, büyük teyzesinin durumu gün geçtikçe

kötüleşiyordu. Counterton'ın uygunluğunu araştıracak zamanı yoktu ama ondan uzaklaşıp Tinsdale ile yetinemiyordu da.

Fiona müzikalde hemen arkasında oturan Counterton'a bakabilmek için yelpazesini düşürmüş gibi yaptı. Bir an göz göze geldiler ve adam yerden aldığı yelpazesini geri verdi.

Fiona utangaç bir edayla gülümseyip tekrar önüne döndü.

Ah, dinletiye gerçekten konsantre olamıyordu. Tinsdale kadar can sıkıcı ve tahmin edilebilirdi. Fakat Lord Counterton... o, kalbinin bir *bodhran* davulunun hiddetli tutkusuyla çarpmasına neden oluyordu.

Hava oldukça yumuşak ve gökyüzü, hilalin bir gaz lambası kadar etkili bir şekilde meydanı aydınlatmasına yetecek kadar açıktı. Ve Ivy, doğruca Grosvenor Meydanı'na dönen faytonda kız kardeşlerine katılmamaya, biraz temiz hava alıp Dominic'le yürümeye karar vermişti.

Lord Counterton'ın Berkeley Meydanı'ndaki malikânesi oldukça yakındı ve Ivy'nin, Lord'un evine girdiği görülmediği sürece planının ilerleyişini bu akşam özel olarak tartışabilirlerdi.

Asıl amaçları, sosyeteye tam anlamıyla kabul edilmek olan Siusan ve Priscilla, Ivy'nin teklifini kabul ettiler ancak arkadan gelmelerine izin vermeleri şartıyla. Refakatçi gibi hareket edeceklerdi en azından meydandaki ağaçlar ve çalılıklar onları gizleyinceye kadar.

Ivy istemeden de olsa bunu kabul etti fakat Winthrop'ların muhteşem evinden çıkan bir misafirin onları göremeyeceği noktaya geldikleri an genç kadın bir elini kaldırıp onları meydana bırakacak olan faytonu çağırdı.

"Senin için faytonu göndereceğiz," dedi Siusan, "ve güneş birkaç saat içinde doğacak o yüzden bunu iyi değerlendirmeni öneririm. Kimsenin yanlış bir fikre kapılmasını istemeyiz."

Priscilla pencereye başını yasladı. "Yoksa *ister miyiz?*" Ivy ve Dominic'e göz kırpıp tekrar faytonun karanlığına gömüldü. Fayton meydandan dönerken bile muzip kardeşlerinin gülmelerini duyabiliyorlardı.

"Leydi Siusan haklı, Ivy. Şu an benimle yalnız kalarak çok büyük bir risk alıyorsun. Birlikte geldik ve birlikte ayrıldığımız görüldü."

"Ama kız kardeşlerimle birlikte çıktık oradan." Ivy çitin üzerinden ince bir yaprak koparıp iki parmağının arasında kıvırdı. "Benim bir Sinclair olduğumu unutma. Yedi Ölümcül Günah'ın birinden kimse kurallara... tam olarak uymasını beklemez. Fakat yine de çabalıyorum. Gerçekten çabalıyorum."

"Ama yine de Ivy..." Dominic ellerini arkasında birleştirerek yürüyordu. " ...sosyetenin belirli beklentileri vardır. Bunları umursamazsan sana ya da Tinsdale'a hiçbir zaman açılmayacak kapılar olacaktır."

Ivy durdu, dönüp Dominic'e baktı. O zamana kadar Tinsdale'ın Winthrop'ların konağından çıkıp çıkmadığını öğrenmek aklına gelmemişti.

Ne kadar da aptaldı.

Tinsdale'ı göremediği andan itibaren onu tamamen unutmuştu. Dominic'le planı hakkında konuşabilmek için kız kardeşlerini eve dönmeleri konusunda ikna etmekle ilgilenmişti.

Ayrıca planın en önemli noktasını ve bu akşamki dinletiye gelme nedenini bile unutmuştu, elbette Tinsdale'ı Bayan Feeney'den geri almak için gelmişti.

"Ne kadar garip."

"Ne?" diye sordu Dominic, Counterton Malikânesi'nin basamaklarında dururken.

Ay ışığının altında yüz hatları daha keskin ve kusursuz görünüyordu, Tanrı şahit, şu an bakış şekli, Serpentine Gölü kenarındaki ağaca onu yaslarken bedenindeki o sertliği hatırlatıyordu.

Açıklanamaz bir şekilde Ivy, dudaklarında yine genç adamın dudaklarını, dilini hissetmek istiyordu. Ve daha fazlasını.

Bu çok garipti. Tanrı aşkına, o... bir aktördü. Dominic, Ivy'yi, Ivy'nin Tinsdale'ı istediğinden daha fazla istemiyordu.

Genç kadın istemsizce dudaklarını yalayınca Nick'in dikkati onun dudaklarına kaydı. Nick onu tekrar tatmak istiyor, bedeninin altında gevşeyen vücudunu hissetmek istiyordu.

Onu okşamayı, çıplak ipeksi vücuduna dokunmayı ve sert organını, onun en yumuşak, en özel yerine bastırmayı delicesine arzuluyordu.

Ivy'nin nefes alıp verişi hızlandı. Gözleri kocaman olmuştu.

Ve kahretsin, Dominic gözlerinde bunu görebiliyordu.

Ivy de onu istiyordu.

Aralarındaki güçlükle bastırılan istek, bedenlerinin birbirine yaklaşmasına neden oldu.

Genç adam onun için yanıp tutuşuyordu. Onunla olmak, onunla sevişmek istiyordu.

Ivy'nin asla inanmayacağı şeyi dokunuşuyla ona kanıtlamak istiyordu. Onu sevdiğini, şimdiden sevdiğini.

Bu oyuna artık dayanamayan Nick elini ona doğru uzattı.

Ivy hiç tereddüt etmeksizin ileri çıktı ve Nick'i şaşırtan bir kararlılıkla elini tuttu.

Nick onu kendine doğru çektikten sonra elini kalçasına koydu. Kadının yüzü artık bir nefes kadar uzağındaydı.

Fakat sorulması gereken bir soru vardı ve bu, gözlerinden anlaşılıyordu. Ivy, sessizce evet dercesine başını salladı.

Nick eğilip dudaklarını genç kadının dudaklarına dokundururken kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. Ivy'nin elini tutup onu nazikçe kapıya doğru çekti.

Artık geri çekilmek yoktu.

KAKTÜS TEAM

11. Bölüm

Kıskançlık, bir şeyleri kendilerine bakarak değil, başka şeylerle ilişkilerine bakarak değerlendirmektir.

Bertrand Russell

Eve girip Dominic kapıyı arkalarından kapadığında koridor oldukça karanlıktı. Ortalıkta kimse yoktu, Ivy'nin tek duyabildiği ses ayaklarının altındaki döşemelerin gıcırtısıydı.

Aklında bir sürü şey dönüyor, imkânsız düşünceler dolaşıyordu. Dominic onu omuzlarından tuttu ve tek kelime etmeden sırtını duvara yaslayıp bedenini sertçe kadının vücuduna yapıştrdı.

Sertliği kasıklarına değiyordu. Ivy kollarını adamın boynuna dolayıp sıkıca sarıldı. Ayak parmaklarının üzerinde yükselip adamı, bacaklarının arasındaki o yumuşak yere alarak hafifçe bir dizini kaldırdı.

Dominic bir elini Ivy'nin belinden kalçasına doğru indirip dizini tuttu ve boynunu ateşli öpücüklere boğarken kadına iyice sokuldu.

Ivy inliyor ve dengede durabilmek için eliyle adamın omuzlarını sıkıyordu ama kalbi, kaburgalarına vuruyor, tüm bedeni beklentiyle rüzgârdaki bir yaprak misali titriyordu.

Alt katta bir kapı kapandı ve mırıldanma sesleri duyuldu. Ivy birden gerildi, çenesini adamın omuzlarına dayamış sesi dinlerken iyice göğsüne gömüldü. "Şişşt."

Çalışanlardan biri eve gelmişti. "Yukarı," diye fısıldadı Dominic, ses tonu kelimeyi daha çok bir soruya dönüştürüyordu.

Ivy gözlerini adama çevirdi, aslında nasıl cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Gelecek olan faytonu dışarıda beklemesi gerektiğini söylemeliydi. Ama dudaklarından bu kelimeler dökülmedi. Ağzından cevap öyle yumuşak dökülmüştü ki bir ses bile değildi aslında. "Evet."

Fakat Dominic onu duydu. Ivy ne kadar şaşırsa da genç adam geri çekildi, ardından eğilip kadını kucağına alıp yukarı çıkardı.

Koridorda bu gece hiç ışık yoktu fakat Dominic onu nereye götüreceğini tam olarak biliyordu. Ivy'yi hızla ileri götürdü, kapıyı açtı ve yatağının kenarına indirdi.

Ivy genç adama tutunmadan dengesini güçlükle koruyabiliyordu. Sanki üşüyormuş gibi titriyordu ama sadece ürperiyordu. Güçlü arzusunun yanında içini bir sıcaklık kaplamıştı aslında.

"Korkacak bir şey yok." Dominic kadına uzanıp onu içtenlikle öperken kendine çekmek için bir elini sırtına koydu.

Ivy nefes alabilmek için dudaklarını çekti. "Korkmuyorum." Bu doğruydu. Sadece... tecrübesizdi.

Dominic bunu bilse şaşırırdı.

Dominic de herkes gibi dedikoduları duymuş olmalıydı. Ayrıca Sinclair kardeşlerinin vahşi oldukları kadar tutkulu olduklarına da inanıyordu muhtemelen.

Fakat Ivy bu fikre karşı çıkacak hiçbir şey yapmamıştı. Doğrusu tiyatronun orada karşılaştıkları ve Ivy'nin onu kendine çekip öptüğü o ilk an hakkındaki dedikoduları sadece güçlendirmişti.

Fakat işin aslı böyle değildi. Tüm balo dönemi boyunca yapılan dedikodulara rağmen Dominic ve *sosyete* üyeleri Ivy'nin hâlâ bakire olduğunu öğrenseler çok şaşırırlardı.

Adam ateşli dudaklarını boğazının üzerinde gezdirerek onu tekrar öptü. "Her yerini öpmek istiyorum," diye baştan çıkarıcı bir sesle fısıldadı. "Yapmamın sakıncası var mı?"

"Hayır." Ivy bacaklarının arasında bir sıkışma ve aynı yerde gittikçe artan bir sıcaklık hissediyordu.

Dominic bir parmağını kadının boğazında gezdirip ardından yakasını göğüslerinin yükseldiği yere doğru kaydırdı.

Elbisesi açılıp adam elini kombinezonun üzerinde gezdirirken Ivy'nin nefesi kesildi. Parmaklarının sıcaklığı ince ipeğin üzerinden genç kadının bedenini yakıyordu.

Ah, Tanrım. Ivy bunu istiyordu. Onu istiyordu.

Dominic elini kadının sırtına koydu, korsesini gevşetip göğüslerini kapalı kaldığı yerden bıraktı, ardından sırtüstü yatağa yatırdı. Ivy'nin dizlerini bitiştirmesiyle yataktaki duruşu sırtının hafifçe kamburlaşmasına neden oldu. Genç adam bunu görünce dizlerini ayırıp arasına girdi.

Üzerine eğilip bir göğsünün ucunu emerken diğer göğsünü de eline alıp nazikçe sıkıyordu. Bu ıslak dokunuşlarla göğüs ucunun sertleştiğini hissetti.

Daha sonra Dominic, arkasındaki ele uzandı, genç kadın onun, bileklerinden elbisesinin altına doğru hareket ettiğini hissetti. Adamın parmakları bacaklarındaki ipek çoraba dokunuyor ve bacak arasındaki kısma doğru hareket ediyordu.

Ona dokunacaktı. Hem de tam *oraya*.

Ivy bunu gerçekten istiyordu. Hem de çok istiyordu.

Babasının, başkalarının ne düşüneceği umurunda bile değildi. Daha önce ona kimse böyle dokunmamıştı.

Ta ki şu ana, bu dakikaya kadar doğru olduğunu düşünmemişti. Ama âşık olmamıştı. Ama artık her şey değişmişti.

Ivy daha fazla bekleyemeyecekti. Dominic pantolonunu çıkarırken Ivy'nin kalp atışı beklentiyle hızlandı.

Adam iki parmağın sert kısımlarıyla Ivy'nin tam bacak arasını ortaladıktan sonra arzuyla kayganlaşmış kıvrımlarının yukarısında yavaşça gezdirdi. Birden Ivy, başparmağının baskısını hissetti, Dominic parmağını kadının en duyarlı noktasının etrafında gezdirmek için kullanıyordu.

Alt tarafta kadını daha çok heyecanlandırırken bir yandan da başını kaldırıp onu öptü. Genç kadının dudaklarını aralayan Dominic, dizlerini daha geniş açıp bacaklarının arasına diz çöktü.

Adamın ona dokunan organının sıcak ucunu ve geri çekilmeden önce de kadının ıslaklığına baktığını hissedebiliyordu. İçini bir ateş kaplamıştı. Tamamen içine girmesini istiyordu.

Dominic yavaşça kadının üzerine eğildi, erkekliğini kadınlığına dayarken dilini de ağzının içine uzattı. Organının karşılaştığı engeli aşarak iyice içine girmeden önce bir an durdu.

Keskin bir acı oldu. Ivy acının şaşkınlığıyla nefesi kesilirken birden irkildi.

Dominic dudaklarını çekti. "Kahretsin!" Kadının üzerinden çekilip hemen ayağa kalktı. Ivy yüzüne bakan adamın ifadesini ancak tam bir dehşete düşme olarak yorumlayabilirdi. "Sen... bakiresin!"

Ivy böyle olmasını hiç beklemiyordu. Durmasını istememişti. Sadece onunla olmak istiyordu. Bir kadın ve erkeğin olabileceği kadar yakın olmayı.

Genç kadın, öne doğru eğilip üzerini örtmek için elbisesini çekiştirdi. Utançtan yanakları çoktan kızarmıştı bile. "Evet." Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "*Bakireydim.*"

Birden kendini saf ve tuhaf hissetti, ağlayacakmış gibiydi. Ama bunun olmasına asla izin veremezdi.

Şimdi olmazdı. Her şeyden önce o bir, Sinclair'di... ve Sinclair ailesi asla güçsüz olamazdı.

"Ne çıkar ki?" Küstahça çenesini kaldırıp Dominic'e baktı. "Bir şeyi değiştirecek değil."

"Evet, Ivy. Değiştirir!" Dominic, neredeyse anlaşılmaz şekilde konuşuyordu. "Anlamıyor musun? Aramızda hiçbir şey artık aynı olamaz. Hiçbir zaman hem de."

Hilal şeklindeki ayın ön pencerelerden süzülen ışığında Nick, Ivy'nin gözlerindeki yaşların parıltısını görebiliyordu.

Onu kollarına almak isteyerek ona yaklaştı ama birden merdivenlerde bir ayak sesi duyuldu. Bir gaz lambasının ışığı karanlık koridoru aydınlattı.

Kahretsin. Yatak odasının kapısını açık bırakmıştı.

Ivy de sesleri duymuştu ve Felix kapı girişine gelirken güçlükle yataktan indi. Elbisesini üzerine geçirmek ya da yüzüne dökülmüş bir tutam saçı çekebilmek bir saniyesini bile almadan Nick'in sonra da Felix'in önünden geçip hızla merdivenlere yöneldi.

Nick peşinden gidecek oldu ama Felix, bir koluyla kapıyı kapadı. "Şimdi arkasından gitmeni tavsiye etmem," dedi, kuzeninin beklediğinden daha kararlı bir şekilde. "Burada neler olduğunu bilmeyebilirim ama Ivy'nin yüzünün şeklini gördüm. Şimdi söyleyeceğin herhangi bir şey, yüzüne bir tokat olarak geri dönecektir. İnan bana."

Nick kuzeninin kolunu aşağı indirdi ama tam o esnada ön kapı kapandı. Ardından kaldırımdaki topuk seslerini duydu.

Artık her şey değişmişti.

Nick, sadece bir eğlence olsaydı, ona karşı ne hissederse hissetsin, Tinsdale ile evlenebilmesi, babasının emirlerini uygulayabilmesi için isteklerine sadık kalıp kenara çekilirdi.

Ama artık bunu yapamazdı. Böyle bir şeye artık izin veremezdi.

Bu gece olanlar aptallık değildi. Takındığı umursamaz havasına rağmen, Ivy kendini ona vermişti, daha da önemlisi kalbini vermişti.

Nick bunu şimdi biliyordu.

Ivy onu *seçmişti.*

Artık çok geçti.

Lanet olsun.

Genç kadın, Sinclair faytonu için Berkeley Meydanı'ndaki yola telaşla bakarak basamaklarda öylece durdu. Fayton onun için

geri dönmemişti. Neden dönsündü ki? Kardeşleri Dominic ile onu en fazla on beş dakika önce meydanda bırakmıştı. Birkaç dakika içinde tüm hayatı değişmişti.

Ama faytonun daha gelmemesi o kadar da kötü olmamıştı. Grosvenor Meydanı çok uzak sayılmazdı ve şimdilik açık havada yürümek ona iyi gelecekti. Ivy yanaklarından süzülen gözyaşlarını avuçlarıyla sildi. Eteğini tutup uçlarını basamaklarda kaldırarak Dominic'in peşinden gelebileceğini düşünüp hızla ilerledi.

Davies Sokağı'ndaki meydana dönünceye kadar hiç yavaşlamadı ve oraya vardığında bile dört tane ev geçip Counterton Malikânesi'nden onu kimsenin görmeyeceğinden emin oluncaya kadar yürümeye devam etti. Yüksek, tuğlalı bir evin önüne çekilmiş demir parmaklıkları tuttuktan sonra biraz dinlenmek için durdu. Ama ciğerlerine havanın dolmasıyla Berkeley Meydanı'nda bıraktığını sandığı gözyaşları da geldi. Dizlerinin üzerine çöktü, tutunduğu çitten yavaşça kaldırıma kaydı.

İhtiraslarını, duygularını böylesine düpedüz göstererek ne büyük bir aptallık etmişti. Çite yaslanıp başını ellerine dayadı.

Bunu neden yapmıştı? Evlenmek istediği kişi Tinsdale'dı, Dominic değil.

Daha Dominic'in kim olduğunu gerçekten ama gerçekten bilmiyordu. Gerçek adını bile bilmiyordu. Onunla alakalı her şey rolden ibaretti, ona hissettirdikleri de dâhil. Aktörlere bunu yapmaları, oyun yazarının istediği şeyi seyirciye hissettirmeleri için para ödeniyordu. Ancak bu kez Ivy, senaryoyu büyük bir ustalıkla işlemişti. Rolü, seyircisini büyülemek ve kendine âşık etmekti.

Ve Ivy âşık olmuştu.

Genç kadın kendi yarattığı bir illüzyondan başkasına tutulmamıştı. Ne kadar da mantıksız, ne kadar saftı. Çok aptaldı.

Ne olduğunun farkına varınca bir kahkaha attı. Resmen kendi tuzağına düşmüştü.

Uzanıp çitin ortasındaki bir çubuğa tutundu ve ayağa kalktı. Kalbi daha önce hiç böylesine acımasa da ayağa kalkıp Grosvenor Meydanı'na yürümeye devam etti.

Öğle Vakti
Sinclair Malikânesi
Grosvenor Meydanı

Ivy odasından çıkıp merdivenlere yöneldiğinde midesinin guruldadığını ve ağrıdığını hissetti ama canı kahvaltı yapmak da istemiyordu. Fakat kız kardeşlerinin, belki erkek kardeşlerinin de, onu yemek odasında beklediğini biliyordu. Dadı ve öğretmenleri onları iyi eğitmesine rağmen kusursuz terbiyelerinden değildi bu. Ya da Lord Tinsdale'ı Bayan Feeney'den çalma planının sonucuna fazlasıyla bel bağladıkları için de değildi.

Hayır, Ivy bunun dün gece onun Berkeley Meydanı'ndan dönmesini beklediği gibi onu en alt basamakta tırabzanların yanında bekleyen minyon adam yüzünden olduğunu biliyordu. "Leydim, fayton siz olmadan dönünce sizi aramaya çıktım ve..."

Genç kadın son üç basamağa gelip elini adamın omuzuna uzattı. "Teşekkür ederim, Poplin ama şimdi burada, güvende ve oldukça iyi olduğumu görebilirsin."

Uşak son sözlerindeki doğruluğu değerlendirirmiş gibi gözlerini kısarak Ivy'ye baktı. Biraz durup yemek odasına doğru peşinden gelmesini işaret etti. "Bayan Wimpole bugün size güzel bir yemek hazırladı."

Ivy kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten hiç aç değilim. Daha sonra Cennet Bahçeleri'nde çay ve kek yemek için kız kardeşlerimi ikna edebileceğimi düşünüyordum."

Poplin nefesini verdi. "Endişelenmenize gerek yok. Bayan Wimpole 'özel' bir şey pişirmedi. Sadece söğüş et, meyve, kızarmış ekmek ve peynir." Hafifçe eğildi ve tekrar elini uzattı. "Lütfen. Aileniz sizi bekliyor, Leydi Ivy." Ivy hemen peşi sıra gitmeyince adam ekledi... "Ben... ben dün gece sizin faytonla dönmediğinizden bahsetmiş olabilirim. Şu an evde olduğunuzu biliyorlar elbette –kız kardeşlerinizden biri bu sabah yatağınızı kontrol etti– ama sizin için oldukça endişelenmiş gibi duruyorlar."

Genç kadın istemeden uşağın peşinde çatal tıkırtılarının mırıldanmalarla karıştığı sese doğru ilerlerken parmaklarını şakaklarına dayayıp hafifçe ovuşturdu.

Lanet olsun. Sterling hariç hepsi masada onu bekliyordu.

"İyi günler hepinize." Elinden geldiğince neşeyle gülümsedi.

Ivy, Poplin'le içeriye geldiği an ayağa kalkan Siusan, "Eh, kelime seçimin her şeyi anlatıyor, değil mi?" deyip önemsemez bir tavırla elini salladı ve tekrar yerine oturdu.

Priscilla'nın dudaklarında arsız bir gülümseme vardı. "Bence de."

Ivy kaşlarını çattı. "İkiniz ne ima ediyorsunuz?"

"Hiçbir şey ima etmiyordum," dedi Siusan. "Fakat zaten buna gerek de yok. Poplin, dün gece faytonla gelmediğini bize söyledi ama sen şimdi burada durmuş neşeli bir aptal gibi sırıtıyorsun."

"Ne tahmin ediyorsanız yanılıyorsunuz." Ivy kız kardeşlerine küçümseyerek baktı. "Faytonu beklemektense Grosvenor Meydanı'na yürüdüm sonra da doğruca odama çıktım." Poplin'e baktı. "Sizi endişelendirdiysem özür dilerim."

Killian gülümseyip eliyle yanındaki sandalyeye hafifçe vurdu. "Yanıma otur, Ivy. Korkarım kız kardeşlerimiz aktör arkadaşına fazlasıyla meraklılar ve onunla bu kadar çok zaman geçirmeni sağlayan planını belli ki kıskanıyorlar. Onlara aldırma."

Priscilla ve Siusan, kardeşlerinin bu tavrı karşısında şaşkınlıkla bakakaldılar. Fakat ikisi de daha tek eklime edemeden Lachlan, etini yutup üstüne de bir yudum oldukça açık çay içerken bir elini kaldırdı.

Siusan gazeteyi masanın üzerine, Ivy'nin hemen önüne uzatıp köşesini kaldırdı ardından ikinci sayfayı çevirdi. Kısa bir köşe yazısını gösterdi. "Bunu, dedikodu köşesindeki bu yazıyı okumak isteyebileceğini düşündüm. Haberde senden bahsedildiğine inanıyorum."

Ivy ablasına baktı ardından herkesin nefesini tutmuş halde beklediğini gördü. "Umarım... utanılacak bir şey yoktur." Her işe burnunu sokan yazarlar dün akşam Dominic'le yaşadığı şeyi öğrenmiş olamazdı. Tanrım, öğrenmemelerini umuyordu. Ama nasıl oluyorsa son havadisleri hemen alıyor gibiydiler. Priscilla yüksek sesle okumasını istediğinde yazıya hızlıca bakınmaya başladı.

"Pekâlâ. Fakat umarım mahcubiyetimi arttırmazsınız." Ivy okumaya başlamadan önce emin olabilmek için çabucak masaya bakındı.

"Dünkü güzel hava, seçimlerini Hyde Park'tan yana yapan sosyetenin seçkin mensupları ve Londralıların sokağa çıkmasına neden oldu. Çoğu Serpentine kıyısında piknik yaparken Lord C. Ve Leydi I.S. fayton yarışı heyecanını tercih etti. Rotten Row'da geride kalan Lord T. Ve Bayan F. öğleden sonralarını bir kova su ve bezle faytonlarından günün heyecanını temizleyerek geçirdiler."

Priscilla kahkahayı patlattı. "Kimin öğlen yemeğini Doğa Ana'ya geri verdiğini bize söyler misin? Lütfen, bana bunun Lord Tinsdale olduğunu söyle."

Ivyi ters ters baktı. "Şunu söylemeliyim. Kusan, Bayan Feeney'di... tabii Bayan Wimpole'un balık jöleli turtası sayesinde."

Grant güldü. "Evet, bunlardan birinin kokusunu almıştım." Nasıl bir etki bıraktığını göstermek için irkildi.

"Tinsdale ve Bayan Feeney'den bahsetmişken. Plan nasıl gidiyor, Ivy?" diye sordu Lachlan. "İlerleme var mı?"

"Öyle görünüyor," diyerek araya girdi Grant. Koridorda duran Poplin'e başını salladı ve adam bir dakika kadar sonra elinde gümüş tepsiyle döndü.

"Leydi Ivy," dedi, tepsiyi uzatırken. "Bu, sizin için."

Kız kardeşleri birbirlerine şaşkın gözlerle bakıyordu ama Grant'in gülümsediği bile söylenemezdi.

Ivy mektubu kaldırıp mührü açtı. "Bu...Lord Tinsdale'dan." Grant'e baktı.

"Dün gece Tinsdale'ın uşağı getirdi," dedi Grant de. "Kahretsin Ivy, bana öyle bakmayı bırak da oku."

Ivy zarfı açtı. Yazılanlara inanamıyordu. Bir eliyle ağzını kapadı. "Saat dörtte görüşmek istiyor." Mektubu gözlerinin önünden çekip tekrar Grant'e baktı. "Ne yapacağım?"

"Bunu nasıl bilmiyorsun, Ivy?" Grant konuşmadan önce bir süre öylece kardeşine baktı. "İstediğin şey bu değil miydi? Tinsdale'ın dikkatini tekrar sana vermesini istemiyor muydun?"

"Ben... ben..." Ivy tekrar mektuba baktı. "Şey, elbette buydu. Planın tüm amacı bu. Ve tabii tüm çabalarımın da." Başını mektuptan kaldırdı ama şu an gördüğü şey karşısında tamamen kafası karışmıştı.

Kimse gülümsemiyor ya da bu yeni gelişme karşısında onun adına sevinmiş gibi durmuyordu. Bunun yerine hepsi öyle ciddi bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu ki duyan da biri öldü sanırdı.

Ivy hemen ayağa kalktı. "Neden hepiniz bana böyle bakıyorsunuz? Tinsdale'ın buraya uğraması oldukça olumlu bir işaret. Eğer aklı hâlâ Bayan Feeney'de olsaydı benimle görüşmek istemezdi. Sevgisini tekrar bana verme niyetinde olmalı, tabii kabul edersem." Ses tonu artık sadece bir iniltiye dönüşmeye başlıyordu. "Neden benim adıma sevinmiyorsunuz? Bunun olmasını istediğimi, ihtiyaç duyduğum şeyin bu olduğunu hepiniz biliyorsunuz."

Ivy, Grant'in ona bakışına dayanamıyordu. Sanki bir şekilde kalbindekini ve aklındaki görmüş, dün gece neler olduğunu biliyormuş gibiydi. Ivy'nin hisleri karma karışık oldu.

"Evet," dedi Grant, usulca. "İstediğin şey *buydu*. Ama Ivy, hâlâ istiyor musun?"

Ivy yutkunup gözlerini mektuba çevirdi. Gözlerinden yaşlar akmak üzereydi. "Evet, bu," diye fısıldadı, kardeşlerini ikna etmeye çalışarak. Daha doğrusu kendini. Yüzünü kaldırdı. "Babamın istediği bu. Elde edebilmek için çok uğraştım."

Fakat kız kardeşleri bunu bir kenara bıraksa bile Grant'in böyle yapmayacağını biliyordu. O yüzden arkasını dönüp başka tek kelime etmeden odadan çıktı.

KAKTÜS TEAM

12. Bölüm

Kötülük bazen hız kesebilir ama kıskançlık asla kesmez.

Lord Halifax

Ivy, ailesinden kaçtığı yatak odasından öğleden sonra saat üç olmadan kapının iki farklı zamanda çaldığını duydu. İkisinde de ayağa kalkıp odanın ortasında bekledi ama Poplin ne yanına geldi ne de bir kart getirdi.

Genç kadın, Dominic'in dün gece aralarında olanlara bir anlam vermek için olmasa da en azından eve sağ salim geldiğinden emin olmak için bugün uğramasını beklemişti.

Fakat gelmedi ve şimdi saat tam dördü vurup kapı çaldığında Tinsdale'ın geldiğini biliyordu.

Hiçbir zaman geç kalmazdı. Aslında Tinsdale'ın dakikliği, güneşin her sabah doğuşu kadar güvenilir ve tahmin edilebilirdi. Sadece bu özelliğinden bile Ivy onun iyi bir eş olabileceğine karar vermişti.

Sakin tavırlı ve oldukça sağduyulu biriydi. Tinsdale'ın onu bir duvara yaslayıp çılgına çevirecek kadar büyük bir ihtirasla

öpmesi konusunda endişelenmek zorunda kalmamıştı. Onun yol göstermesi ve iyi örnek oluşturmasıyla Ivy, babasının istediği gibi saygı değer bir kadın olacaktı. Ve ailesine adına yakışır bir Sinclair.

Ivy, Siusan'ın önünde dikilip elini salladığını fark ettiğinde Lord Tinsdale'ın bu özelliklerini kendine hatırlatarak boş gözlerle kapıya bakıyordu.

"Tanrım, Ivy," dedi Siusan. "İyi misin? Deminden beri sana sesleniyordum."

Genç kadın gözlerini kırpıştırarak ablasına odaklandı. "Evet, düşünüyordum."

Siusan anlayışla başını salladı. "Counterton'a gönül verdiğini Tinsdale'a nasıl anlatacağını mı düşünüyordun?"

"Ne?" Ivy yağmurdan kaçıp içeri giren bir köpek gibi başını salladı. "Tanrı Aşkına, hayır! Eğer gelme nedeni buysa bana karşı ilgisini cesaretlendirmek istiyorum."

"Ah, neden bunu yapıyorsun ki?" Siusan yatağın kenarına otururken kızdı. "Dominic'in sana karşı hisleri gerçek. Herkes bunu görebiliyor ve sanırım senin de ona karşı hislerin onunki kadar güçlü ve net."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun, Su. Dominic ona ücretini verdiğim rolü oynuyor ve görevinde de oldukça başarılı, hepsi bu." Ivy ellerini öne doğru uzatıp, "Gerçek adını ya da onunla ilgili hiçbir şeyi bilmiyorum," dedi.

Siusan dirseğini dizlerinin üzerine koyup çenesini de avcunun arasına aldı. "Peki hiç sordun mu?"

"Aslında, hayır. Sormadım. Ona gerçek adıyla hitap ederek ya da nerede büyüdüğünden bahsederek planı kazara bozmayayım diye anlatmamasını istedim." Genç kadın yüzünün yine

kızardığını hissedince kollarını sıkıca göğsünde bağladı. "Asla tanımadığın birine karşı bir şeyler hissetmen imkânsızdır."

Siusan birden ayağa kalktı. "Ayrıca neden onu hiç tanımadığını düşünüyorsun? Çok kibar, zeki, büyüleyici ve eğlenceli biri. Bir aktör ne kadar yetenekli olursa olsun böyle şeyleri gerçekten yaşamasaydı o zaman kesinlikle çok farklı bir Lord Counterton görebilirdik. Hiçbir aktör gerçek kimliğini açığa çıkarmadan ve bozmadan böylesine uzun bir süre kendi karakterine dalmış halde kalamaz. İşte bu yüzden, kardeşim, onu çok iyi tanıdığına inanıyorum."

"Yine de fark etmez. Babamız bir aktörün, asi kızına uygun bir eş olacağını kabullenmez." Siusan gittikçe sinirlenen kardeşine bakıyordu. Ivy kapıyı açtı. "Tinsdale, ilişkimizi düzeltmek için geldiyse hiç gecikmeden onu kabul edeceğimi ve Lord Counterton'ın üzerine bir perde çekeceğimi söylerken ciddiydim."

Suisan kardeşinin peşi sıra, "Yerinde olsam *henüz* böyle bir şey yapmazdım, Ivy," diye seslendi.

Ivy arkasını dönüverdi. "Neden?"

"Çünkü Priscilla, sadece bir saat öncesinde Bayan Feeney ve Lord Tinsdale'ı Pall Yolu'nda birlikte dolaşırken gördü." Siusan yataktan kalktı.

"Bugün mü?" Ivy ablasının söylediklerini netleştirmeye çalışıyordu.

"Evet, *bugün*," dedi Siusan yavaşça ve vurgulayarak.

Ivy kasıldı. Pekâlâ. Özellikle Dominic'le dün geceki o korkunç yakınlaşmadan sonra Tinsdale'ın şimdi Bayan Feeney'yi onun için bir kenara bıraktığını söylemek amacıyla salonda beklediğini düşünmek istemişti. Ama onu görmeye gelmişti ve en azından bu bir başlangıçtı.

"Dominic'le anlaşmamızı bitirmemem konusunda haklı olabilirsin," dedi Ivy. "Ayrıca Berkeley Meydanı'ndaki evin ve personelin ayın sonuna kadar olan ödemelerini de yapmıştım." Bu sözüyle arkasını dönüp gelecekteki eşi olmasını istediği adamın yanına gitmek için merdivenlere yöneldi.

Ivy, Tinsdale'ı karşılamak için kendine çeki düzen verirken duvara yaslanarak salonun dış tarafında durdu. Kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu ve sinirleri yay gibi gerilmişti.

Önceden Tinsdale ile buluşma konusunda hiç böylesine kendi kendiyle çatıştığını hissetmemişti. O halde şimdi neden böyle hissediyordu ki? Gerçekten şapşallık ediyordu. Odaya girmek için derin bir nefes almıştı ki Tinsdale, köşeyi dönüp bir anda önüne dikildi.

"Merdivenlerden indiğini duydum," dedi. "Ve bahçede beklediğimi düşündün sandım."

Ivy başını salladı. "Salona gelirken saçlarım açıldı, ben de düzeltmeye çalışıyordum." Artık gülümseme zamanı gelmişti ve Ivy de gülümsedi.

Genç kadın Tinsdale'ın etrafında dolaşıp doğru düzgün döşeyebildikleri tek odaya, salona yöneldi. Çok hoş bir odaydı ve Ivy genelde salonda olmaktan mutluluk duyardı fakat bugün burayı resmen bir kafes gibi görüyordu. "Bugün hava güzel. Ziyaretinizi bahçede gerçekleştirme önerinizi çok sevdim." İkisi de koridora çıktılar ve tam o anda az kalsın Poplin'le çarpışıyorlardı.

Minyon adam elinde tuttuğu büyük, gümüş tepsiyi az kalsın düşürecekti. Tepsinin üzerindeki çay servis takımları yerinde oynadı. Fakat kapağı açık bir reçel kabına yuvarlanan bisküvi dışında hiçbir şey düşmedi. "Leydim, çayınızı..."

Adamın sözü bitmeden Ivy, "Bahçede," deyiverdi.

Poplin verandaya ve oradan da bahçeye açılan çift kanatlı kapılara doğru Ivy ve Lord Tinsdale'ın ardından ilerledi. Ivy tam kapı koluna uzanmıştı ki Tinsdale boğazını temizleyince durdu.

Tinsdale, Poplin'e baktı fakat arkalarından gelen yaşlı adam elindeki ağır tepsiden dolayı daha da yavaş ilerliyordu.

Bu gülünçtü. Sinclair ailesinin evde iki hizmetlisi vardı. Poplin için kapıyı Ivy açabilirdi. Tekrar kapı koluna uzandı fakat Tinsdale hemen bileğinden tutup elini aşağı indirdi.

Ivy aslında Tinsdale'ın kaba olmak istemediğini sadece ona çok az hizmetli bile olsa evdeki konumunu hatırlattığını düşünerek dudağını ısırdı.

Poplin'in kabarık beyaz kaşları bir an yukarı kalktı ardından tepsiyi koridordaki bir masanın üzerine bıraktı sonra geri gelip Ivy ve Tinsdale için kapıyı açtı.

Bahçe masasına geçip oturduktan sonra bile Ivy, kapının Poplin için açık kaldığından emin olabilmek için bakınıp durdu. Emin olup uşak da tepsiyle yanlarına geldiğinde dikkatini Tinsdale'a çevirdi.

"Kabul etmeliyim ki Lord Tinsdale, mektubunuza çok şaşırdım," dedi Ivy, Poplin çay servislerini yerleştirirken.

"Umarım hoşunuza gitmiştir." Genç adamın gülümsemesi insanı tiksindirecek şekilde güzeldi.

"Kesinlikle oldukça beklenmedikti." Ivy porselen demliği kaldırıp bir fincana çay doldurdu. Koyu kehribar renkli sıvının kokusunu içine çekti. Bu çay hiç içmedikleri pahalı bir çaydı ve Sinclair'lerin azalmış gelirinden dolayı sadece

saygın misafirlere ikram edilirdi ve bugün de Lord Tinsadele için hazırlanmıştı.

"Umarım görüşme isteğim, Argyle'daki konuşmamızın ardından beklenmedik olmamıştır. Piknikte ve Winthrop Malikânesi'ndeki konuşmamızı tamamlamamıştık." Ivy'nin uzattığı çayı aldı ama bunu yaparken de parmaklarıyla kadının eline dokunup çay tabağını doğruca önüne çekmeden önce bir süre bu pozisyonda tuttu.

Birkaç saniye sonra Ivy, tabağı masanın üzerine bırakıp parmaklarını çekti. "Aslında Lordum, özellikle konuşmamızı sonlandırdığımızı sanıyordum ve Lord Counterton'la devam eden ilişkimin bunu doğruladığını düşünmüştüm."

"Eğer onun sizi sevdiğine gerçekten inansaydım, belki öyle olurdu." Tinsdale uzanıp genç kadının elini tuttu. Bu kez daha sertti. "Fakat inanmıyorum. O artık kimseyi sevemez. Çapkının teki. Zaferleri Lincolnshire'da efsaneleşmiş halde."

Ivy elini çekmeye çalıştı ama adam oldukça sıkı tutuyordu. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Ben... biraz araştırma yaptım." Tinsdale'ın solgun yanakları, şimdi biraz kızarmıştı.

"Averly'de söylenenlere göre, Counterton gençken bir dükün kızını sevmiş ve kız da onu. Ama Dominic Sheridan'ın babası soylu değilmiş. Kızın babası, ilişkilerini onaylamayıp kızını hızlı bir şekilde dul bir baronla evlendirmiş. Kız bir yıl sonra doğum yaparken ölmüş." Tinsdale gözlerini Ivy'nin üzerine dikmiş tepkisini bekliyordu.

Ama hiç tepki yoktu. Neden olsundu ki? Tinsdale'ın bahsettiği bu çapkın adam, onun Lord Counterton'ı değildi ki.

"Beni anlamıyor musunuz, Ivy? Artık kimseyi sevemeyeceği için size âşık olamaz. Kadınları gömlek değiştirir gibi bırakıyor."

"Lord Counterton bahsettiğiniz kişi değil. Bana inanın, biliyorum."

Tinsdale kaşlarını çattı. "Ivy, siz onun şu anki seçimisiniz. Son günlerde Bayan Feeney'nin tepesinde nasıl dikildiğini görmediniz mi? Yerinize bir başkası gelmek üzere."

"Yerimi sizin de Bayan Feeney'yle değiştirdiğiniz gibi mi?" Ivy bu sözlerin çok sert olduğunu biliyordu. Bu anı, üzgün numarası yapmak, adamın ona dönmesi ve nispeten yaralı kalbini yine ona vermesini kolaylaştırmak üzere kullanması gerektiğinin farkındaydı.

Ama yapamıyordu.

Hiçbir açıklama yapmadan onu bir kenara attığı için hâlâ kızgındı. Duygularını kontrol altına almak şu an neredeyse imkânsızdı ve daha farkına bile varmadan sert bir çıkış yaptı. "Belki bu kez bir başkasıyla yeri değiştirilecek kişi siz olduğunuz için korkuyorsunuzdur?"

Tinsdale karşısındaki kadına baktı, resmen şaşkına dönmüştü.

Ivy masadan kalkıp genç adama baktı ve başka tek kelime etmeden onu bahçede yalnız bırakıp içeri girdi.

Öğleden sonra saat ikide, Nick ilk kez Sinclair'lerin kapısını çaldığında Bay Poplin, Leydi Ivy'nin o saatte ziyaretçi kabul etmediğini söyledi. O yüzden Nick kapıyı tekrar çalmadan önce bir saatten daha uzun bir süre bekledi ve saat üçün, içten ve nazik bir özrü kabul etmek için daha uygun olacağını umdu. Ama cevap yine aynıydı.

Genç adam, bu saatte kız kardeşleriyle çaya gitmeyi seven Leydi Ivy'nin evden çıkabileceğini umarak bir saat daha bekle-

meye karar verdi. Eğer yaklaşırsa en azından söyleyeceklerini dinlemek dışında bir seçim şansı kalmayacaktı.

Cebindeki saate bakıp akrebin tam dördün üzerinde olduğunu gördüğünde ön kapı açıldı ama dışarı çıkan Ivy değildi. Aksine, içeri sarışın bir beyefendi davet edildi ve bu, Tinsdale'dan başkası değildi.

Nick gerçekten öfkelendi ve doğruca çimenlerin oradan üzerinde No: 1 yazılı kapıya sessizce yaklaştı. Kapıyı kibarca çalmak yerine doğruca içeri girdi.

"Olur şey değil. Hayır, hayır!" Bayan Wimpole aceleyle koridora geldi. "Burada olamazsınız, Lordum. Giremezsiniz!" Adamın kolundan tutup doğruca salona çekti. "Leydi Ivy'nin başka bir misafiri var. Sarışın olan."

"Neredeler?" Nick kısık sesle konuşmaya çalışmadı bile. "Derhal Leydi Ivy'yi görmem gerekiyor."

"Şey, göremezsiniz, Lordum," diye fısıldadı kadın. Tıknaz aşçı, geriye dönüp koridora bakarken adamı olduğu yerde tutabilmek için tombul ellerini göğsüne koymuştu. Başını Nick'e doğru çevirdi. "Poplin geliyor. O ne yapacağını bilir. Biraz bekleyin." Genç adamın göğsüne hafifçe vurdu. "Burada kalın ve lütfen tek kelime etmeyin."

Bayan Wimpole onu uyaran bir bakış attı ve hızla uzaklaştı.

Nick değişik tonlardaki fısıltıları duyabiliyordu fakat bir dakika sonra Bay Poplin ve Bayan Wimpole, salonun kapısında belirdi? "Nerede?'

Poplin elini kaldırdı. "Burada bekleyin, salonda olduğunuzu Leydi Ivy'ye bildireceğim." Endişeli görünüyordu ve zayıf yüzü de biraz kızarmıştı.

Nick başıyla onayladı. "Üç dakika, dostum. Sadece üç dakika sonra onu aramaya geleceğim."

Camlı kapıyı ardından kapadıktan sonra Ivy bir elini ağzının üzerine götürdü. Söylediği şeylere inanamıyordu. Fakat söylediği her şey içtendi.

Elini indirip kapının ardına bakmak için hafifçe arkasını döndü. Lord Tinsdale bıraktığı yerdeydi, Ivy'nin boş sandalyesine bakıyordu.

Genç kadın her şeyi mahvetmiş olabilirdi. Tekrar bahçeye çıkıp sarf ettiği o kindar sözlerini geri almak istedi, hem de hepsini.

Tam elini kapı kolunun üzerine koymuştu ki ayak seslerini işitti. Başını çevirdiğinde Poplin'in hızla yanına geldiğini gördü.

Bu, Tinsdale'ın yanına gitme kararını değiştirmesine bahane oldu. Kapı kolunu bıraktı.

"Poplin, Lord Tinsdale'ı kapıya kadar geçirir misin? Ben... mümkün olduğunca hızlı olursa sevinirim." Yatak odasına sığınmak için yürümeye başlamıştı ki Poplin'in yüzündeki ilginç ifadeyi fark etti. "Tanrım, ne oldu?" Tam adamın önünde durdu.

"Özür dilerim, Leydim. Fakat salonda sizi bekleyen bir ziyaretçiniz var." Poplin, her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. "Onu içeriye davet etmedim, aslında ziyaretçi kabul etmediğinizi iki kez söyledim. Fakat birden içeri daldı. Bayan Wimpole da ben de bir şey yapamadık. Sizi şimdi görmek istiyor."

Ivy'nin gözleri kocaman açıldı. "Kim? Kim içeri daldı?" Fakat kim olduğunu biliyordu. Dominic ya da gerçek adı neyse oydu.

"Lord Counterton," dedi Poplin heyecanla. "Salonda."

Aman Tanrım. Genç kadın endişeli gözlerle arkasına baktı. "Lütfen Lord Tinsdale'i hemen dışarı çıkarın. Kesinlikle salonun dış tarafında durmayın."

Poplin söylenenleri başıyla onayladığında Ivy, uşağın yanından geçti, eteğinin ucunu kaldırıp salona doğru koştu.

KAKTÜS TEAM

13. Bölüm

Mutsuz kişiler, mutlu insanları fakirlerin zenginleri kıskandığından daha çok kıskanır.

Dennis Prager

Ivy salonun kapısını arkasından kapatırken, "Burada ne yapıyorsun, Dominic?" diye sordu.

Dominic ona doğru ilerledi ama Ivy elini kaldırarak onu tam ortada durdurdu.

"Sen çok zeki bir kadınsın, Ivy. Neden geldiğimi çok iyi biliyorsundur."

"Şişşt. Dominic, burada kalamazsın," diye fısıldadı Ivy boğuk bir sesle.

"Tinsdale nerede?" Gözleri çelik gibi sertti.

"Bahçede." Dönüp kulağını kapıya yaklaştırdı, dinledi, ardından tekrar Dominic'e döndü. "Lütfen, gitmen gerekiyor. Şimdi."

"Dün gece olanları konuşuncaya kadar gitmeyeceğim." Kollarını açıp kadına doğru yürüdü.

"Hayır, Dominic. Şimdi olmaz."

"Şimdi olmalı. Tinsdale zaten sana sahiplenmeyi istediği için burada. Ona izin vermeyeceğim. Veremem."

"Neden? Bizim anlaşmamız böyleydi. Seni tutma nedenim de buydu. Bunu biliyorsun." Aynı şeyi yine yapıyordu. Tıpkı bir Sinclair gibi kendinden emin ve güçlü görünmek istediği zaman karşısındakini yaralamak adına böyle konuşuyordu. Kalbi sıkışmıştı, ağlamak üzereydi.

"Çünkü seni seviyorum. Senin de beni sevdiğini biliyorum."

"Söylediğin ne kadar saçma." Genç kadın kapıyı kilitleyip anahtarı masanın üzerine koydu. "Bizimkisi sadece bir iş ilişkisi. Daha fazlası değil."

Dominic kadının yanına doğru ilerleyince Ivy bir adım geri çekildi ve sırtı kapıya yaslanıncaya kadar geri geri yürüdü. Birden dün gece aklına geldi.

"Yalan söylüyorsun, Ivy. Bunu en az benim kadar iyi biliyorsun." Bir nefes kadar yakındı. Tıpkı onu öpmeden önce olduğu gibi.

Ivy koridorda hiç ses duymamıştı, ön kapının açıldığı da kulağına gelmemişti. "Lütfen, biraz daha kısık sesle konuş."

"Neden? Bizi duyamasın diye mi, Ivy? Umurumda değil. Neden, biliyor musun? Çünkü o adamın sana sahiplenmesini kabullenmeyeceğim. Bunu yapmayacağım. Yapamam. Dün geceden sonra asla yapmam."

Ivy genç adamı kendinden uzak tutmak için iki elini göğsüne dayadı. "Bir anlaşmamız var. Sana *ücretini ödedim.*"

Dominic acı veren kelimeleri karşısında sanki tokat yemiş gibi irkildi.

"Ivy seni seviyorum." Genç kadının saçlarını nazikçe yüzünden çekti. "Ve senin de benimle aynı hisleri taşıdığını biliyorum yoksa kendini asla bana vermezdin."

Genç adam kadına iyice yaklaştı. Dudaklarının arasında bir santim bile yoktu.

Koridordan ayak sesleri duyuldu. Ivy donup kaldı ama Dominic etkilenmemişti. Elleriyle kadının başını hafifçe yana yatırıp dudaklarını dudaklarının üzerine getirdi.

Ön kapı çarparak kapandı ve bu, Ivy'nin daha mantıklı düşünmesini sağladı. "Sana öyle geliyor." Ivy, genç adamın doğruyu söylediğini bildiği için gözlerine bakamıyordu. Fakat böyle bir şeyi yaşayamayacakları da bir gerçekti. Babası buna asla izin vermezdi.

"Seni istiyorum, Ivy. O ilk gece dudaklarımız temas ettiği andan itibaren istiyorum." Genç kadını tekrar öptü. "Senin gibi bir kadınla hiç karşılaşmadım. Seni sevdiğim gibi kimseyi sevmedim. Seni istiyorum, Ivy. Sonsuza kadar hayatımda olmanı istiyorum."

Dominic öylesine yakın duruyordu ki genç kadın nefes bile alamıyordu. Gözleri doldu. Fiziksel olarak yapamasa da duygusal olarak onu itmek zorundaydı.

"Gerçekten beni mi istiyorsun? Yoksa sahip olduğum, sana verdiğim hayatı mı?"

Dominic bir adım geri çekildi. Gözlerinden kafasının karıştığı anlaşılıyordu.

Ivy'nin gözleri yaşla dolmuştu ve Ivy bundan nefret ediyordu. "Çünkü hiçbir şeyim yok." Eliyle odayı gösterdi. "Bunların hepsi sahte. Şamdanlar, ipek perdeler, güzel mobilyalar. Sahip olduğumuz her şey bu. Babamız bizi İskoçya'daki evimizden uzaklaştırdığından bu yana kardeşlerimin bu kadarına gücü

yetiyor. Tıpkı ağabeyim Sterling gibi değişip saygıdeğer insanlar haline gelinceye kadar elimizdekilerin hepsi bu."

"Ivy, bunların hiçbiri benim için önemli değil."

Genç kadın, zorla güldü. "Gerçekten mi? O zaman benimle gel. Tinsdale'la evlenmezsem, hayatımın nasıl olduğunu sana göstereyim." Masanın üzerindeki anahtarı alıp kapıyı açtı ardından Dominic'in elini tuttu ve evin görkemli odasından uzaklaşıp merdivenlerden yukarı çıktılar.

Merdivenlerdeki keçe bir hayli yıpranmıştı. Attıkları her adımla ev giderek daha fazla terk edilmiş gibi görünüyordu.

Ivy genç adamı elinden çekiştirip üst kata varıncaya kadar hızla merdivende sürükledi.

"Burada kız kardeşlerimle kalıyoruz. En azından bir düzün oğulları olan kardeşlerimin kaldığı tavan arasıyla karşılaştırınca burası lüks kalıyor."

"Ivy, bunu yapmana gerek yok. Benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Hayatımdaki tek önemli şey sensin, başka hiçbir şeyin önemi yok."

Ivy, genç adamı koridorun biraz daha ilerisine çekti, ardından kapıyı açıp içeriyi gösterdi. Odada neredeyse hiçbir şey yoktu. Üzerinde puslu bir aynanın olduğu pencerenin yanında küçük bir masa vardı. Duvarın karşı tarafında, üzeri eski bir örtüyle örtülmüş pek yatak sayılamayacak bir minder vardı.

Genç kadın, Dominic'in elini bırakıp odanın ortasında durdu. "İşte bu, benim gerçekliğim, Dominic. Gerçekte işte böyle biriyim."

Nick kapıyı kapadı. Ivy şaşkın gözlerle adama baktı. "Ivy, sosyetenin süslü eşyaları umurumda değil." İki kısa adımla

aralarındaki boşluğu kapadı. "Sen her şeysin. Benim tüm ihtiyacım olan sensin."

Genç kadın adama dikkatle bakarken yaş dolu gözleri parıldıyordu.

"Hiçbir şey söyleme, Ivy." Genç kadına sımsıkı sarıldı, yüzündeki ifadeden geri çekilip çekilmeyeceğini anlayamıyordu. Ama Ivy çekilmedi. Sarılmasına karşılık verince Nick genç kadının teslim olduğunu hissetti.

Genç adam parmaklarını Ivy'nin bakır renkli buklelerinin arasından geçirdi. Parmaklarını uzattıktan sonra bulduğu her tokayı çıkarıp yere attı. Ivy'nin saçları beline kadar inmişti

Saçlarını okşadı, yüzünü kendine çevirip onu öptü. Dudakları şekerli çaydan dolayı tatlıydı. Ivy dudaklarını aralayıp adamın dilini ağzının içine aldı.

Genç kadın öpüşmeleri iyice yoğunlaştığında bir şeyler mırıldanıp adamı kendine çekerek ellerini boynuna doladı.

Nick, Ivy'nin pembe dilinin ağzının içine kaydığını hissetti. Ivy onun dilini emerek Nick'i oldukça şaşırttı, genç adamın dilini ağzında istiyordu.

Genç adamın kasıkları gerildi. Onu kollarında çıplak halde hayal etmemeyi ve biraz ötelerindeki yatağı düşünmemeyi denedi.

Arkasından kapı menteşesinin sesi duyuldu. Ivy şaşkınlıkla dudaklarını hemen Nick'ten çekip omuzlarının üzerinden baktı. "Su, yatak odasına girmeden önce kapıyı çalman gerektiğini hiç duymadın mı?" Genç adamın yanından çekilmedi, ayakta durmak için ona yapışmış gibiydi.

"Ö... özür dilerim, Ivy," diye kekeledi Siusan. "Lord Tinsdale'i duydum ve... başka bir ziyaretçin olduğunu bilmiyordum." Nick,

Siusan'ın ses tonundan şaşırmaktan çok eğlendiğini fark etti. "İyi günler, Dominic."

Nick arkasını dönmeye başlamıştı ki Ivy bunu engellemek için onu sıkıca tuttu. "Siusan, umarım güzel bir gün geçiriyorsundur."

"Ah, evet. Çok eğlenceli."

Dominic arkalarında terlik seslerini ve daha sonra da minder gıcırtısı duydu. Başını hafifçe çevirdiğinde Siusan'ın yaslandığını ve döşeğin kenarından küçük bir kız gibi neşeyle ayaklarını salladığını gördü.

"İstediğin bir şey mi var, Su?" Ivy, kızarmış yanaklarını hafifçe yukarı kaldırarak alnını onun göğsüne yasladığında Nick, genç kadının gülümsediğini söyleyebilirdi.

"Ah, aklıma gelmişken, evet vardı. Saat beşte festivale gideceğimizi hatırlatmaya gelmiştim."

"Ah, tamamen unutmuşum."

"Yılın bu zamanında öyle çok festival etkinliği olur ki sosyetedeki herkes orada olacaktır. Umarım bize katılırsın, Dominic. Tüm aile orada olacak." Siusan'ın gülmemek için kendini tuttuğu her kelimesinden belliydi. "Reddedersen Ivy'nin üzüleceğini biliyorum. Tabii ben de üzülürüm."

Ivy, Dominic'in omuzunu daha sert sıktı ama genç adam bunun ne anlama geldiğini anlayamadı. Onlarla gitmeli mi yoksa teklifi reddetmeli miydi? Ve yine kalbinin sesini dinledi. "Festivalde ailenize katılmayı çok isterim."

Ivy, Siusan'a baktı. "Hepsi bu kadar mı?"

Siusan ayağa kalkıp kapıya yöneldi ve bir daireden daha geniş olmayan bir uzaklıktan gülümsedi. "Evet, hepsi bu... şey, ikinizle de salonda görüşürüz, o halde."

Nick kesin bir şey söyleyezmedi ama duyduğu gürültüden Siusan'ın odadan çıktığını tahmin etti.

Ivy genç adama bakıp güldü. "Bazen ablamın boğazını sıkmak istiyorum."

"Söylediği bir kelimeyi bile duymadım. Ayrıca ablan, kız kardeşini kiraladığı bir adamın kollarında buldu, muhtemelen gülünç bir durumdu." Nick alnını Ivy'ninkine dayayıp burnunu burnuna sürttü.

"Hiçbir şey bu kadar aşağılayıcı olamazdı," dedi genç kadın. "Fakat festivale katılmayı kabul ettin ve korkarım ki Siusan bundan kurtulmana izin vermeyecek."

"İçeri girdiğinde bütün düşündüğüm seninle sevişmekti."

"Şey, o zaman tam zamanında içeri girdi... çünkü ben de aynı günahkâr düşünce içerisindeydim."

Nick yine sertleşti ve pantolonu bu kez daha dar gelmeye başladı.

"Salonda herkesle karşılaşmaya hazır mısın?" Ivy, Nick'in kollarından çıkıp bir adım geri çekildi. Bakışları adamın bel kısmına takılınca, "Aman Tanrım," dedi ama kelimeleri daha çok gülerek çıkmıştı. "Belki de henüz değil."

Thimbletweed
Naip Festivali

İki düzineden fazla meşale, Thimbletweed'in biraz uzağındaki açık alanı çatırtılar çıkararak aydınlatıyordu.

Sazdan çatılı iki düzine kulübeden ibaret bu kasabanın tuhaf bir çekiciliği vardı. Bu kasaba iki yönüyle tanınırdı. Her yıl düzenlenen festival ve ünlü Thimbletweed çörekleri.

Bu çörekler, araba ile her sabah Londra'daki çay evlerine, restoranlara ve fırınlara taşınırdı.

Kalabalık Sinclair faytonu festival alanına geldiği an Grant hemen sıcak ve yumuşak Thibletweed çöreklerinin satıldığı standa yönelirken diğerleri de festival alanına ilerledi.

Renkli bayraklar ve çadırlar, ışıklandırılmış alana yayılmışken dansçılar, müzisyenler ve palyaçolar hünerlerini sergiliyordu.

"Gerçek bir file binmek sadece bir gine!" Priscilla, yorgun, cansız hayvanı gösterirken neredeyse sevinçten havaya zıplıyordu.

"Bir gine mi? Ciddi misin?" Lachlan, kız kardeşine baktı. "File binerek boşa harcayacak paramız yok."

"Git de bak, Priscilla," dedi Killian ikizine. "Gidip şarap alacağım. Kim benimle gelmek ister?" Lachlan çok geçmeden ona katıldı.

"Ivy ve Lord Counterton'ın akşam için kendi planları olduğundan eminim," –Siusan, onlara doğru dönüp göz kırptı– "bu yüzden ben Priscilla ile filin yanında kalacağım. Ama bana içecek bir şeyler getir, tamam mı Killian? Londra'dan buraya yolculuk içimi yaktı".

Killian, ablasının isteğini kabul etti ve grup üçe ayrıldı.

Diğerleri kalabalığın içinde farklı yönlere dağılırken Dominic, Ivy'ye, "Kendi planımızın olduğunu söyleyerek sence Siusan ne demek istedi?" diye sordu.

"Faytonda ona tek kelime etmedim. Sanırım... şey... görüşmemizi bitirmemiz için bize baş başa biraz zaman vermek istiyor."

Dominic hınzır bir tavırla sırıttı ama Ivy onu teşvik etmek istemeyip el çantasıyla hafifçe genç adama vurdu. "Yani, Dominic, tartışmamız gereken çok şey var."

"Öyle mi?" Tam arkalarından bir erkek sesi geldi. Yanında başka bir adam olduğunu görünce gülümseyerek, "Tinsdale," dedi Ivy.

"Leydi Ivy, sizinle burada karşılaşmak ne hoş bir sürpriz," diye karşılık verdi Tinsdale.

"Gerçekten mi? Festivale birlikte katılmamızı istediğinizi sanıyordum ama bunun üzerinden bir aydan fazla bir zaman geçti ve o zamandan beri çok şey yaşandı." Genç kadın omuzlarını silkti.

"Çok affedersiniz, Leydi Ivy. Korkarım tamamen unutmuşum." Tinsdale eğilip hiç izin istemeden genç kadının elini kaldırıp öptü. "Counterton Markisi." Yanındaki adama döndü. "Sizi Lord Rhys-Dean ile tanıştırabilir miyim?"

Rhys-Dean, Ivy'ye doğru düzgün bakmadan kibarca şapkasını yana yatırdı. Ardından şüpheli gözlerle Dominic'e baktı. "Sheridan?"

Dominic boş boş adama baktı. "Evet, Dominic Sheridan. Şimdi de Counterton. Dördüncü marki olan rahmetli amcamdan Counterton unvanını yeni aldım."

"Kahretsin," dedi Rhys-Dean, yanlarında bir hanımın olduğunu düşünmeden. "Çok değişmişsin. Seni tanıyamadım."

Dominic'in gözleri kocaman açıldı. "Rhys-Dean... sen..." Sonra durdu, sanki cevabı dilinin ucundaymış gibi bir parmağını kaldırdı.

Fakat Ivy, cevabı bilmediğinin farkındaydı. Bu adam belli ki gerçek Counterton'ı tanıyordu. *Aman Tanrım.* Dominic'in gerçek kimliği ortaya çıkacaktı. Hem de Tinsdale'ın karşısında!

"Beni hatırlamıyor musun? Shrewsburry'de beraberdik." Elini Dominic'in omuzuna koydu. "O zamanki gibi görünmüyorsun. O kadar zayıf ve solgundun ki. Uzun boyunu da unutmak olmaz elbette..."

Dominic adamın elini omuzundan indirmesini sağlayacak şekilde sırtına vurdu. "Elbette seni hatırlıyorum, Rhys-Dean." Dominic omuzunun üstünden Ivy'ye baktı. "Hani şey yaparken yakalanmıştık... Hatırlarsın işte." Genç adam göz kırptı.

Dominic gerçekten zeki bir aktördü.

Rhys-Dean içtenlikle güldü. "Elbette hatırlıyorum." Sonra Ivy'ye döndü. "Endişelenmeyin, Leydi Ivy. Suçumuz çok da kötü bir şey değildi." Dirseğiyle hafifçe Dominic'e vurdu. "Neticede Shrewsbury'yi bitirdik, değil mi?"

Tinsdale onu değerlendirircesine Dominic'e baktı. "Birbirinizi Shrewsbury'den tanıyorsunuz o halde, öyle mi?"

Rhys-Dean başını sallayarak onayladı. "Ama çok değişmişsin, Sheridan."

Dominic adam onun ne kadar değiştiğini söylemeden, "Senin gibi," diyerek araya girdi. "İkimiz de şanslıyız, değil mi?"

Herkes güldü ama sadece içlerinde bir kişi eğleniyordu.

"Annenin kardeşiyle hiç görüştün mü?" diye sordu Rhys-Dean.

"Dayımla mı?" diyebildi Dominic.

"Evet, evet. Pittance. Bu sabah Carlyle House'da karşılaştık. İkimiz de bu hafta kasabadayız. Eşim Somerset'teki yağmurlara dayanamıyor, onu Londra'ya götürmem için yalvarıp durdu."

dedi Rhys-Dean. "Tinsdale'la bugün Pall Mall'da karşılaştığım için şanslıyım yoksa bu geceyi eşimin kız kardeşiyle geçirecektim. Pek çekici bir hanımefendi olmadığından değil aslında, anlarsın." Sonra Ivy'ye pot kırmış gibi baktı.

"Sizinle tanışmak güzeldi, Lord Rhys-Dean." Ivy bu anı kaçmak için kullanıyordu. "Lord Tinsdale, Bayan Feeney'ye sevgilerimi iletin. Sanırım Lord Rhys-Dean ile geçireceğiniz akşama katılmak istememiştir."

"Bunda haklısınız," dedi diğer adam. "Bu gece, erkek gecesi."

"O halde artık zamanınızı çalmayalım. İyi geceler Lord Tinsdale, Lord Rhys-Dean." Gülümseyip hafifçe reverans yaptı.

Dominic, Rhys-Dean ile arayı açmayacağının isteksizce sözünü verdikten sonra iki adamı arkalarında bırakıp Ivy ile kalabalığın arasına karıştı.

Kurumuş çimleri geçip neredeyse festival alanından çıkana dek durup soluklanmadılar.

"Tanrım, Dominic, foyamız meydana çıkacak!" Ivy genç adamın omuzlarını telaşla tuttu.

"Rhys-Dean bana yeterince inanmışa benziyordu. Dert etme, Ivy." Dominic genç kadına tam sarılacaktı ki sonra birden sosyete üyeleriyle dolu kalabalığı düşündü, ardından genç kadını kırmızı yeşil çadırların arkasına doğru götürdü. Ahşap bir karavanın kapısına çıkan üç basamağı geçip kapıyı tıklattı. "Cevap yok." Ardından kapıyı açıp içeri girdi. İçerisi boştu, uzanıp Ivy'nin elini tuttu ve onu da yukarı çekti.

"Neden beni buraya getirdin?"

"Tinsdale ya da başkalarıyla karşılaşmadan burada konuşabiliriz." Dominic genç kadının elini sıkıp aynı kibar tavırla ipek kanepeye oturmasını işaret etti.

Karavan saman doluydu ve hayvan kokusu vardı ama kanepe temiz görünüyordu o yüzden Ivy dikkatle oturdu.

"Aslında Ivy, Rhys-Dean'den korkacak bir şeyimiz yok. Bunu biliyorum."

"Belki ondan değil ama Tinsdale'ın ikinize nasıl baktığını gördün mü? Bir şeylerin göründüğü gibi olmadığını biliyor ve hiç şüphem yok ki bu tutarsızlığın ne olduğunu öğreninceye kadar da peşini bırakmayacak. Bugün onu bahçede görmedin."

Dominic, Ivy'nin omuzlarına uzanıp onu kendine çekti. "Ne yapabilir ki?"

Genç kadın, Dominic'in kollarını çekerek doğruldu. "İkimizi de ifşa eder. Eğer babam Tinsdale'ı kazanmak için yaptığım bu planı duyarsa beni sonsuza kadar evlatlıktan reddeder." Dizlerinin üzerine oturdu. "Ayrıca Dominic, senin için çok daha kötüsünü yapabilir. Başka biri gibi davranmak suçtur. Tinsdale'ın tüm yapması gereken, mahkemelerdeki dostlarıyla konuşmak. O zaman seni Newgate'e atarlar! Dominic, artık bırakmak zorundayız. Londra'dan gitmen gerekiyor. Ortalarda görünme. Güvende olman için bildiğim tek yol bu."

"Yapamam." Dominic uzanıp Ivy'yi kendine çekti. "Seni asla bırakamam. Seni seviyorum. Tinsdale'dan da, onun çevresinden de korkmuyorum."

"Ama ben korkuyorum! Lütfen, Dominic, çantanı toparla ve git –uygun bir Sinclair'den beklenen o geleceği bana bırak."

"Hayır. Ivy, güven bana. Tüm kalbinle güven. Başka her şeyi unut çünkü önemli değil. Bana güven."

Genç kadın ona inanmak, güvenmek isteyerek öylece yüzüne baktı. Cevap vermek için parmaklarıyla adamın yüzünü okşuyordu ki Dominic, onu birden yatağa yatırıp dudaklarından öpmeye başladı.

Ivy zevkle inledi. Genç kadına dünyanın geri kalanını... onlar için yarattığı o karmaşık hayatları unutturmak öyle kolaydı ki... Ama genç kadın pişmanlık duymuyordu. Çünkü daha çok sorumluluk alıp cesaretsiz olsaydı Dominic'le hiç tanışamazdı.

Daha sonra arkalarındaki menteşelerden bir ses duyuldu ve karavanın tahta kapısı açıldı.

İkisi de ön kapıdaki parlak ışığa alışmaya çalışırken gözlerini kırpıştırarak hemen doğruldu.

"Kim var orada? Ah, âşıklar mı?" Karavanın en üst basamağında duran yaşlı adamın ağzında neredeyse hiç diş yoktu. Kıyafetleri renkli ama çok eskiydi ve yoğun derecede içki kokuyordu. "Burayı bir aşk yuvası olarak kiralamıyorum. Bu, Ginger'in yatağı o yüzden şimdi hemen dışarı çıkın!"

Büyük bir Tamworth domuzu yaşlı adamın hemen arkasındaki basamaklara çıkıp karavanın içine bakarken Ivy afallamıştı. Ginger, yani domuz, öyle yüksek sesle ciyakladı ki anında Ivy'nin ayağa fırlamasına neden oldu.

Ivy ve Dominic ileri doğru hareket ederken domuz doğruca içeri daldı. Kendilerini yana atıp domuza yer açtılar.

İkisi de yaşlı adamın yanından geçip merdivenlere yöneldi. Şaşkınlık içerisinde birbirlerine baktılar. Ta ki Dominic karavanın boyalı tarafını gösterinceye kadar.

Ginger, okumuş domuz

Ivy eliyle ağzını kapadı ama renkli çadırların ön tarafına geçerken ikisi de gülme isteklerini bastıramıyordu.

"Ivy, buraya bak!" Seslenen Priscilla idi. Filin durduğu yeri gösteren Sisuan'ı görene kadar bakındı Ivy.

"Tanrım!" Ivy, Dominic'in kolundan çıkıp hızla pistin olduğu tarafa geçti. Priscilla üstüne saten bir minder yerleştirilmiş büyük bir filin üzerine sanki ata biniyormuş gibi oturmuştu. Onlara el sallıyor, kükredayarak gülüyordu ki birden yüzünü endişeli bir ifade kapladı. Ardından dengesini sağlamak için iki eliyle kayıştuttu. "File binebilmek için bir gine harcadığınıza inanamıyorum."

Sisuan uzanıp Ivy'nin saçından iki parça samanı abartılı bir tavırla çekti. "Bazılarımız sahip olduğumuz küçük şeyleri fil gezintilerine harcıyor. Bazılarımız da..." Dominic'in omuzundan da bir saman parçası silkti, "Aşk için harcıyor."

Ivy'nin utançtan yüzü kızardı. "Bazı ginelerin daha iyi harcandığını söyleyebiliriz." Yüzünü çevirip Dominic'e baktı ve dudaklarında çok hafif bir gülümseme vardı.

14. Bölüm

Kıskanç bir insan, komşusu bir bacağını kırarsa kendisinin daha iyi yürüyeceğini düşünür.
Helmut Schoeck

Ertesi sabah
Sinclair Malikânesi
Grosvenor Meydanı

Ertesi gün gökgürültüsü Ivy'yi, ailesinin her zamanki uyanma saatinden yani öğlen yapılan kahvaltı saatinden bile önce uyandırdı. Esneyerek gözlerini açmaya çalıştı ama parlak gün ışığına karşı tekrar kapamak zorunda kaldı... Bu da gökgürültüsünün sesini oldukça ilginç kılıyordu. Bir gözünü açtı. Güneş ışığı penceresinden içeri süzülüyor ve dışarıda bir dalın üzerinde nar bülbülü ötüyordu. Diğer gözünü de açtı ve ardından yatağının içinde oturdu.

Gökgürültüsünün sesi evden, belki üst kattan duyulmuştu ve erkek kardeşlerinin birbirlerine çılgınca bağırdığını duyabiliyordu.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve sonra birisi kapıya vurdu. Karşı taraftaki Priscilla ve Siusan'ın odasının kapısına da vuruldu. Hemen yatağından kalkıp kapıyı açtı. Üç kapının da açılmasını bekliyormuş gibi Poplin, koridorun tam ortasında duruyordu. "Babanız. Bir uşakla kart gönderdi. Londra'da ve öğlen burada olacak!" Elleri heyecandan titriyor, tuttuğu tüylü toz alıcıdan toz bulutları savruluyordu.

"Babam mı geliyor?" Priscilla rengi atmış halde hızla odasına girdi.

"Lord Grant, herkesi uyandırmam için beni gönderdi. Saat on bir buçuk." Poplin arkasını dönüp Bayan Wimpole ve fırıncıyla ilgili bir şeyler mırıldanarak hızlıca aşağı indi.

Siusan hiçbir şey söylemeden Ivy'ye baktı, ardından babalarının gelişine hazırlanmak için hemen odalarına geçtiler.

Sinclair Dükü, Sinclair'lerin Grosvenor Meydanı'ndaki evinde neler olduğunu ona haftalık olarak raporlayan bir ajanı olduğundan bahsetmişti. Ne Ivy ne de diğer kardeşleri bu ajanın kim olduğunu ya da ne gibi bilgiler topladığını bilmiyordu. Sinclair ailesinin, dışarıdan insanlarla pek bir şey paylaşmamasının nedeni de buydu ama yine de babalarının mektuplarında okudukları her detay tam anlamıyla doğruydu.

Bir süre birbirlerini suçladılar. Bu durum babasının gözüne girmeden önce Sterling'in belirttiği gibi herkesin eşit şekilde suçlandığını söylemesine kadar böyle sürdü.

Erkek kardeşler, konuşması için babalarını bekleyerek pencerenin önünde omuz omuza dururken üç kız kardeş de mavi kanepenin üzerinde dip dibe oturuyordu. Dük, yanmayan bir şöminenin yanındaki küçük sandalyede oturuyordu. Hava

oldukça ılık olmasına rağmen belli ki şöminenin yanmamasına sinirlenmişti.

Sinclair Dükü hayal kırıklığına uğramış bir tavırla çocuklarının her birine baktı... ta ki gözleri Ivy'ye gelinceye kadar. Ardından herkesi şaşırtarak kızına samimi bir tavırla gülümsedi.

Ivy'nin omuzları rahatladı. Belli ki babası planı bilmiyordu yoksa onu çoktan sokağa atmış olurdu.

Elini kaldırıp üç uşağından birini yanına çağırdı. Uşak bir deri keseden mektup çıkarıp Dük'e uzattı.

Babasının başka bir korkunç raporu yüksek sesle okuyacağından endişelenen Grant, Ivy'ye meraklı bir bakış attı. Genç kadın ise belli belirsiz bir omuz silkmesiyle karşılık verdi.

Dük boğazını temizleyip mektubu açtı ve burnunun ucuna gözlüklerini yerleştirdi. "Vikont Tinsdale'dan yaklaşık bir ay önce yazılmış bir mektup aldım." Ivy'nin, mektupta yazılanları herkese anlatmasını bekliyormuş gibi gözlüklerinin üzerinden kızına baktı. Ama genç kadının kesinlikle bir fikri yoktu. Eğer Tinsdale bir ay önce mektup gönderdiyse Bayan Feeney onu kapmadan öncesi de olabilirdi, sonrası da. Ivy yine gerildiğini hissetti.

"Kızım Ivy'ye uygun bir eş olabileceğini konuşmak için benimle müsait bir vakitte görüşmek istemiş. O müsait vakti ancak şimdi bulabildim," dedi ve tekrar Ivy'ye baktı.

Genç kadın yutkunup arkasına döndü. Bu tam anlamıyla bir sürpriz olmuştu. Tinsdale onunla evlenmek için babasına bir mektup gönderdiğinden hiç bahsetmemişti.

"Söylemem gerekir ki Tinsdale sağlam, saygıdeğer, varlıklı bir aileden geliyor. Keşke maddi imkânlarının da sağlam olduğunu söyleyebilseydim ancak senin cömert drahoman, herhangi bir yerdeki varlıklarını sürdürmek için fazlasıyla yeterli."

"Drahomam mı?" Ivy ayağa kalktı. "Benim artık drahomam yok ki."

"Fakat bu Tinsdale denen adamın, ajanımın inandığı kadar uygun olduğunu düşünürsek yine olacak. Lord Tinsdale'a bu sabah bir kart gönderdim, saat birde benimle buluşmayı kabul etti." Gözlüklerini indirip Ivy'ye baktı. "Bir dük kızına uyacak bir şeyler giy, Ivy." Diğer iki kızına döndü. "İkiniz de ona yardım ederseniz minnettar olurum. Ondan bir şeyler öğrenebilirsiniz."

"Bir şeyler öğrenmek mi?" Priscilla ayağa kalkınca Ivy, kötü planını babasına anlatmasının korkusuyla titredi.

"Bu ailenin saygıdeğer bir bireyi olmanın aslında ne kadar da kolay bir şey olduğunu göstermesi için sadece Ivy'yi değil, hepinizi çağırdım. Ve saygınlıkla gelecek ödülü görmenizi istedim." Ivy için elinde bir bohça tutan ikinci uşağı çağırdı. "Mavi saten kumaştan, yeni bir elbise. Şimdi git ve giyin."

Ivy öne çıkıp babasının yanaklarından öptü ve hızla salondan çıktı. *Hayır, hayır. Bu olamaz! En büyük hayalim, en kötü kâbusum haline dönüşüyor.*

Grant mucizevi bir kardeşti. Ivy ve kızlar Tinsdale'ın gelişi için hazırlanırken Grant de kardeşleriyle bahçede viski ağırlıklı bir öğlen yemeğine katılması için Dük'ü ikna etmeyi başardı.

Siusan ve Priscilla, kardeşleri Ivy'nin saçlarına toka tutturup giyinmesine yardım ederken neredeyse hiç konuşmadılar ama gözleri, kelimelerin dökemediği endişeyi yeterince ifade ediyordu. İşlerini bitirdiklerinde genç kadının yanaklarından öptüler ve başlarını hafifçe eğerek yatak odasından çıktılar.

Önündeki bir saatten kaçması imkânsızdı, o yüzden Ivy, geleceğiyle doğrudan yüzleşmeye karar verdi. Tinsdale'ın gel-

mesini kapıda bekleyecek ve o daha babasıyla konuşmadan onu sevmediğini ve onunla hiçbir zaman evlenmeyeceğini anlatacaktı.

Sonra da yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşecekti.

Küçük bir bavula sığdırabildiği her şeyi doldurdu, bavulu yatak odasının kapısının yanına koydu ve Tinsdale'ı beklemek için merdivenden indi. Saat, Tinsdale'ın gelmesine sadece iki dakika kaldığını gösteriyordu. Tinsdale hiçbir zaman geç kalmazdı.

Salondaki pencereden meydanı izledi, ardından koridordaki saate tekrar göz attı. Saatin bir olmasına sadece bir dakika kala Tinsdale'ın faytonu evin önüne geldi. Adam faytondan inip kapıya yöneldi.

O esnada saate bakan Poplin kapıyı açmaya döndü ama Ivy hemen onu geçip daha Tinsdale kapının tokmağını kaldırmışken kapıyı açtı. Ivy, Poplin'e dönüp, "Lütfen, Poplin. Lord Tinsdale ile bir dakika yalnız kalmam gerekiyor," dedi. Kısa boylu uşak, başıyla onaylayıp izin istedi. Genç kadın resmiyeti bir kenara bırakıp Tinsdale'ın elini tutarak onu salona çekti.

Tinsdale şimdiden ona somurtuyordu.

"Neden geldiğini biliyorum. Babam her şeyi anlattı. Fakat seninle evlenemeyeceğimi söylemek isterim. Seninle evlenemem." Babasının uşaklarının Tinsdale'ın geldiğini Dük'e söylemediklerinden emin olmak için koridora baktı. "Ben Lord Counterton'a âşığım."

Genç adam homurdandı. "Kime? Lord Counterton'a mı... Yoksa onu canlandırması için kiraladığın aktöre mi?"

"Ne?" Genç kadın, şoke oldu ve bacakları kanepeye çarpıncaya kadar geri geri yürüdü. Ardından oturdu. "Nasıl..."

Tinsdale kendine büyük bir güvenle kadına doğru ilerleyip yanına oturdu. Çok yakındı. Bacakları, Ivy'nin bacaklarına sürtüyordu. "Bizi ilk tanıştırdığın andan beri bir şeylerin göründüğü gibi olmadığını biliyordum. Ve daha sonra festivalde Lord Rhys-Dean eski okul arkadaşını tanıyamadığında her şeyin bir oyun olduğunu daha iyi anladım. Lord Counterton Berkeley Meydanı'ndaki malikâneden çıktığında kapıya gidip Cheatlin'le konuştum."

"*Cheatlin*," diye mırıldandı Ivy sessizce.

"Ah, tabii bu kiracılardan topladığım bir aylık kiraya patladı ama karşılığında bana bir servet verdi. Seninkini."

"Ne demek istiyorsun?" dedi fısıldayarak "Benim hiçbir şeyim yok."

"Evet, yok ama babanın var ve seninle evlendiğimde yanında güzel bir drahoma geleceğini umuyorum." Genç kadının elini tutup başparmağıyla sertçe okşadı.

"Peki ya Bayan Feeney? Beni onun için terk ettin," diye çıkıştı Ivy.

"Ve şimdi de sana döndüm. Lord Counterton'ın, aktörün, seni terk etme kararında beni şüpheye düşürdü. İkinizi birlikte öyle mutlu bir halde görünce onun sahip olduğu şeyi kıskanmama neden oldu. Ve de sahip olabileceklerimi." Tinsdale, Ivy'nin koridordaki saate bakışını takip etti. Dük'le görüşmesine geç kalacaktı. Tekrar genç kadına dönüp bu kez daha hızlı konuştu. "O yüzden çok daha dikkatli düşünüp ikinizin artılarını karşılaştırdım. Sonuçta ikiniz de güzeldiniz ama senin, sevgili Ivy, soylu bir ailen ve servetin varken onun yok."

"Seni kabul etmeyeceğim," dedi Ivy ve ayağa kalkmaya çalıştı ama Tinsdale elini tutup onu tekrar yanına çekti.

"Ah, onu sevdiğini söylesen bile sanırım kabul edeceksin." Tinsdale kadının kulağına eğilip fısıldadı. "Yaptığı şey yasadışı ve Newgate'de... uzun bir süre cezasını çekmesini sağlayabilirim. Hapishanede hayat zordur, serbest kaldığında, ki kalırsa şayet, bu kadar yakışıklı görüneceğinden şüpheliyim."

Ivy'nin gözleri yaşla doldu. "Hayır, lütfen. Bırak da Londra'yı terk etsin. Bunu yapacağından emin olabilirim. Ne istersen yapacağım... lütfen, onu polise teslim etme."

Tinsdale sonunda kadının elini bıraktı ama kendisi ayağa kalkarken onu omzundan bastırıp oturur durumda bıraktı. "Şey, aslında bu, babanın drahoma olarak vereceklerine bağlı."

"Ama bunun üzerinde hiç kontrolüm, hiçbir söz hakkım yok. Bunu sen de biliyorsun, Tinsdale," dedi, sessiz konuşma zahmetine hiç girmeden.

Genç adam koridora ulaşıncaya dek ona dönüp bakmadı. "Bana şans dile, sevgilim. Lord Counterton'ın buna ihtiyacı olacak."

O esnada salonun girişinde Poplin belirdi ve Tinsdale'a bahçeye kadar onu takip etmesini işaret etti.

Ivy'nin vücudundan soğuk bir ter boşaldı. Hâlâ öylece duruyordu, hareket edemeyecek kadar sersemlemişti. Ta ki Dominic'i uyarması gerektiğini fark edinceye kadar. Londra'dan ayrılması için onu ikna etmek zorundaydı.

Hem de hemen.

Ayağa kalkıp hızlıca koridoru geçti. Şapkasını kancalardan kurtardıktan sonra Berkeley Meydanı'na koşarak gitmesini hiç önemsemeden ön kapıya fırladı.

15. Bölüm

Kıskançlık, başkalarını hedef alır ama kendini yaralar.

İngiliz atasözü

Counterton Malikânesi

Berkeley Meydanı

Counterton Malikânesi'nin kapısını Ivy'nin umduğu gibi açan Cheatlin değil de uşak kostümü giymiş Bay Felix Dupré oldu. "Leydi Ivy." Gergin bir şekilde gülümsedi.

Genç kadın bir an önce eve alınmayı bekleyerek öne atıldı ama bunun yerine Felix, dışarı çıkıp kapıyı da arkasından kapadı.

"Dominic'i görmem gerekiyor. Lütfen, beni içeri al." Adamın yanından geçmeye çalıştı ama Felix onu engellemek için kapının tam önünde duruyordu.

"Önemli bir misafirinin, dayısının içeride olduğunu bilmeniz gerekiyor." Felix gözlerini kocaman açınca Ivy ne demek istediğini anladı. Lord Rhys-Dean'in bahsettiği adam, buradaydı.

Hay aksi. Bugün olabilecek başka kötü bir şey kalmış mıydı?

Ivy, Tinsdale'ın faytonuna bakınmak için meydana bir göz gezdirdi. Tinsdale ve Dük konuşup evlenme kararını neticelendirmeden önce genç kadının fazla zamanı yoktu. Dominic'in Londra'dan gitmesine izin verir miydi yoksa onu inadına tutuklattırır mıydı? "Her şeyi öğrenildi mi? Dayısı onun Counterton olmadığını biliyor mu?"

Felix omuzlarını silkti. "Bahçedeler ve bir kelime bile duymadım."

"Cheatlin evde mi?" Ivy konuşurken kapı koluna bakıyordu.

"Sanırım evde. Mutfakta... hizmetçilerden biriyle birlikte." Muhtemelen hiç fark etmeden Felix, alt kattaki mutfağa açılan dış taraftaki merdivenlere baktı.

"Teşekkürler, Bay Dupré. Bir dakika sonra Dominic için dönerim."

Ivy arkasını dönüp mutfağa açılan merdivenlere yöneldiğinde, Felix, kafası allak bullak olmuş halde kaşlarını çattı.

Genç kadın, kapıyı açar açmaz hemen Cheatlin'i gördü. Kilerin kapısına yaslanmış, çok hevesli bir hizmetçiyi yokluyordu. Mutfak kapısı sertçe duvara çarpınca başını kadının yoğun bir biçimde boyalı dudaklarından hemen kaldırıverdi.

"Kahretsin!" diye bağırdı, Ivy'ye bakmak için yüzünü çevirerek. "Burada ne yapıyorsun?"

Ivy bu adamın ne kadar iri yarı ve tehditkâr biri olduğunu unutmuştu. Ivy olabildiğince kendine güveniyormuş gibi görünmek için ellerini kalçalarına koydu. "Ben de size aynı şeyi soracaktım. İş verenlerimin ikisine de, gerçek Lord Counterton'a ve bana, ihanet etseydim hemen şehri terk ederdim."

Cheatlin mutfak masasının önündeki bir sandalyenin üzerine ayağını uzattı. Dirseklerini de dayayıp tehditkâr bir havayla öne eğildi. "Lord Adıneyseişte, o sizin bu eve ve personele verdiğinizin iki katını verdi bana. Ve tüm istediği de şu an içinde oturan kişi hakkında çok az bilgiydi, ben de seve seve verdim. Onunla ilgili küçük planınızdan bahsettiğimde çok sevindi."

Buna hiç şüphe yok. Kalbi bir kuşun kalbi gibi atıyordu ve başı dönmeye başlamıştı.

Cheatlin, onun kendine güveninin azaldığını görmüş olmalı ki havaya cin kokusu yayarak güldü. "Bu suçta benim de payım olduğu ortaya çıkarsa tıpkı sosyetedekiler gibi bu aktörün gerçek Lord Counterton olduğu konusunda kandırıldığımı söyleyebilirmişim. Lord hazretleri öyle dedi. O yüzden görüyorsunuz ki Leydi Ivy, endişelenmem gereken bir şey yok."

"Tabii, Lord Counterton'ın evini sadece bir aktöre değil aynı zamanda bana –soylu bir kadına– da yasadışı bir şekilde kiralamanız dışında." Ivy yeşil gözlerini kısarak baktı.

"Ancak benimle ilişkinizi kesemeyeceksiniz, Leydi Ivy. Eğer yaparsanız kendiniz de bu bataklığın içine sürüklenmiş olursunuz." Kendini sağlama alan Cheatlin ellerini geniş göğsünün üzerinde bağladı. "Şimdi söyleyecek neyiniz kaldı?" Hizmetçi kadın bu konuşmanın bir parçası olmak istemediğini fark ettikten sonra mutfaktan çıkarak Ivy ve Cheatlin'i yalnız bıraktı.

"Açıkçası ne yapacağımı bilmiyorum, Bay Cheatlin. Yani henüz bilmiyorum. Çünkü Lord Adıneyseişte ona verdiğiniz bilgiyle ne yapacağına daha karar vermedi. Lord Counterton ile beni tehlikeye atabilir ve şayet böyle bir şey olursa size söz veriyorum bu, Londra'daki her gazetede yer alan bir skandal

olacaktır. İş vereninin evini başka birine kiraya veren ve kimlik hırsızlığına yardım eden ahlaksız bir marangoz olarak adınızdan bahsetmeyi kesinlikle unutmayacağım, bunu aklınızdan çıkarmayın."

Cheatlin ağzı açık halde Ivy'ye bakakaldı.

"Aynen öyle. 'Lord Adıneyseişte'ye hiçbir şey söylememeliydim' bile diyemeden kendinizi Newsgate Hapishanesi'nde bulacaksınız." Genç kadın kendini beğenmiş bir edayla gülümsedi. "Yerinizde olsam bir saat geçmeden Kuzey Yolu'ndan Londra dışına çıkıyor olurdum."

Ivy ona arkasını dönüp mutfaktan çıktığında titriyordu. Merdivenlerden sokağa çıktı

Derin bir nefes aldı ve Bay Felix Dupré'nin onu beklediği ön kapıya geçti.

Nick, güzel ama bakımsız Counterton gül bahçesinde Bay Garland Pittance'la yürüyordu. Hava, gri bulutlara rağmen *Pittance dayının*, (kendisine böyle hitap edilmesini istemişti) yeğeni Dominic'in şeriyi bahçede içme teklifini hiç tuhaf karşılamayacağı kadar güzeldi.

"Bu kadar büyüdüğüne şaşırmadan edemiyorum," dedi Pittance.

"Artık büyüdüm ve bir erkek oldum. En son görüşmemizin üzerinden ne kadar çok zaman geçti," dedi Nick.

"Annen öldüğünden beri görüşmedik. Bunun için özür dilerim. Seni görmek bana çok acı veriyordu. Gözlerin onunkilere çok benziyor, biliyorsun."

Nick bakışlarını çevirdi ve düşmüş bir dalı tekmeleyerek yolu temizliyormuş gibi yaptı.

"Ama bir şey değişmiş," diye ekledi dayısı. "Aynı koyu mavi renk ama ifadesi şimdi çok farklı."

Nick ezilmiş istiridye kabuğuyla kaplı yoldan başını kaldırıp dayısına baktı. "Öksüz ve yetim bir çocuk için hayat gerçekten çok zor."

Pittance hüzünle başını salladı. "Sanırım öyle." Ardından, aklına başka bir şey gelince gülümsedi. "Uzun kolların, bacakların ve dişlerinle tam bir çocuktun." Güldü. "Hatların hiç gelişmemişti. Şimdi şu haline bak, evlat." Nick'in sırtına hafifçe vurdu. "Lord ve Leydi Rhys-Dean ile karşılaştığımızda Bayan Pittance ile Londra'ya geleli daha bir saat olmamıştı. Leydi Rhys-Dean, yakışıklı yeni Lord Counterton'ın tüm kadınların dilinde olduğunu zaman kaybetmeden anlattı. Bahse girerim birini seçtin, değil mi?"

"Seçtim. Evet, efendim." *Ivy*. Nick'in bakışları Fransız pencereye kaydı ve Nick döndü. Oradaydı, Felix'le orada durmuş onu izliyorlardı. Nick başını Pittance'a doğru hafifçe eğdi ardından onlara katılmak isteyip istemediğini sessizce sorarak Ivy'ye baktı.

Kadın hayır anlamında başını salladığında yüzünün ne kadar solgun olduğunu fark etti, bu uzaklıktan bile yeşil gözlerindeki kötü ifadeyi görebiliyordu.

"Pittance dayı..." Bakışlarını adama çevirdi, "Şimdi başka bir görüşmem var, gitmek zorundayım. Lütfen beni bağışlayın."

"Bu akşam Clorendon Otel'de Bayan Pittance ve benle yemek yiyeceğine söz verirsen neden olmasın. Ünlü yeğenimle tanıştırmazsam beni affetmez." Güldü. "Ne dersin, sekiz uygun mu?"

"Sanırım bunu ayarlayabilirim, efendim." Nick, tekrar eve doğru bakıp ardından Pittance'a döndü.

Pittance birden durdu ve cebinden küçük bir şey çıkarıp avucuna aldı. "Eşim yağmurdan kaçıp Londra'ya gitmeye karar verdiğinde yeğenime vermek için bunu da yanımda getirdim." Nick'in elini tutup avucuna zümrüt bir yüzük bıraktı.

Bu kapalı havada bile zümrüt parlıyordu ve Nick'e Ivy'nin gözlerinin ağlamadan hemen önceki rengini çağrıştırdı. Elini kapayıp Pittance'a uzattı. "Bunu kabul edemem."

"Neden? Annenindi ve ondan önce de büyük annenin." Pittance, Nick'in elini göğsüne doğru itip orada tuttu. "Bu hediyeyi reddetmene izin veremem, Dominic. Bu yüzüğü sana vermek, annene ölmeden kısa zaman önce verdiğim sözü yerine getirmek demektir. Satılmasını ya da senden alınmasını istemiyordu o yüzden doğru zaman gelinceye kadar senin için saklamamı istedi. Doğru zaman geldi. Kendine bir baksana." Gururlanarak gülümsedi.

Nick, daha önce ona kimsenin böyle samimi ve sevgiyle baktığını görmemişti... Ivy dışında.

Birkaç dakika sonra Bay Garland Pittance, Clarendon Oteli'ne dönen bir faytondaydı. Nick, Felix'in Ivy'nin beklediğini söylediği yere, salona geçti hemen.

Odaya girdiğinde genç kadın ayağa kalkıp ona doğru koştu. Kendi doğruca onun kollarına bırakıp sıkıca sarıldı.

Nick kadının omuzlarından sıkıca tutup gözlerinin içine bakabilecek kadar sırtını okşadı. Ivy, titriyordu. "Tanrım, ne oldu, Ivy?"

"Çok şey oldu, Dominic. Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Sesi, sanki Dominic'i beklerken ağlamış gibiydi. "Lord Rhys-Dean ile karşılaşmamızdan sonra Tinsdale senden şüphelenmiş. Senin hakkında ne biliyorsa anlatması için Cheatlin'e ödeme

yapmış. Tabii Cheatlin de her şeyi anlatmış. Tinsdale şu an planı biliyor. Kaçmak zorundasın, Dominic. Hemen Londra'dan gitmen gerekiyor." Beceriksizce çantasını karıştırdı ve hayal kırıklığıyla çantayı ona uzattı. "Kalan tüm param bu kadar ama seni uzaklara götürmeye yeter.."

"Hiçbir yere gitmeyeceğim. Seni bırakmam, Ivy."

Ivy çılgınca başını salladı. "Hayır, hayır! Gitmen gerekiyor. Babam İskoçya'dan geldi ve Tinsdale şu an benimle evlenmek için ondan izin istiyor. Eğer kabul etmezsem ikimizi de ifşa edecek. Ailem beni evlatlıktan çıkarır ve Tinsdale'ın mahkemedeki arkadaşları da seni Newgate'e gönderir." Ağlamamaya çalışıyordu, genç adamdan bir adım uzaklaştı. "Anlamıyor musun? Başka seçim şansımız yok."

"Tinsdale'la evlenemezsin, Ivy." Nick zümrüt yüzüğü parmaklarının arasında hissedinceye kadar elini cebine soktu. "Yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak zorundayım." Ivy gözyaşlarını sildi ve genç adamın yanından geçip salonun kapısını açtı. "Üzgünüm, Dominic ama yapmak zorundayım."

Ön kapı kapanırken Nick, tuttuğu yüzüğü bırakıp elini cebinden çıkardı. Sönmüş şöminenin yanına geçti ve ellerini mermer rafa dayadı. *Kahretsin*! Ivy'nin çok sevdiği ailesinden dışlanmasının sebebi kendisi olmamalıydı. Böylesine acı çekmesine neden olamazdı.

Aynı zamanda Tinsdale denen o adamla evlenmesine izin de veremezdi.

Döşeme tahtalarının gıcırtısı birden dikkatini çekti. "Felix," dedi hiç arkasını dönmeden.

Kuzeni sessizce salona girip elini genç adamın omuzuna koydu. "Demek oyun bitti."

Nick başını çevirdi ve kuzenine baktı. Aklında bir fikir şekillenirken birkaç dakika hiç konuşmadan öylece baktı.

"Nick?" Felix'in mavi gözlerinden endişe okunuyordu.

Genç adam, şöminenin önünden çekildi ve Felix'in kolunun omzundan düşmesine neden oldu. "Hayır, Felix," dedi salondan çıkarken. "Oyun yeni başladı."

KAKTÜS TEAM

16. Bölüm

İnsanlar, kendilerine zayıflıklarını hissettirenlerden nefret eder.
Lord Chesterfield

Sinclair Malikânesi
Grosvenor Meydanı

Ivy içeri girdiğinde kardeşlerini salonda toplanmış halde buldu. Birilerinin görebileceğine hiç aldırmadan Berkeley Meydanı'ndan Grosvenor Meydanı'na koşarak geldiği için yanakları terden sırılsıklam olmuştu. Karanlık koridordan bahçeye açılan Fransız kapılarına doğru ilerledi ardından sorgulayan gözlerle Siusan'a baktı.

"Hâlâ konuşuyorlar," dedi Siusan.

"Pazarlık ediyorlar," diye ekledi Grant. Lachlan'a kaşını kaldırarak işaret verdi, o da Ivy'yi salona getirip koltuğa oturttu.

Killian, Ivy'ye bir bardak viski uzattı. "İskoç sebatı."

Ivy titreyen ellerle bardağı alıp içkiden bir yudum içti.

Priscilla yanına geldi ve Ivy'nin hemen yanındaki tabureye oturdu. "İstediğin şey bu değil miydi, Ivy?"

"Evet." Ivy bardağı dudaklarına götürdü ve kehribar renkli sıvıdan dilini ıslatacak kadar bir yudum daha aldı.

Priscilla ablasının elini okşadı. "Eğer babamız Tinsdale'ın teklifini kabul ederse o zaman seni tekrar aileye alacak. Eski hayatına döneceksin."

Ivy başıyla onayladı. "Biliyorum."

"O halde neden gülümsemiyorsun?" Priscilla gölgeli gözlerle ablasına baktı.

"Çünkü... hiçbir zaman mutlu olmayacağım." Ivy'nin gözleri yaşla doldu.

Siusan doğrudan Ivy'ye baktı. "O zaman bunu yapma. Kabul etmek zorunda değilsin."

Genç kadın çenesini aşağı eğdi. Bir damla yaş yanaklarından süzülüp çenesinden elinde tuttuğu bardağa damladı. Gözyaşının yarattığı dalgalanmanın yüzeyi kaplayışını izledi.

Sonra başını kaldırıp Siusan'a baktı. "Yapmak zorundayım. Başka yol yok."

O esnada koridorun diğer ucundaki kapı açıldı. Bunu herkes duymuştu ve hepsi de ne anlama geldiğini biliyordu. Ivy'nin geleceği hakkındaki görüşme tamamlanmıştı.

Tüm kardeşler ayağa kalkıp babalarının ve Tinsdale'ın görünmesini beklediler. Bir bakış onlara her şeyi anlatmaya yetecekti.

İki uşak, Sinclair Dükü'nün ve Vikont Tinsdale'ın önü sıra salona gelip kapının yan tarafındaki yerlerini aldılar. Ardından yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan Dük içeri girdi. Ama

Tinsdale'ın gözlerinin içi gülüyordu. Belli ki drahoma isteğinde başarılı olmuştu.

Dük oturup Ivy'ye baktı. Yüzü ıslak ve gözleri hâlâ yaşla doluydu. "Otur, Ivy." Ardından gözünü kızından hiç çekmeden eliyle diğer çocuklarının dışarı çıkmasını işaret etti.

Grant kapıda durdu. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, Ivy." Babalarının asi çocuklarına tahammül edemediğini düşünülürse Grant, genç kadına akıllıca olmadığını düşündürecek kadar uzun bir süre baktı.

Ivy, "Biliyorum," dedi sadece dudaklarını oynatarak. Ardından kardeşine, her şeyin yoluna gireceğini anlatmaya çalışarak uzun bir müddet gözlerini kapadı. Ancak o zaman Grant salondan çıktı.

Dük, Tinsdale'a döndü. "Bugün ilan için ayarlamaları yapacak mısınız?"

Tinsdale Dük'e doğru başını eğdi. "Hemen *Morning Post*'a duyuruyu göndereceğim, Dük hazretleri."

"O halde gidebilirsiniz, Lord Tinsdale." Parmaklarını salladı.

"Ah, müsaadenizle, Majesteleri." Genç adam hızlıca Ivy'ye baktı ve Dük evet anlamında başını salladı. "Leydi Ivy, yarın Hyde Park'ta yürüyüşte bana eşlik ederseniz çok sevinirim. Öğlen..."

Dük hemen hayır anlamında başını salladı. Tinsdale yaşlı adama bakmasa da bir şekilde hareketi gördü.

"Saat iki? Uygun mu?" Adam, Ivy'ye bakıyordu ama Dük'ün yüz ifadesini daha iyi görebilmek için başını çevirdi.

"Evet," diye mırıldandı Ivy. Bakışlarını yere çevirdi ardından babası içeriye girdiği zaman viskisini koyduğu masaya baktı. "Saat ikide."

Bir dakika kadar sonra Tinsdale herkesle vedalaşıp hızlıca çıktı. Artık genç kadın, babasıyla yalnızdı.

"Kararından çok memnunum, kızım. Vikont Tinsdale'da ajanımın bildirdiği her şey ve daha fazlası var. Onu ve tabii seni de aileye kabul etmekten çok memnun olacağım."

Ivy başını salladı ama karşılık olarak bir şey söylemedi. Eğer ağzını açarsa çığlık atacağından korkuyordu.

"Lord Tinsdale, yarın gece Almack's'ta nişanınızı ilan edecek. Bir hafta içinde düğün de yapılacak. Belgeler çoktan hazırlandı."

Ivy nefesini tuttu. "Bu... bu kadar çabuk mu?" Bu kadarını kavramak zordu.

"Ertelemek için bir neden mi var? Londra'dan düğününü görmeye geldim ve göreceğim."

Genç kadın babasına Lord Tinsdale'la evlenmeyeceğini söylemek istiyordu. Evlenmek istediği... hatta sevdiği tek kişinin Dominic olduğunu da söylemeliydi.

Ama bu, hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir mutluluktu.

Hayatı, Tinsdale ile partiler, balolar ve bolca hediyelerle dolu olacaktı. Hayatı boyunca harcayabileceğinden çok daha fazla parası olacaktı.

Ve Ivy iyi talihinin her dakikasında yas tutacaktı.

Shakespeare'in sonelerinin yıpranmış bir kopyası hariç raflarında hiçbir şey olmayan çalışma odası yine de çekici bir yerdi. Öğleden sonra güneşi, odayı sekteye uğrama olasılığı olmadan insanın kafasını toparlayabileceği oldukça makul bir yer haline getirerek pencereden içeri süzülüyordu.

Ivy büyük pencerenin yanındaki küçük masaya oturup kalemini hokkaya daldırdı. Parmak uçları mürekkep lekesi

olmuştu ve eski masanın köşesine atılmış, bazı satırlarının üzeri çizilmiş bir kâğıt yığını duruyordu.

Dominic'e mektup yazmaya çalışıyor ama doğru kelimeleri bulamıyordu. Onu severken başka bir adamın, Tinsdale'ın nişan teklifini kabul etmesinin herkesin yararına olduğunu anlamasını sağlayacak ve onu yumuşatacak kelimeler bir türlü aklına gelmiyordu.

Sonunda Dominic'in onun fikrini değiştirmeye çalışacağını düşünerek kelimelerini tatlılıkla yazmaktan vazgeçti, böyle bir şey yapmasına müsaade edemezdi.

O yüzden yazdığı kısacık mektubun üzerine rıh döktü ve kâğıdı masaya vurdu. Mektubu bir kez daha okuduktan sonra Tinsdale'ın ona evlenme teklif etmeye geldiğinde kız kardeşinin terliğine sıkıştırdığı şanslı madenî parayı çıkarıp katlanmış mektubun içine yerleştirdi. Mühür mumunu masadaki tek mumun üzerinde eritti ve bir I harfini saran İngiliz sarmaşığı şeklindeki mührünü zarfa bastı.

Mumu söndürdükten sonra masadan kalktı. Poplin'i bulup mektubunu Counterton Malikânesi'ne götürmesi için yalvarmaya gitti. Kapıda durdu, gözlerini kapadı ve Dominic'e hiçbir zaman kendinin veremeyeceği bir şeyi, ayrılık öpücüğünü, mektuba kondurdu.

Saat ikiyi on geçe
Ertesi gün

Tinsdale, Ivy'nin de beklediği gibi saat tam ikide geldi ve dakikalar sonra Hyde Park'ta baş başaydılar. Adama tek kelime etmemişti ama zaten onun da bunu fark ettiğinden şüpheliydi. Çünkü Tinsdale'ın genç kadına söyleyeceği çok şeyi vardı.

"Annem, nüfuzundan, elbette servetinden dolayı Sinclair Dükü'yle alaka kurmanın getireceklerinin, kardeşlerinin kötü ününe çok daha ağır bastığını kabul etti." Dizginleri çekip atları daha da hızlandırırken Ivy'ye baktı. "Faytonum için ne düşünüyorsun?"

Ivy omuzlarını silkti.

"Hyde Park'ta Lord Counterton'ın sürdüğü faytonu gördüğüm, pikniğimizden sonraki gün aldım. Bir tane faytonumun olması gerekiyordu zaten. Counterton'ın bir düzenbaz olduğunu öğrendiğimde bile faytonun bende kalması gerektiğine karar verdim. Bayan Feeney, yüksek oturaklı fayton kullanan centilmenlerin hem görünüş hem de davranış açısından çok erkeksi olduklarını söyledi."

Ivy bakışlarını Tinsdale'dan çekip gözlerini devirdi.

Tinsdale dizginleri bir eline aldı. Ivy onun, kendisini sürüş yeteneğine hayran bırakmak istediğini tahmin etti ama durum öyle değildi. Tinsdale ne yaptığını bilmiyordu. Dizginleri çok gevşek bırakıyordu. Atlar her an hızlanabilirdi. Zaten genç kadının umurunda da değildi. Tinsdale ile nişanı duyurulmadan önce Dominic'in Londra'dan gittiğinden emin olmak dışında hiçbir şeyi umursamıyordu.

"Ara sıra kardeşlerini kesinlikle ziyaret edeceksin ama tek başına hiçbir zaman gidemezsin. Annemle bu konuyu uzun uzadıya görüştük. Kötü etkilerinden korunmanı senin adına kolaylaştırmak için sana eşlik edeceğim."

Ivy dizginlere bakıyordu. Şu an dizginleri elinden alıp faytonu tekrar Grosvenor Meydanı'na çevirmekten başka bir şey istemiyordu.

"Sosyetede nasıl davranman gerektiğini annem sana öğretecek. Seni eğitmeye lütfettiği için ona karşı kibar, minnettar davranmanı bekleyecektir."

Genç kadın artık bu tepeden bakan konuşmalarını çekmek istemiyordu. Dizginleri adamın elinden aldı ve atları durdurdu, sonra da tekrar eline tutuşturdu. Ayağa kalkıp aşağı inmeye çalıştı ama Tinsdale acımasızca kolundan tutup genç kadını geri çekti.

"Söylediğim her şeyi kabul et, sevgili Ivy. Böylece aktörün güvende olur." Soğuk bir ifadeyle kadına baktı.

Ivy başıyla onaylayarak boyun eğdi ve tekrar faytona geçti.

Adamın yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı. "Çok iyi, Ivy. Akıllıca bir seçim yaptın."

Hayır, sadece başka seçeneğim olmadığının farkına vardım. Genç kadın doğruca yola bakıp Tinsdale'ın dizginleri şaklatmasını bekledi.

17. Bölüm

Sempati karşılığında bir şey vermek gerekmez.
Kıskançlıksa hak edilmelidir.
Robert Lembke

Almack's

Ivy mavi ipekten yapılma balo elbisesinin kısa kuyruğunu kaldırdı, babasının koluna girip merdivenlere oradan da balo salonuna geçti. Tinsdale ve annesi de Sinclair kardeşlerle hemen peşlerinden geliyordu.

Doğal olarak nişan, bu konuda Londra'daki... ya da İngiltere'deki en titiz kurallı balo salonu olan Almack's'ta duyurulacaktı. Genç kadın bu yerin Tinsdale'a ısmarlama palto gibi uyacağına karar vermişti.

Sokağa sıralanmış faytonlara bakılacak olursa sosyeteden herkes katılıyordu. Üyeliklerini kullanmayı planlamayanlar bile birden fikirlerini değiştirmiş olmalıydı. Nasıl değiştirmezlerdi ki? *Times*, Sinclair Dükü'nün ve kötü ün salmış kızının,

çok ciddi bir duyuru için bu özel geceyi varlıklarıyla onurlandıracağını bir şekilde öğrenmiş ve bunu hemen duyurmuştu.

Sinclair ailesi içeri girdiğinde balo salonu misafirlerin konuşma sesleriyle yankılanıyordu. Her yaştan hanımefendiler ve hatta beyefendiler, Sinclair Dükü'nü görebilmek için mekânı doldurmuştu.

Tinsdale ve annesi kalabalığın tam ortasında duruyordu ama onları kimse fark etmemişti. Bunun yerine misafirler etraflarına bakınıyordu ve Ivy'nin kulağına "Lord Counterton" gibi gelen bir şeyleri topluca mırıldanıyorlardı.

Dominic'in arkalarındaki merdivene çıktığını sandığı anda bütün vücudunu bir heyecan kapladı. Aslında neler olduğunu fark etmesi bir dakikadan biraz fazla sürdü. Sosyete üyeleri, Lord Counterton olduğunu düşündükleri bir adamla romantik birlikteliklerine şahit olmuştu ve şimdi Leydi Ivy ve Counterton Markisi'nin nişan ilanlarının yapılacağını düşünüyorlardı.

Ah, Tanrım. Keşke öyle olsaydı.

Babası gururla Ivy'ye gülüyor ve o da zorla gülümseyerek karşılık vermeye çalışıyordu. Ama imkânsızdı. Tek yapabildiği ağlamamak... ya da kusmamaktı.

Gece çok yavaş ilerliyordu ve bu bir balo olmasına rağmen Tinsdale, genç kadını dansa kaldırmak için iki saat beklemişti

Bir İskoç'un yönettiği orkestra, hareketli melodileri tercih ediyor gibiydi. Ivy, İskoç dansı için isteksizce pistteki yerini alırken ilk notalar duyulmaya başlamıştı.

Dans oldukça hareketli olmasına rağmen genç kadın uyurgezer gibiydi. Müziği pek duymuyor ya da Tinsdale'ın elini hissetmiyordu. Sadece Dominic'i arayarak dans pistindeki kalabalığa bakıyordu.

Mektubunda ona balodan bahsetmemiş, sadece Londra'dan gitmesi için yalvarmıştı ama *Times* gazetesinde çıkan haber Dominic'in buraya gelmesini garantilemişti. Haber ayrıca balonun, Ivy'nin gözyaşıyla ıslanmış yanaklarıyla biteceğini de öngörmüştü.

Odadaki herkesten, Sinclair'ler hariç, bir baş uzun olan Grant'i görebiliyordu. Grant, Dominic gelirse balo salonuna girmesini engellemesi ya da dinlemezse iri yarı diğer kardeşlerinin yardımını alabilmesi için Ivy'nin isteği üzerine merdiven başındaki yerini almıştı.

Ama tüm bunlar çok fazla zaman almıştı. Bunu yapmaya ne kadar gönülsüz olsa da şarkı biterken Tinsdale'a dönüp hoş bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "İnsanların gitmeye başladığını fark ettim. Nişanımızı neden hemen ilan etmiyorsun?"

Tinsdale'ın yüzüne endişeli bir ifade yerleşti. "Evet, evet. İlanı herkesin duymasını istiyorum. Gidip annemi getireyim. Lütfen, Dük'ü bulup orkestranın önünde bize katılır mısın?"

"Elbette." Ivy, Lord Counterton gelmeden önce bu gecenin bittiğini görebilmek için her şeyi yapardı çünkü kesinlikle gelecekti. Bu artık an meselesiydi.

Genç kadın, Sinclair Dükü'nü, birkaç beyefendiyle dans pistinin biraz uzağında sohbet ederken buldu. Bu beylerin hemen arkasında bir sıra yaşlı kadın duruyor, İskoç düke sırayla kaçamak bakışlar atıp sohbet ediyor ve gülüyorlardı.

"Baba," diye araya girdi Ivy. "Vakit geldi, bize katılır mısın?" Ivy bir an için bile olsa Tinsdale ile kendi adını bir arada kullanmak istemedi. Bu çok tuhaftı çünkü daha iki hafta önce böyle bir an, onun zaferi olurdu. Ve en büyük başarısı.

Babası etrafını çevreleyen kalabalıktan izin istedi. Genç kadın onu orkestranın olduğu yöne götürüyordu ki tam o anda dans pistinin diğer tarafında Dominic belirdi.

Grant hemen yanında duruyor ve başıyla Ivy'yi yanlarına çağırıyordu.

Kardeşi ne yapıyordu böyle? Dominic'in salona girmesini engellemesi gerekiyordu. Dominic'in varlığının Tinsdale'ın öfkesini uyandırmasını ve onun Newsgate'e gönderilmesini engellemesi lazımdı.

Dük, kızının hemen arkasında, Tinsdale ve annesi orkestranın önünde duruyordu. Tüm bunların içinde tek görebildiği Dominic'ti. Dominic ve kendi de etraflarındaki her şey belirsizleşmişti.

Önce ağır bir vals dansı başladı ve ezgisi tüm salonu doldurdu. Dominic dans etmeyi teklif ediyormuş gibi elini uzatarak bir adım öne geçti.

Times gazetesinin yazdığı "ilanı" bekleyerek dans eden diğerleri dağılıp pistin ortasında Dominic ve Ivy'yi yalnız bırakarak izlemek için kenara çekildi.

Ve birden genç kadın hareket ettiğini, Dominic'e doğru koştuğunu fark etti. Elleri birbirine dokunup yere inerken sıkıca tutuştu. Genç adam, sevdiği kadının gözlerinin içine bakıyor, hiçbir şey söylemeden birçok şey anlatıyordu.

Ellerini tutup yukarı kaldırdı ve Ivy genç adamın diğer elini sırtında hissetti. Güzel müzik hızlanıyordu ve Dominic, onu dans pistinde hareket ettirmeye başladı.

Bu, Ivy'nin bildiği ağır vals değildi. Bu ihtirasın ifadesiydi. Bu Dominic'ti.

Pistin tam ortasına geldiklerinde Dominic, güçlü kollarıyla genç kadına destek vererek onu geriye doğru eğdi. Almack's'ta böylesine bir dansı daha önce hiç görmemiş olan kadınlardan heyecanlı sesler duyuldu. Kalabalığa tersten bakışından düzinelerce yelpazenin, sahiplerinin pembe yanaklarını serinletmesi için açıldığını gördü.

Tam o sırada da babasının öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

Dominic onu tekrar çevirip kollarına aldı. "Bu senin hayatın, Ivy. Seçim şansın var. Onunla evlenmek zorunda değilsin."

Ivy omuzlarının üzerinden babasına bakıp dudağını ısırdı. Kendinden emin görünmeye çalışıyordu ama boğazı çoktan kurumuştu. "Yapmak zorundayım."

Genç adam elini Ivy'nin beline bastırdı ve onu döndürmeye başladı. Kalabalık onları alkışladı ve çiftler vals bitmeden onlara katılmak için koşuşturdu.

Bu kadar dönmek Ivy'yi biraz sersemletmişti ve Dominic başını eğerken Ivy de ona yaslandı böylece şakakları birbirine değdi.

"Yapman gerekmiyor, Ivy." Genç adamın kalbi, Ivy'nin de kalp atışlarını hızlandırarak ince ipek elbisesinin içinden geçiyordu. Başka bir şey daha söyledi ama genç kadın, müzik sesinden dolayı anlayamadı.

"Ne?" Geri çekilip yüzüne baktı.

"Her şeyi bizim lehimize çevirecek bir planım var. Bana güven, Ivy. Bana inan. Her şey göründüğü gibi değil."

Ivy genç adamın gözlerine baktığında hislerini gördü.

"İlk fırsatta benimle dışarıda buluş."

Genç kadın başını sallayarak onayladı, tam o esnada müzik bitti. Dominic kadını bıraktığı gibi kalabalığın arasında kayboldu.

Bir anda Grant, Ivy'yi kolundan tuttu ve hızla dans pistinden çekti

"Neler oluyor?" Ivy çok telaşlıydı. Hiç şüphe yok ki babası bu rezilliğe kızmıştı ve sorular soracaktı.

Grant kardeşiyle hızla ilerlerken Ivy, orkestranın olduğu platforma doğru başını çevirdi. Tinsdale hiç gözünü çekmeden ona bakıyor ve kalabalığın arasından hızla ona doğru yaklaşıyordu.

"Yakında her şeyi öğreneceksin," dedi Grant. Ivy'yi kapı girişine götürüp çabucak merdivenlerden indirdi. "Dominic'in açıklama yapmak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacı var ama bunun işe yaraması için çok anlayış göstermen gerekecek ne yazık ki."

Bir uşak, caddeye açılan kapıyı açtı ve Grant onu kenara park edilmiş neredeyse birbirinin aynısı olan faytonların arasından geçirip birine yönlendirdi.

Yaklaştıklarında kapı açıldı ve Ivy, Dominic'in orada beklediğini gördü. Grant, Dominic'e başını salladı.

"Ona güven. Kalbine güven, Ivy," dedi, kardeşi ardından arkasını dönüp Almack's'a doğru hızla ilerledi.

Dominic elini aşağı uzatıp genç kadını belinden tuttu. Genç adam onu kaldırıp arabaya koyunca Ivy küçük bir şaşkınlık çığlığı attı. Dominic hemen kapıyı kapadı.

"Dominic, tüm bunlar da neyin nesi? Ne yaptığının farkında mısın sen?" Genç kadın adamın yüzüne baktı ama gözlerinde endişeden eser yoktu. "Tinsdale, kesinlikle ..."

"Tinsdale sana layık biri değil." Faytonun ön tarafına hafifçe vurdu ve sürücü, atları Almack's'ın dışına park edilmiş faytonların içinden yavaşça geçirerek uzaklaşmaya başladı.

Genç adam yeleğinin cebine uzandı. "Fakat umarım beni aşkına layık görürsün."

Ivy'nin gözleri kocaman açıldı. Dominic'in parmaklarının arasında büyük zümrüt bir yüzük vardı ve kenarları kabinin ışığında parlıyordu.

Adamın yüzüne baktı. "Bu asla olamaz. Biz hiçbir şekilde ..."

Dominic kadının elini tutup eldivenini çıkardı ve yüzüğü sol elinin yüzük parmağına takıverdi. "Olabiliriz. Tek yapman gereken... *evet* demek."

18. Bölüm

Kıskançlığın gözü kördür ve insanı erdemli yaşamdan uzaklaştırmaktan başka işlevi yoktur.

Titus Livy

"O... olur," dedi Ivy.

Nick gülümsedi. "Eh, idare eder." Almack's'ın önünden geçerken ona sarılıp faytonun karanlığına doğru çekti.

Tinsdale kapıda duruyordu, cevap olarak ilgisizce omuzlarını silken Grant'e bağırırken yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Ivy, Dominic'in kollarının arasına iyice sıkıştı. "Bu delilik, Dominic, farkındasın. Tinsdale ikimizi de perişan edecek. Bu akşam gitmemiz lazım."

"Tinsale bunu deneyebilir fakat başarılı olamaz. Bana güven, Ivy. Her şeyi ayarladım."

"Ve babam..." Yüzünde birden üzüntülü bir ifade belirince yüzünü çevirdi. Fakat daha sonra parmağındaki zümrüt yüzüğü gördü, elini Dominic'in göğsünden çekip yüzüğe baktı.

Nick bir parmağıyla Ivy'nin çenesinin altından tutup yüzünü kendine çevirdi. Kadının gözlerinde yoğun bir endişe

vardı. Bir çocuk bile diğer faytonların arasından güçlükle ilerleyen araçlarından hızlı yürüyebilirdi ama Ivy, genç adamın yanından ayrılmak için hareketlenmemişti. Kararını vermişti.

Onu seviyordu.

Ona güveniyordu. Bildiği hayattan, sevdiği ailesinden uzaklaşmasına yetecek kadar güveniyordu..

Ve şimdi Dominic de ona gerçeği anlatacak kadar güvenmeliydi.

Almack's'ın dışında, yolcularını almak için beklerken gülüp şakalaşarak zaman geçirmeye çalışan düzinelerce fayton sürücüsünün puro ve pipolarından dumanlar mavi hayaletler gibi yükseliyordu.

Faytonun atları, neredeyse yürüyüş hızında bile hareket etmiyordu. Dominic faytonun ön tarafına yine hafifçe vurdu.

"Kahretsin, daha hızlı gidemez mi bu?"

Sürücü aralarından geçmesi için araçlarını hareket ettiren uşaklara ve diğer sürücülere seslenerek karşılık verdi. Adamın seslenişi karşılığında bağırtılar oldu ve Ivy kaldırıma fırlatılan bozuk paraların sesini duyduğunu sandı.

Vücudundaki her kas gerilmişti ve Tinsdale'ın ya da daha kötüsü babasının her an faytonun kapısını açıp onu kaldırıma çekip tekrar balo salonuna götüreceğini düşünüyordu. İyice Dominic'in göğsüne gömüldü.

Dominic onu yatıştırmak için parmaklarıyla saçlarını okşasa da kendi nefes alıp verişi de gitgide sığlaşıyordu. Yüz ifadesi çok endişeliydi.

"Dominic?" Ivy geriye çekildi. Adam düşünceler içinde kaybolmuş bir halde olduğu için onu omuzlarından sallaması gerekti.

"Nick." Göz göze geldiler. "Nick'i tercih ederim."

Ivy, Nick'in kollarından tamamen çıkmıştı. Dominic. Nick. Hangisini tercih ettiğinin ne önemi vardı ki? Nasılsa kendi adı değildi.

Tabii... gerçekte de öyle değilse...

"İlk karşılaştığımız, bana yardım etmeyi kabul ettiğin anda gerçek adını öğrenmek istemediğimi sana söylemiştim, biliyorum. Eğer dilim sürçmez, konuşmalarda gerçek adını kullanmazsam plan daha kolay ilerleyecekti." Zorla yutkundu. "Seni önemsemeye, sevmeye başladığımda gerçekte kim olduğunu bütün kalbimle öğrenmek istedim."

"Ama sormaya yetecek kadar değildi demek ki."

"Hayır. Sormadım çünkü kendime müsaade edemezdim. Böylece aramızdakiler gerçek değilmiş gibi yapabilecektim... çünkü gerçek olamazdı." Kontrol edilemez şekilde sesi titriyordu. "Ama seni seviyorum. Hayatımın geri kalanı boyunca eşin olarak seninle olmak istiyorum. Kıt kanaat geçinmek ya da sürekli şehirden şehre gezinmek zorunda olmamız umurumda bile değil. Bu dünyada en çok neyin önemli olduğunu biliyorum. Aşk ve mutluluk. Başka hiçbir şeyin bir önemi yok. Ve ben buna, seninle sahibim. Biliyorum." Kelimeleri yüksek sesle söylemek, onu yeni bir güçle ya da bir dakika önce sahip olmadığı bir özgüvenle doldurmuş gibi içinde büyük bir kararlılık hissetti.

Dudak larıhafifçe yukarı kıvrıldı. "Bilmediğim tek şey... adın."

Nick hemen cevap vermeyince çok şaşırdı. Birkaç dakika daha geçti ama hâlâ bir şey söylemiyordu.

Özellikle Ivy'nin itiraf ettiği bunca şeyden sonra neden söylemek istemiyordu ki? Kalbi, göğsünden çıkacak gibi atmaya başladı. "Lütfen, bana şimdi söylemek zorundasın. Artık sabredemiyorum." Başını hafifçe eğip onu biraz teşvik etmeye çalıştı. "Adın, Nick..."

Nick usulca başını sallayarak onayladı ardından Ivy'nin ellerini sıkıca tuttu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Hatta suçluluk hissi de.

"Evet, adım Nick," dedi.

Ivy gözlerini kısıp adamın bir sonraki söyleyeceği şeye kendini zihnen hazırlamaya çalıştı.

"Dominic Sheridan'ınki gibi."

Ivy'nin ağzı açık kaldı. Söylenen şeyi gerçekten anladığından emin olamayarak gözlerini kırptı.

O nedenle Nick tekrar etti. "Ben Dominic Sheridan'ım," dedi. "Gerçek Beşinci Counterton Markisi."

"Gerçek Lord Counterton mı?" Ivy genç adamın ne söyleyeceğini beklediğini bilmiyordu ama bu değildi. O esnada tüm bedenini bir öfke ve şaşkınlık kapladı. "Neden bana anlatmadın?" Gözleri yanmaya başlamıştı. Bir dakika içinde gözyaşlarının galip geleceğini biliyordu. "Ben seni korumak için Tinsdale ile evlenecektim!" Ellerini çekmeye çalıştı.

"Ivy, lütfen. Beni sonuna kadar dinle."

Ivy, zümrüt yüzüğü avucunun içine bırakarak ellerini çekti. "Dinleyemem. Şimdi olmaz." Kapıyı açtıktan sonra balo elbisesini kaldırıp yavaş giden faytondan atladı. O hızla yol kenarına park edilmiş bir faytona çarptı ve yağmurdan ıslan-

mış kaldırımın kenarına kaydı. Tam faytonun yanında duran bir uşak koşup ayağa kalkması için genç kadına yardım etti.

Dominic faytonun açık kapısından bakıyordu. "Ivy!" Onun yere mesafesini ayarlamaya çalıştığını gördü. O da atlayacaktı.

"Peşimden gelme, Dominic. Lütfen." Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Sana yalvarıyorum. Peşimden gelme."

Dominic durdu, gözleri acıyla doldu.

Genç kadının bütün ihtiyacı olan biraz zamandı. Arkasını dönüp park halindeki iki faytonun arasına daldı ve Almack's'ın olduğu sokağa doğru koşmaya başladı.

19. Bölüm

Aşk kıskanmaz

St. Paul

Grosvenor Meydanı

Fayton Mayfair boyunca ilerlerken Ivy, Londra'nın ıslak caddelerine bakıyordu. Kendini uyuşmuş ve tamamen kafası karışmış hissediyordu. Tüm istediği ufacık yatağına kıvrılıp uyumak ve sabah uyandığında her şeyin bir rüya olduğunu öğrenmekti.

Grant'in talimatıyla kiralık faytonun sürücüsü, Grosvenor Meydanı'nın en kuzeydeki noktasında durdu. Kardeşi, Ivy'nin aşağı inmesine yardım ettikten sonra evlerine doğru kısa mesafeyi yürümeye başladılar.

Kiralık faytonun tek atının nal sesi meydanın çevresindeki evlerde yankılandı ama yakınlarda bir bülbül sesinden başka bir gürültü yoktu. Meydanın bu sessizliğini korumak istercesine Grant ve Ivy de Sinclair Malikânesi'ne yaklaşık üç ev kalıncaya kadar hiç konuşmadan yürüdüler.

O esnada Grant, kardeşinin kolunu tutup daha fazla ilerlemesini engelledi. "Ne yapacaksın?"

Ivy avuçlarını gökyüzüne doğru açıp omuz silkti. "Bilmiyorum Grant, keşke bilseydim." Boğazı ağlamaktan acı-yordu ve güç bela konuşabildi. "Fakat Tinsdale ile evlenmeyeceğim."

Grant burun kıvırdı. "Şey, bu akşam olanlardan sonra Ivy, bunu dert etmen gerekeceğini sanmıyorum."

"Tinsdale'ı mı? Fayton Almack's'ın önünden geçerken seninle konuştuğunu gördüm. Tehdit etti mi?" Tehdit ettiğinden kesinlikle emindi çünkü planını babasına ve mahkemeye anlatmak elindeki tek kozdu. Ama şimdi genç kadın onu sosyetenin önünde küçük düşürmüştü. Dominic'e olan isteği inkâr edilemezdi. Grant haklıydı. Tinsdale, bu saatten sonra artık onunla evlenmezdi. Ama muhtemelen tehditlerini eyleme geçirebilirdi ve geçirecekti.

Gerçi artık tehditlerinin bir geçerliliği de yoktu. En fazla Ivy'nin adına gölge düşürürdü. Ve babası, onu yine sokağa atardı. Ama bu kaçınılmazı zaten göze almıştı.

"Tinsdale benimle konuştu ama planını açığa çıkaracağını söylemedi. Ancak nereye gittiğini anlatmam konusunda çok kararlıydı zaten senin... *aktörünle* birlikte olduğuna hiç şüphesi yoktu." Dominic'ten bahsederken Grant'in gözlerinde alışılmadık bir ışıltı oldu.

Ivy kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Dominic'in bana ne söylediğini biliyorsun, değil mi?"

"Eğer Counterton Markisi Dominic Sheridan olduğundan bahsediyorsan, evet, biliyorum."

Bu cevabı karşısında Ivy yüzünü çevirip tekrar yürümeye başladı. Nedense kardeşinin kendisinden önce, Dominic'in kimliğini öğrenmesi canını acıtmıştı.

Grant ileri geçip yine kardeşinin kolundan tuttu. "Ama daha fazlasını anlatmadı, gerçekten. Sana yemin ederim, Ives. Bu akşama kadar gerçek Lord Counterton olduğunu bilmiyordum."

Ivy şüpheyle baktı.

"Pekâlâ, bir tiyatrocudan daha fazlası olduğu konusunda hep şüphelerim vardı ama hepsi bu kadar. Bana bu akşam söyledi."

"Bu akşam mı?"

"Beni nöbetçi olarak diktiğin balo salonuna girebilmesi için bana iyi bir neden göstermek zorundaydı."

Almack's'ın lafı geçince Ivy'nin içini yine yoğun duygular kapladı. "Üzgünüm, Grant. Anlayamıyorum, neden bana daha önce söylemedi? Neden? Onu Tinsdale'dan korumak için her şeyi göze alacaktım."

"Keşke nedenini sana söyleyebilseydim." Grant başını kardeşinin başıyla aynı hizaya getirmek için hafifçe dizlerini kırarak ona sımsıkı sarıldı. "Counterton'ı dinle. Bırak sana her şeyi anlatsın. Ona bir şans verirsen bunu yapacaktır. O iyi bir adam, Ivy. Seni hiç incitmez. Sanırım sen de bunu biliyorsun."

Ivy avucunu ıslak yanaklarına sürttü. "Aslında artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Eğer Bayan Feeney'i böylesine kışkırtmasaydım bunların hiçbiri olmazdı. Tinsdale'ı hiçbir zaman sevmedim. Bayan Feeney, Tinsdale'ın sevgisini benden çaldığı için onu geri istedim, hepsi bu." Kardeşine hafifçe gülümsedi. "Ah, her şeyi nasıl da karmakarışık ettim, değil mi?"

Ivy kendine bakmak zorunda kalsın diye başını yana eğdikten sonra kaşlarını kaldırıp gülümsedi. "Hem de ancak senin yapabileceğin şekilde, benim yaramaz kardeşim."

Ivy'nin gözlerinde hâlâ yaşlar olmasına rağmen Grant, Ivy'den küçük bir gülümseme almayı başardı.

"İşin bir de şu yönünden bak, Ivy. Onu seviyorsun. Sevdiğini biliyorum. Ve o da seni seviyor," dedi Grant. "Gerisi kendiliğinden çözülecektir. Bu tarz şeylerde hep haklı çıkmışımdır. Bunu sen de biliyorsun."

Ivy başıyla onayladı ve ön kapıya döndü. "Babam içeride, değil mi?"

"Bilmiyorum ama öyle umuyorum." Uzanıp kardeşinin elini sıktı. "Ona karşı dürüst ve samimi ol. Kararlarını ve hareketlerini kabul etmeyebilir ama dürüstlüğüne saygı duyacaktır."

"Öyle yapacağım." Grant kapıyı açarken Ivy derin bir nefes aldı.

Şalını yavaşça kaldırıp kapının yanındaki askılığa astı. Kasları, babasının sabırsızlıkla beklediği salona her bir adımına karşı çıkıyordu.

Korku nefes almasını aşırı sıkı bir korse giydiği zamandan daha çok zorlaştırarak göğsünü kenetliyordu. Almack's'ta Grant'i bulduktan sonra doğruca eve gelmenin kendi seçimi olduğunu hatırlattı durdu kendine. En azından bir süreliğine babasıyla bu kaçınılmaz karşılaşmayı geciktirebilirdi.

Dominic dans pistinde göründüğü anda ondan uzaklaşıp bu anı engelleyebilirdi. Tinsdale'a gidip kaderini mühürlediğinin duyurusunu yapmasını isteyebilirdi. Sırf sevdiği kişiyi korumak uğruna, ailesini sadece sosyetedeki konumunu yükseltmek için kullanmayı amaçlayan bir adamla evlenebilirdi.

Ya da faytonda kalıp Dominic'in açıklamasını dinleyebilirdi. Gerçek Lord Counterton olduğunu duyması hareket eden bir araçtan atlamasına neden olmuştu. Tinsdale'ın evlenme teklifini

garantiye almak için yaptıkları utanç vericiydi. Yalan söylemiş, Bayan Feeney'i incitmiş, birinin kimliğini çalmıştı ve bunları gerçek Lord Counterton da dâhil kimseyi nasıl etkileyeceğini düşünmeden yapmıştı.

Onu sevmiyor değildi. Seviyordu.

Ve kesinlikle onun aşkından da şüphesi yoktu.

Gerçek şu ki sonunda davranışının sorumluluğunu alma vakti gelmişti. Artık yetişkin olma zamanıydı.

Kıskançlık nedeniyle yaptığı her şeyi telafi etme zamanıydı.

Başını kaldırdı. Korkudan titremesine rağmen tam babasının önünde duruncaya kadar kendini yürümeye zorladı.

Salonda tek başına duran babası, monoklüyle gazete okuyordu. Ivy odaya girdiğini duymadığını sanmıştı ama babası konuşmaya başladı.

"Geri döndün demek." Kızının yüzüne hiç bakmadı.

"Döndüm." Ivy gözünün ucuyla kanepeye baktı ama bacakları boşalacakmış gibi olmasına rağmen oturmaya cesaret edemedi.

"Pekâlâ, nasıl bir açıklama yapacaksın, kızım?" Yaşlı adam gözlerini kaldırınca monoklü düşüp zincirinin ucunda salladı. Kızına ömür gibi gelen uzunca bir süre baktı.

Ivy bu soruyu beklemiyordu. Doğrusu Almack's'tan Grosvenor Meydanı'na yaptığı fayton yolculuğu süresince birkaç kısa cevap bile düşünmüştü. Onu şaşırtan ve bütün cevapları aklından alan, babasının tavrındaki soğukluktu. Öfkeyle bağırsaydı mutlaka ateşli bir cevap verebilirdi. Ama öyle olmamıştı.

Dans pistinde bir adama aşkını sergilerken onunla nişanını duyurmak üzere bekleyen başka bir adamı tek başına

bıraktığında babasının kesinlikle hissettiği o küçük düşürülme duygusunu yok edebilecek bir açıklama yoktu.

Dük'ün kabul edeceği ya da anlayacağı bir açıklama da yoktu.

Grant haklıydı. Tüm gereken dürüstlüktü.

"Bu geceki davranışımın hiçbir mazereti olamaz, baba. Şüphesiz sizin sinirlenmenize neden oldum ve bunun için özür dilerim." Genç kadın ellerini arkasında birleştirip bükmeye başladı. "Fakat ben Counterton Markisi Dominic Sheridan'a âşığım. Bu akşam bana evlenme teklif etti. Bu da eğer hâlâ beni istiyorsa yapmayı planladığım şey."

Dük, Ivy'nin bir adım geri çekilmesine neden olarak birden sandalyesinde doğruldu. "Peki ya Tinsdale?"

"Onu hiçbir zaman sevmedim. Onu kabul edeceğinizi bildiğim için gözüme kestirdim. Eğer sosyetenin böyle saygıdeğer bir üyesiyle evlenirsem beni, asi kızınızı, aileye tekrar alırdınız. Tekrar servet sahibi olur, bir Sinclair'in yaşaması gerektiği gibi yaşardım." Babası gözlerindeki utanç ifadesini görmesin diye Ivy bakışlarını yere çevirdi. "Tinsdale'ı onunla evlenmek isteyen bir kadından geri almak için korkunç şeyler yapmaları, yasadışı hareketlerde bulunmaları için başkalarını da ikna ettim." Başını kaldırdığında babasıyla göz göze geldi.

Dük şaşkın görünüyordu. "Kendinden *utanmalısın*."

"Evet. Yaptığım şeyleri haklı çıkarmak için mantıklı nedenler düşünsem de hayatımda ilk defa yaptıklarımdan utanıyorum."

Yaşlı adam biraz sakinleşmişti ama yüzünde hâlâ bir duygudan eser yoktu.

"Bu akşamın ardından evden gitmemi isteyeceksiniz, bunu biliyorum. İsteklerinize itaat ederim. Beni bir daha görmek istemezseniz de çok büyük üzüntü duyarım ama hayatımı artık Dominic olmadan geçiremem. Bu akşam bunu öğrendim." Adamın yanına geçip hoşça kal diyormuş gibi yanağından öptü, ardından koridora döndü.

"Nereye gidiyorsun, Ivy?" Dük bastonunu yere vurup ayağa kalktı.

Ivy arkasını döndü. "Küçük bir çanta hazırlamak için odama gidiyorum. Sonra da Dominic'i bulup yaptığım her şey için ondan özür dileyeceğim. Onu seviyorum, baba. Hayatımda ilk kez âşık oldum." Dönüp merdivenlere yöneldi.

"Çantayı bırak," diye emretti babası.

Ivy, Dük'e bakmak için hiç dönmedi. Bu sözü onu çok incitti. Saçına bir fırçayı bile çok görerek onu dışarı atıyordu. Genç kadın odaya çıkmak yerine ön kapıya yöneldi, şalını bile askılıkta bıraktı.

Kapıda Grant'in hâlâ orada durduğunu ve ona sarılıp veda edebileceğini umarak duraksadı. Ama tam arkasında babası duruyordu.

Askılıktan pelerinini aldı. "Hava biraz soğuk. Bunu al." Pelerini omuzlarına örterken gözlerinde tuhaf bir ifade vardı ve Ivy bundan ne anlaması gerektiğini bilmiyordu.

"Teşekkürler, baba."

"Adamla konuştuktan sonra onu da buraya getir."

"B-buraya mı? Grosvenor Meydanı'na mı?" diye kekeledi.

"Evet. Eğer seninle evlenmek istiyorsa ilk başta onunla konuşmam gerek." Ardından gülümsedi. Bu öyle nadir yaptığı bir şeydi ki Ivy bayılacağını sandı.

Babasını kendine çekip sıkıca sarıldı. "Getireceğim, baba."

Babasını bıraktıktan sonra dışarı çıktı ve kapıyı ardından kapadı.

Poplin, Sinclair şehir faytonuyla kaldırımda bekliyordu. Basamaklardan indi ve Ivy için kapıyı açtı. "Lord Grant bir araca ihtiyacınız olabileceğini düşündü, Leydi Ivy."

Ivy sırıttı. "Evet, haklı."

Counterton Malikânesi
Berkeley Meydanı

Sinclair faytonu, Lord Counterton'ın malikânesine yaklaşırken Ivy yanan tek bir mumu kırmızı salonun bir penceresinden görebiliyordu. Yukarıdaki pencerelerde hiç ışık yoktu. O yüzden Dominic, yani Nick, evdeyse burada olacağını düşündü. Fayton yavaşlayınca genç kadın faytonun ön tarafına vurdu. Pencereden eğilip şöförden durmadan önce köşeyi dönmesini istedi.

Gecenin nemi, Ivy'nin ürpermesine neden oluyordu. Pelerinini omuzlarının üzerine sıkıca çekti ve ön basamaklara yöneldi. Pencereden içeri bakarken demir parmaklıklara yaslandı. Nick sırtı ona dönük halde oturuyordu. Masanın üzerinde bir şişe ve katlanmış bir parça kâğıt –kendi yazdığı mektup olduğunu düşündü– ve yanında da boş bir bardak vardı.

Nick dirseğini masaya dayayıp ardından parmaklarının arasında bir şey çevirdi. Genç kadın, biraz daha yaklaşınca mum ışığında gördüğü şey, zümrüt yüzük oldu. Kalbi düğümlendi.

Kapıya vurmayı göze alamıyordu. Felix, daha da kötüsü, Cheatlin kapıyı açabilir ve onu içeri almayabilirdi. O yüzden genç kadın, çekinerek kapının koluna bastırdı ve şans ondan yanaydı. Kapı açıktı.

Hızlıca geçiverdi, adımları döşemeleri gıcırdattıysa bile Nick bunu duymadı. Başı önde, gözleri kapalıydı fakat Ivy, boğazındaki kasların hareketinden uyumadığını anlayabiliyordu.

Nick'in yanında sessizce duruncaya kadar salonda gizlice ilerlerken karanlıkta gözleri kocaman açılmıştı. Elini kaldırıp saçlarına dokundu, tıpkı saatler öncesinde faytonda onu rahatlattığı gibi şimdi de Ivy, elleriyle başını okşayıp onu rahatlatmak istiyordu.

Bir anda genç kadının bileğini tutuverdi. Nick sanki Ivy can düşmanıymış gibi bakıyordu.

"Domin... *Nick*," dedi nefesini tutmuş halde. "Benim, Ivy."

Genç adam bileğini hiç bırakmadan ayağa kalktı. "Ivy." Adı nefesinde uçuştu. "Tanrım, Ivy. Gerçekten sen misin?"

Ivy sevdiği adama bakarken mum ışığında gözlerinin parladığını gördü. Genç kadının yüzüne bakarken hüzünle sıktığı dudakları yumuşadı. Dudakları sanki Ivy'nin duyamadığı bir şeyler söylüyormuş gibi hareket etti.

"Nick." Önce ellerini adamın göğsüne koydu ve ardından boynuna dolayıp kendine çekti. "Yaptığım her şey için... çok çok özür dilerim. Kafam karışmıştı, çok şaşırmıştım ve evet, senin gerçekten kim olduğunu öğrenince çok utandım." Parmaklarını adamın saçlarının arasında gezdirip dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Dudaklarını çektiğinde Nick başını geriye alıp bir süre sevdiği kadına baktı ardından onu da beraberinde kanepeye çekti.

"Sana kim olduğumu daha önceden anlatmam gerekirdi."

"Neden anlatmadın?"

"Drury Lane'de faytondayken denedim ama beni susturdun ve amacının benim rolüme girecek –şehirdeki evimde kalacak– birini bulmak olduğunu öğrenince biraz planını desteklemek istedim. Böyle bir planın gerçek sebebini öğrenmek istiyordum. Planının Tinsdale'ı kazanmak olduğuna zerre kadar inanmadım."

"Öyleydi." Bir an bakışlarını yere çevirdi. "Peki öğrenir öğrenmez neden beni durdurmadın?"

"Çünkü böylesine güzel ve eğlenceli bir kadınla olmayı sevdim." Bir parmağını Ivy'nin çenesinin altına koyup başını kaldırdı. "Daha önce hiç karşılaşmadığım ve bir daha muhtemelen hiç karşılaşmayacağım biriydin."

"O kadarını anlıyorum fakat beni sevdiğini fark ettiğin anda... gerçekten kim olduğunu neden bana söylemedin?" Genç kadın, Nick'in cevabını beklerken duygularına hâkim olmaya çalışarak alt dudağını ısırdı.

Nick, Ivy'nin ellerini ellerinin arasına aldı ve konuşurken gözlerini kadının ellerinden çekmedi. "Daha önce bir kez âşık olmuştum ama babası daha düzeyli biriyle evlenmesini istedi. Counterton ünvanının vârisi ağabeyimdi, ben değildim. Ben arazimizle ilgileniyordum. Araziyi sürüp ekiyordum. Babası için yeteri kadar iyi biri değildim. Bir yıl sonra doğum yaparken öldü fakat ben, eğer beni biraz daha fazla sevseydi babasının

isteklerine karşı çıkıp benimle evlenir miydi diye düşünmeden edemedim."

Ivy gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten anlamıyorum."

"Anlamıyor musun?" Nick sözlerini toparlamaya çalışırken derin bir nefes aldı. "Tanıştığımızda evlenmen için babanın uygun gördüğü bir adamı tekrar kazanmak adına benden yardım istedin, senin sevdiğin adamı değil. Babanın onayı, senin için çok şey ifade ediyordu."

"Evet, ediyordu. Bunu kabul ediyorum. Onun onayı benim için çok önemliydi –ta ki sana âşık oluncaya kadar." Bir elini Nick'in ellerinin arasından çekip yanağını okşadı. "O andan itibaren tek önemsediğim şey sensin."

Genç adam gözlerini kapayıp Ivy'nin yüzünü okşamasına izin verdi. "Hislerinin ne kadar yoğun olduğunu böyle geç fark ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu esnada beni sevdiğin, beni korumak uğruna kendi mutluluğunu, geleceğini feda edeceğin için az kalsın seni kaybedecektim." Gözlerini açtı. "Çok üzgünüm, Ivy."

"Ben de. Çok kötü şeyler yaptım. Umarım beni bağışlayabilirsin ve birlikte olabiliriz," dedi Ivy, usulca. "Seni seviyorum, Nick. Seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Nick rahat bir nefes aldı. Ivy, Nick'in gerilmiş sırt kaslarının rahatladığını, biraz gevşediğini hissedebiliyordu. "Tanrı biliyor ya, şu an ne kadar mutlu olduğuma inanamazsın. Yüzüğü çıkardığında..."

"Çıkarmadım! Elimi çektiğimde kaydı!" Genç kadın sevgilisinin göğsüne doğru iyice kıvrıldı. "Sonsuza kadar seninle ve eşin olmaktan başka bir şey... istemiyorum."

Nick kanepeden kalkıp masanın üzerindeki zümrüt yüzüğü aldı. Ivy'nin önünde diz çöktü ve ardından ellerini nazikçe avucunun içine aldı. "Evlen benimle, Ivy. Benimle yarın evleneceğini söyle." Sonra yüzüğü kadının parmağının ucunda tuttu.

"Seninle evleneceğim," dedi, kibarlığı hiç bırakmadan, kelimelerin ağzından böyle dökülüvermesi içinde gülme isteği uyandırıyordu. "Ve mümkün olan en kısa zamanda."

Nick yüzüğü sevdiği kadının parmağına taktı. "O halde yarın." Tam o esnada saat, geceyarısını vurdu. Genç adam başını çevirip ses bitinceye kadar saate baktı. Ardından Ivy'yi öptü. "Bugün düğün günümüz, Ivy."

"Ne?" Ivy adamın yüzüne bakıyordu. Yarın evlenme konusunda şaka yapıyordu, değil mi?

Başını masaya doğru hafifçe eğdi. "Bu bir özel izin belgesi. Bu akşam faytondayken yanımdaydı."

Genç kadının nefesi kesildi. "Yani... yani bu..."

"Ne zaman istersek evlenebiliriz anlamına geliyor."

Ivy suratını ekşitti. "Pek sayılmaz."

Nick meraklı gözlerle kadına baktı.

"Babama, ilk başta onunla konuşman için seni getireceğime dair söz verdim."

"Ba... babana mı?"

Ivy yavaşça başını salladı. "Nezaket icabı, Nick. Daha fazlası yok. Seni seviyorum ve hiç kimse sevdiğim adamla evlenmeme engel olamaz."

Nick ayağa kalktı, tam bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki Ivy de kanepeden kalkıp dudaklarını dudaklarına sertçe bastırarak kelimelere engel oldu.

Ellerini adamın bileklerine dolayıp kendine çekerken bir anlık itirazları görmezden geldi. Nick'in ince gömleğinden hissedilen sıcak ve sert göğsü, Ivy'nin göğüslerine yüklenirken pelerini halıya düştü. "Ne de olsa bugün düğün günümüz," dedi fısıldayarak.

Nick hafifçe güldü. "Öyle," dedi genç kadını kucağına alıp yatak odasına çıkarırken.

KAKTÜS TEAM

20. Bölüm

Düğün günündeki gelinin ya da düğün gecesindeki damadın mutluluğunu kim kıskanmamıştır ki.

Anonim

Nick, kadının sırtındaki son ince düğmeyi açıp mavi ipek elbiseyi yere atarken büyük bir istekle Ivy de onun ince gömleğinin bağcıklarını çekiştirmeye başladı ve sadece gömleği başının üzerinden çıkartmayı başarabildi.

Şu an Nick'i istediği kadar hayatında başka hiçbir şeyi böylesine çabuk istememişti ve belli ki genç adam da onun kadar istekliydi. Genç kadın adamın ön tarafındaki düğmelerle uğraşırken Nick kadının sırtına uzanıp korsesini açtı. Dengede durmayı umursamadıklarından sarmaş dolaş yatağa yığıldılar.

Nick kadının yanına yuvarlandı, parmaklarıyla kombinezonunu açıp tamamen üzerinden çıkıncaya kadar yavaşça aşağı itti. Ardından göğüslerini avuçlarına aldı. Genç kadın, adamın konyak kokan tatlı nefesini ve boğazına yaydığı sıcaklığı hissedebiliyordu. Başparmağıyla göğüs ucunu hafifçe tuttu ve nazikçe sıktı. Ivy de ona iyice sokuldu.

Adamın bileklerinden yakalayıp onu durdurmaya, üzerine çekmeye çalıştı ama Nick buna izin vermedi. Ivy'nin ellerini başının üzerine kaldırıp dudaklarını diğer göğüs ucuna götürdü ve iki dudağının arasında çekmeye başladı. Ivy'nin içinde yanan, bütün vücuduna, bacak arasına yayılan bir istek vardı. "Dominic..."

"Nick."

Yine ona direnmeye çalıştı ama adam durmadı. Sonunda kombinezonun uç kısmına eğilip bacaklarının arasındaki o ıslak çukurunun üzerine gelmeden önce kadının vücudunun her bir kıvrımını rahatlatmaya çalışarak, onu daha da kıvrandırarak ellerini çıplak bedeninin her noktasında gezdirdi.

Ivy boşta kalan eliyle genç adamın pantolonunun belini yakaladığında parmak uçlarıyla kalan son düğmeyi hissetti. Sonunda ilikten geçirene kadar düğmeyle beceriksizce uğraştı. Ön kısmı açılınca birden Nick'in sertleşmiş erkekliği eline geldi.

Şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Edinburgh'tayken bunlarla ilgili çok hikâye ve söylenti duymuştu ama duymak farklı, uygulamak farklıydı, özellikle de Nick'in başının ve omuzlarının ötesini göremiyorken.

Parmaklarını adamın kalın organına doladığında avucunun arasında sıcaklığını hissetti. Sıcaklığı elini dağlıyordu. Doğrulmaya ve oraya bakmaya çalıştı ama adam onu sertçe geri yatırdı.

Ivy genç adamın erkekliğinin her yerini hissetmeye ve parmak uçlarıyla tanımaya karar verdi.

Erkekliğinin zirvesine ulaşana kadar parmaklarını pürüzsüz teninde dolaştırdı. Parmak uçlarıyla bu kısmı tutup elini yavaşça yukarı kaldırdı.

Nick'in bacak arasında yaptığı dairesel hareketlerin aynısını kullanarak başparmağını ucunda dolaştırdı ardından Nick'i sıkıp elini en alt kısmına doğru indirdi ve bulduğu sıkı küreleri örten yumuşak tüylerin üzerinde gezdirdi.

Nick inleyince Ivy onun erkekliğini daha sert tuttu ve elini giderek daha hızlı bir biçimde aşağı yukarı hareket ettirdi.

Nick başını kadının göğüslerinden kaldırdığında Ivy, yumuşak ay ışında adamın gözlerini sıkıca kapadığını ve kesik kesik nefes aldığını gördü. Kendi bedeni gibi onun bedeninin de gerildiğini hissediyordu. "Tanrım, Ivy." Sesi kısık ve buğuluydu.

Adamı bıraktı, dudaklarını kendine çekmek, sıcak dilini yine ağzının içinde hissetmek için saçlarından tuttu.

Dudakları buluştuğunda adamın parmakları kadının içine girdi, her tarafını okşamalarına daha duyarlı hale getirerek birleşme yerindeki o ince tomurcuğu başparmağıyla yuvarlamaya başladı.

Ivy'nin kalbi, kulaklarında ve bacak arasında atıyordu. Vücudu sarsıldı, nefesi kesildi. Ivy kalçasını yukarı, Nick'e doğru kaldırdı.

"Şimdi. Lütfen. Nick, hadi." Nefesi kesilmişti.

"Daha değil."

Ivy adamı üzerine çekmek için omuzlarına asılınca adam mecburen geldi ama ardından yavaşça aşağı kayıp bacaklarını açtı. Ivy içine girmesini beklerken nefes alıp verişi daha da hızlanmıştı. Ama girmedi. Bir bacağını omuzuna kaldırdıktan sonra genç kadın, adamın dilinin sıcak ıslaklığını bacak arasındaki o pembe incisinin üzerinde hissetti.

Tanrım, bunu hiç beklemiyordu. Utandığını hissetti ama Nick, bir yandan onun en özel yerlerinde gezinip onu emiyor

bir yandan da parmaklarını içinde hareket ettirip onu zevkten sarhoş edecek noktayı okşuyordu. Genç adamı yukarı çekmek için elini uzattı ama omzuna uzanamadı. Nick parmaklarını kullanırken kendisini parmaklarını genç adamın saçlarına sokup başını kendisine sertçe yaslarken buldu.

Başı dönüyordu, tüm vücudu gerilmişti fakat bu şekilde sonlanmasını istemiyordu. Onun içine girmesini, erkekliğiyle içini doldurmasını istiyordu.

Sanki Ivy'nin düşüncelerini duymuş gibi Nick, parmaklarını içinden çekip baldırlarının iç kısımlarını öptü. Sonra omuzundan bacağını indirip araladı ve arasına eğildi. Ivy'nin tüm vücudunu bir heyecan kaplamış, vücudundaki tüm tüyler diken diken olmuştu.

Sonunda Nick ağırlığını Ivy'nin omzunun yanındaki elinin üzerine vererek uzandı ve diğer eliyle erkekliğini ona bastırmaya başladı. Ivy daha fazlasını isteyerek adamın altında kıvranıyordu. Topuklarıyla yatağa bastırıyor, Nick'in sert organını içine alabilmek için kendini yatağa ittiriyordu.

Nick, erkekliğinin ucu sıcak noktaya girerken inledi, artık Ivy gibi o da daha fazla beklemeye dayanamıyordu.

Tüm vücudu kadının ıslak kıvrımlarıyla temas edinceye kadar kendini iyice bastırarak içine girdi. Sonra durdu, ihtirasla parıldayan gözlerle yüzüne baktı ve dudaklarından öpmek için eğildi. "Tanrı aşkına Ivy, çok güzel... çok ateşlisin. Seni seviyorum."

Ivy de gözlerine bakıp, "Ben de seni seviyorum," dedi.

Yavaşça içine girmeye devam etti, bunu tekrar yapmadan önce erkekliğini neredeyse tamamen çıkarmıştı. Ivy genç adamın omuzunu sıkıca tutup onu içinde, daha derinde hissetmek için bacaklarını yukarı kaldırdı. Daha sert ve daha derinine

girmesi için ayak bileklerini birbirine bağlamaya çalışarak bacaklarını adamın biçimli beline doladı.

Nick'in sırtında ter damlacıkları parıldıyordu ve içine girerken zevkten yine inledi. Organına bir sıcaklık yayıldı ve Ivy, zevkin doruğuna çıktığını düşündüğü an Nick bacak arasındaki tomurcuğunun üzerinde başparmağıyla daireler çizerken yan tarafından bir baldırını itip yaslandı. Bir sıcaklık Ivy'nin vücudunu kapladı. Bütün kaslarının sertleştiğini, onu sıkıca tuttuğunu hissederken kalçalarını hafifçe yukarı kaldırarak içine daha sert girmesini sağladı.

Nick zevkten inliyor ve içine daha sert giriyordu.

Ivy ellerini genç adamın omuzlarına koyup onu kendisine çekti. Nick de kibarca dudaklarından öptü ve üzerine yaslandı. "Seni seviyorum, Ivy."

Genç kadın parmaklarını saçlarının arasından geçirip dudaklarını öptü. "Ben de seni seviyorum, müstakbel eşim." Ardından günahkâr bir ifadeyle gülümsedi. "Şunu bir düşünsene, evlendiğimiz andan itibaren bunu her sabah, her akşam yapabiliriz."

Nick başını kadının başının yanına koyup güldü. "Konu açılmışken," diye başladı, "seni babandan istememin sabaha kadar beklemesi kabul edilebilir mi?"

Öğle vakti
Sinclair Malikânesi

Ivy yemek odasına girmeden önce girişteki büyük aynanın karşısında üstüne çekidüzen vermek için durdu. Bakır renkli buklelerinin düzgünce tarandığını ve gül rengindeki elbisesinin,

aslında Priscilla'nındı, derli toplu ve şık olduğunu biliyordu. Aslında dert etmesi gereken cildiydi. Özellikle de yanakları. Geçen geceden beri sürekli kızarıyordu.

Ve şu anda da öyleydi. Gelinlerin yüzlerinin zaten kızarması gerektiğini hatırlayıncaya kadar gümüş kaplı aynadaki yansımasına kaşlarını çatıp baktı. O anda pembe yanaklarının yakışıklı bir centilmenle evlenmek üzere olan genç bir kadına yakıştığı konusunda kendini ikna etti. Bu düşünceyi aklından çıkardı ve düşünce kardeşlerinin onu beklediği salona yürürken harcadığı çeyrek dakika boyunca orada kaldı.

"Isobel'in yüzü düğün gecemiz bitinceye kadar hiç kızarmadı."

Ah, Tanrım. Sterling, büyük ağabeyi ve yeni eşi Isobel masanın başında oturuyordu.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Sterling," dedi Isobel. "Ağabeyine aldırma sen, Ivy. Düğünden önce bile onu ne zaman düşünsem hep utançtan yüzümün kızardığını kabul ediyorum."

"Teşekkür ederim, Isobel," dedi Ivy ve ağabeyi ile eşine sarılmak için masanın etrafından dolandı. "Dün gece soğuk havada çok kaldım ve yanaklarım da... soğuktan çatladı, hepsi bu." Ellerini kalçasına koydu. "Nasıl oldu da tam da böyle güzel bir günde buraya geldiniz?"

"Babam bir ay önce senin bu hafta evleneceğini ve bizim de katılmamız gerektiğini söyledi," dedi Sterling. "Haklı çıktı, değil mi?"

"Haklıydı ama damadın adını bilemedi," dedi Grant, Ivy'ye göz kırparak.

"Yakışıklı, uzun boylu ve güçlü biri," diye ekledi Isobel. "Tam Sinclair'lere uygun. Onu kabul etmene hiç şaşırmadım."

Bu da neyin nesiydi? Ivy başını hafifçe eğip kızarmış ekmeğine marmelat süren Isobel'e baktı. "Onu gördün mü?"

"Ah, evet. Bu sabah bahçede babanızla tanıştı." Isobel etrafına bakındığında kocası hariç herkesin kendine baktığını gördü. "Uyuyordunuz. Ben Sinclair saatlerine hâlâ alışamadım o yüzden görüşmelerini bitirdikten kısa bir süre sonra Dük ve Lord Counterton'la bahçede çay içtim."

Ivy, Isobel'in omuzlarını sıktı. "Nasıl görünüyorlardı? Babamın onu kabul ettiğinden, evliliğimizi onayladığından emin misin?"

"Tanrı aşkına, Ivy," diyerek çıkıştı Siusan. "Isobel'in yemeğini bitirmesine izin ver, ikisini de beslemesi gerekiyor, biliyorsun."

"İkisi mi?" Priscilla hızla ayağa kalktı. "Yakında bir bebek olacağını mı söylüyorsun, yani?"

Sterling sırıtmadan edemedi. "Evet. Biz herkese söylemek için düğün bitinceye kadar beklemek istedik ancak nasıl olduysa Siusan haberimizi çoktan öğrenmiş."

Siusan kahkahayı bastı. "Kimse bana bir şey söylemedi. Sadece... Isobel'in ince vücut yapısında küçük bir değişiklik olduğunu fark ettim. Açıkçası tam olarak emin değildim, Sterling, ta ki sen kabulleninceye kadar."

Ivy bebek haberine çok sevinmişti ama şu an kendi endişeleri vardı. "Isobel, babam ve Lord Counterton'la ilgili..."

"Eğer görüşmemizle ilgili bir şey bilmek istiyorsan Ivy, lütfen salonda bana eşlik et." Kilt giymiş babası yemek odasının kapı girişinde bastonuna yaslanmış halde duruyordu.

"Bildiğin gibi düğün bu akşam, Counterton gül bahçesinde olacak," dedi Sinclair Dükü. "Özel bir tören olacak. Sadece bizim ailemiz, Counterton'ın kuzeni, Bay Dupré, dayısı ve eşi katılacak."

Bay Dupré, Lord Counterton'ın kuzeni mi? Ivy çok şaşırmıştı. Elbette arada bir benzerlik olması hiç garip değil.

"Poplin ile Bayan Wimpole ve elbette Counterton çalışanları... böyle büyük bir organizasyonla başa çıkabilecek güçte değil."

En kibar şekliyle, diye düşündü Ivy. *Ama muhtemelen Sinclair çalışanlarından daha kötü değillerdir.*

"Baba, lütfen bana söyleyin," zorla yutkundu, "Lord Counterton'la evliliğimi destekliyor musunuz?"

Uzun bir süre durdu. "Evet ama muhtemelen senin beklediğin nedenlerden değil. Babasıyla küçüklükten birbirimizi tanıdığımızdan ya da büyük bir mirası ve unvanı olduğundan değil yani."

"Öyle mi?" Genç kadın, Nick'in bir keresinde babalarının birbirlerini tanıdığını anlatmıştı ama bu, Ivy'nin aklından tamamen çıkmış, zaten o zaman da yetenekli bir aktörün yaratıcı hayal gücü olduğuna inanmıştı.

"Hayır. Onu kabul ettim çünkü o iyi biri ve seni seviyor. Ayrıca doğrusu mümkün olmadığını düşündüğüm bir değişim yaşamana neden oldu. Artık başkalarını ve ihtiyaçlarını kendinden ve ihtiyaçlarından önemli tutmayı öğrendin. Başkalarını kıskandıracak şeylere sahip olduğu için değil de iyi bir insan olduğu için onu sevdin."

"Baba, sonunda Sinclair adını... hak ettiğimi mi söylüyorsun?" Ivy nefesini tuttu, cevabı bekledi.

"Evet, sevgili Ivy. Benim onaylamamın, senin kimle evlendiğinle değil de kim olduğunla ilgisi var."

Ivy sandalyeden kalkıp babasına sarıldı. "Teşekkür ederim, baba."

Dük gülümsedi ve uşaklardan birini çağırdı. Adam elindeki deri çantayı Dük'e uzattı. "Şimdi, düğünden önce fazla zamanımız yok. En iyisi kız kardeşlerini topla ve giyecek uygun bir şeyler bulabilecek misiniz bir bakın."

Counterton Malikânesi
Berkeley Meydanı

Nick içeri girip Felix'i neredeyse bir aydır kayıp kıyafetlerinin olduğu bavulun üzerinde otururken bulduğunda Sinclair Dükü'yle görüşmesinden daha yeni dönmüştü. "İnanmıyorum! Bunca zamandan sonra kıyafetlerim!"

"Bavul... Leydi Ivy buraya geldikten iki ya da üç gün sonra gelmiş olabilir. Tam hatırlamıyorum," dedi Felix, omuzlarını silkerek.

Nick gözlerini kısıp kuzenine baktı. "Bana bundan bahsetmeyi unuttuğunu mu yoksa bu hareketin kasıtlı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Şehir hayatı için daha uygun kıyafetlere ihtiyacın olduğu konusunda anlaşmıştık ..."

"Bu senin düşüncen, Felix. Hiçbir şeyim olmadığı için bir takım kıyafet almayı kabul etmiştim!" Nick ilerleyip Felix'i bavulun üzerinden itti.

Felix yere yuvarlandı. "Düğününe uygun bir şeyler bulacak zamanım olmasa da her şeyinin olmasından memnun değil misin?"

Nick işaret parmağını Felix'e uzatıp tam bir şeyler söyleyecekti ki kapı ısrarla çaldı. Nick ve kuzeni birbirlerine baktılar ve ardından Felix salondan çıkıp kapıyı açtı.

Ayak sesleri duyuldu ve ardından salona üç polis memuru, Bay Cheatlin ve Lord Tinsdale girdi.

Tinsdale, Cheatlin'e dönüp, "Devam et, Cheatlin. Onlara her şeyi anlat," dedi.

Cheatlin'in yüzünde tam bir kafa karışıklığı ifadesi vardı. "Ne demek istediğinizi bilmiyorum, Lordum."

Memurlar dikkatli bakışlarla Nick'i inceliyordu.

"Size nasıl yardım edebilirim, beyler?" dedi Nick fakat aslında tam olarak neden geldiklerini biliyordu.

"Onlara Leydi Ivy Sinclair... ve bu adam, bu aktör, tarafından yapılan planı anlat," Tinsdale konuşurken parmağını Nick'e doğru uzatıyordu. "O, Lord Counterton değil. Markiymiş gibi yapıp evinde yaşıyor!"

Sanki birilerinin kafası karışmış gibi yavaş yavaş konuşarak, "Lord Tinsdale, sizinle önceden birkaç kez karşılaştık," dedi Nick. "Ben Dominic Sheridan, Beşinci Counterton Markisi. Unuttunuz mu?"

"Hayır!" dedi Tinsdale, sert sert bakarak ardından tekrar memurlara döndü. "Size söylüyorum, bu adam herkesin gözünü boyadı. Gerçek Lord Counterton Averly'de ama kesinlikle bu olayı duymasını sağlayacağım!"

Memurların Tinsdale'ın hikâyesinden şüphelenmeye başladıkları kaşlarını çatmalarından anlaşılıyordu. "Şey...

Lordum, bu adamın gerçekten de Lord Counterton olmadığını nereden anladınız?"

"Bir ara şüphelenmiştim. Gerçek Lord Counterton'la Shrewsbury'ye giden Lord Rhys-Dean onu tanıyamadı. O an ters giden bir şeyler olduğunu anladım." Tinsdale öfkeli gözlerle Cheatlin'e baktı. "Daha sonra bu evde biraz soruşturdum ve bu adam, Bay Cheatlin, bana Leydi Ivy ve o adamın Lord Counterton kimliğine girme konusundaki planlarını anlattı. Cheatlin evi bu aktörün gerçek Lord Counterton olduğu iddiasına insanları inandırmak için Leydi Ivy'ye kiralamış."

Memurların en yaşlısı, Bay Cheatlin'e dönüp, "Bu planı Lord Tinsdale'a anlattınız mı?"

Cheatlin omuzlarını silkti. "Lord Tinsdale ile daha önce hiç karşılaşmadım. Bu akşamki düğünden önce marangozluk işlerini bitirmek için biraz önce geldim."

Tinsdale'ın gözü döndü. "Hayır, bu doğru değil. Kimlik hırsızlığı konusunu size anlatması için ona buraya gelmesini söyledim!"

"Lord Tinsdale, neden Counterton Markisi rolü yapayım ki?" diye sordu Nick, usulca. "Bunun için bir neden olmalı." Memurlara bakıp başıyla onayladı ve ardından endişesi gittikçe artan Tinsdale'a baktı.

Tinsdale'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Benim ilgimi tekrar kazanması için Leydi Ivy'ye yardım etmek amacıyla. Bu yeterince açık değil mi?"

"Bu gece evleneceğim Leydi Ivy mi?" Nick hafifçe güldü. "Ah, Tanrım."

"Leydi Ivy ile mi evleniyorsun? Saçmalık! Dük bunu hiçbir zaman kabul etmez!" Tinsdale çenesini kaldırdı. "Çünkü Ivy'ye olan teklifimi kabul etti."

"Öyle mi yaptı?" Nick memurlara döndü. "Beyler, bu adamı evimden çıkarmama yardım eder misiniz? Hazırlanmam gereken bir düğünüm var."

İki memur Tinsdale'ı kolundan tutup kapıya götürürken diğeri de, "Elbette, Lordum," diye karşılık verdi. "Rahatsızlık verdiğimiz için üzgünüz, Lordum."

Felix arkalarından kapıyı kapadı.

"Tanrı'ya şükür, nihayet bitti." Nick kendini koltuğa atıp ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Zamanlama biraz daha iyi olabilirdi, Cheatlin," diye yakındı Felix, marangoza koridoru gösterirken. "Ya bu akşama kadar bekleyip düğünü bozsaydı?"

"Benimle temasa geçtiği anda geldim. Başka türlü işe yaramazdı, değil mi?"

Nick nefes verdi. Hayatı boyunca yetecek kadar oyun görmüştü. Şimdi tüm yapması gereken, düğününü beklemekti.

Bir hafta sonra

The Times

Damadın kuzeni Felix Dupré'den Counterton Markisi ve Sinclair Dükü'nün kızı Leydi Ivy'nin düğünü

Açık havada ay oldukça parlaktı, Leydi Ivy Sinclair ve Beşinci Counterton Markisi Dominic Sheridan'ın düğünlerinin başladığı saatte, bahçenin gülleri havayı güzel kokularıyla doldurdu.

Meşale kolonu, Sinclair Dükü'nün kızını nişanlısına ve St. George Kilisesi'nin papazı Robert Hodgson'a

götürmesi için yolu aydınlatıyordu. Bu çifti kutsal bir bağ ile bağlamak o gün kilisede üç çifti daha birleştirmiş olan Hodgson'a düşmüştü.

Leydi Ivy, Leydi Siusan ve Leydi Priscilla, Edinburgh'tan getirilen, açık yeşil saten şeritleri olan, sade beyaz elbiseler giymiş, saçlarına inci ve kristal tokalar takmışlardı.

Damadın koyu mavi ceketi, beyaz fuları, beyaz kaşmir yeleği ve pantolonundan oluşan kıyafeti onun konumundaki birine yakışan türdendi. Yanında sağdıcı, Bay Felix Dupré, yeşil kaşmir ceketi, sarı çizgili ipek yeleğiyle uyumlu altın sarısı fuları, siyah pantolonu ve ayakkabısıyla kusursuzca giyinmişti. Bay Dupré kısa zaman önce Astley's Tiyatrosu'nda iki hafta sonra sahnelenecek olan Beş Çayı Dedikoduları'nda Gabriel rolünü almayı kabul etmiştir.

Sinclair Dükü ve oğulları Blackburn Markisi Lord Grand, Lord Killian ve Lord Lachlan geleneksel İskoç tarzında giyinmişti. Klanlarının desenini taşıyan tartan üzerine siyah, yün ceket ve fok derisinden sporran[4].

Aile malikânesini ziyaret etmek için Lincolnshire'a gittikten sonra Counterton Markisi ve Kontesi –

"Pekâlâ, gerisini biliyorsunuz. Bunun dışında yani: Londra sosyetesinin, Gretna Green'e yapılan acele bir yolculuktan sonra yeni eşi O... Dükü ile İrlanda'ya dönen göz alıcı Bayan F.F.'den de yoksun kaldığını fark ettik." Felix, gazeteyi katlayıp kolunun altına sıkıştırırken gururla gülümsüyordu.

---

4 Geleneksel kiltlerde cep olmadığı için kilt üzerinde taşınan çanta. (ed.n.)

Ivy'nin şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Tüm bunlar... doğru mu?"

Felix heyecanla başını salladı. "Tamamen doğru! Bayan Feeney sonsuza kadar mutlu yaşayacak. Ya da öyle olmasını umarız." Sırıttı. "Sosyetedeki herkes, yani önemli herkes, makaleme bayılmış. *The Times* editörünün benden başka bir yazı istemesi an meselesi. Ve sonunda yaklaşık bir yıl önce sütunumu yazmaya başladığımdan beri ilk kez kimliğimi gizleme ihtiyacı duymadan *dedikodu köşemi* bütün Londra'yla paylaşabileceğim."

Ivy birden kaşlarını çattı. "Demek hakkımızdaki haberler senden çıkıyordu!"

Felix kıs kıs güldü. "Şey, aslında öyleydi. Nicky'yle olan bağlantımı kullanmasaydım başkaları hayatlarınıza karışırdı. İnan bana, size dair birçok haberi saklı tuttum. Lord Counterton'ın kuzenim olduğunu itiraf ettiğim için benim haberlerimi seçtiler."

Ivy, Felix'in yüzünde yalan söylediğine dair bir belirti aradı. Ama yoktu. "O halde gözlemlerin ve koruman için sana teşekkür ederim, Felix."

"Ben de teşekkürlerimi sunayım. Beni gizlice dinlemeni ve takip etmeni tasvip etmesem de bunu sevginden yaptığını biliyorum," dedi Nick, Felix'i aceleyle faytona götürürken. "İyi geceler, kuzen. Gelecek ay Londra'ya döndüğümüzde görüşürüz."

"Tanrım, doğru ya. Lincolnshire'a ne zaman gidiyorsunuz?" Felix kaldırımdan konuşuyordu.

"Yarın ilk fırsatta," diye bağırdı Ivy arkasından. "Hemen gitmeliyiz, bu akşam uğramamız gereken bir yer daha var." Felix'e el salladı. "İyi geceler, Felix."

Nick kapıyı kapadıktan sonra faytonun yoldan sesi duyuldu. "Uğramamız gereken bir yer daha mı?"

Ivy başıyla onayladı. "Uzun zamandan beri Royal Tiyatrosu'na uğramamız gerektiğini düşünüyordum."

Nick şüpheli gözlerle karısına baktı. "Ama... Felix, Drury Lane'in karanlık olduğunu söyledi."

Ivy perdeleri çekerken günahkâr bir tavırla gülümsedi. "Fayton da öyle, aşkım."